

LEILA
MEACHAM

Trandafiri

Volumul 2

Când Mary Toliver moștenește Somerset, plantația de bumbac a familiei, în 1916, evenimentul schimbă dramatic viața familiei - considerând testamentul o nedreptate, mama sa cade în patima alcoolului, iar fratele ei părăsește pentru totdeauna micul oraș natal din estul Texasului. Obsesia lui Mary pentru Somerset îi distruge cu timpul toate șansele la fericire, căci o determină să refuze cererea în căsătorie a celui care a reprezentat iubirea vieții ei - Percy Warwick, moștenitorul celeilalte familii fondatoare a orașelului Howbutker.

Istoria pare să se repete decenii mai târziu, odată cu nașterea unei alte adevărate Toliver - Rachel, nepoata lui Mary, care îi împărtășește nu numai frumusețea, ci și dragostea pentru plantație. În ultimele clipe ale vieții însă, Mary se hotărăște să rupă blestemul Toliver și să o ferească pe Rachel de soarta crudă a celor care își vând sufletul pentru pământ, obligând-o să privească dincolo de Somerset, de secrete și orgolii, către omul care reprezintă sufletul ei pereche.

Leila Meacham a cunoscut consacrarea ca scriitoare odată cu publicarea în anul 2010 a romanului *Trandafiri*, care s-a bucurat de un succes extraordinar în întreaga lume.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-21-0107-7

LEILA MEACHAM

Trandafiri

**Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu**

volumul 2

capitolul 36

Beatrice a lăsat în poală telegrama lui Ollie și și-a scos ochelarii. Și-a privit fiul care, în celălalt capăt al salonului, turna aperitivele obișnuite pentru familie înainte de masa de seară. Lucy participa rareori la acest ritual. Uneori nu apărea nici la cină.

- Ce drăguț din partea lui Ollie să ne anunțe când vin acasă. O să fii nașul copilului?

-Desigur, a răspuns Percy. Este o onoare pentru mine.

- Sigur se bucură că se întorc, a spus Jeremy. Abel abia așteaptă să-și ia în brațe, în sfârșit, nepotul. Trebuie să pregătim ceva pentru ei, Beatrice! Ce-ai zice de o mică petrecere?

Însă toți știau că exista o problemă. Iar problema era Lucy. Având în vedere stările ei ciudate și imprevizibile din ultima vreme, nu puteau avea încredere că avea să se poarte frumos la o petrecere de bun venit pentru familia DuMont.

- Lăsați-o pe Lucy în seama mea, a spus Beatrice, dându-și seama cam ce gândeau toți cei prezenți. Va coopera.

Percy a sorbit din pahar. Dacă exista o persoană care-i putea face față lui Lucy, aceea era mama lui, însă în ultima vreme începuse să își piardă și ea răbdarea. Primele neplăceri provocate de sarcină, împreună cu dezgustul său față de Percy, o făceau pe Lucy să se poarte în feluri de care nici măcar ea nu se crezuse în stare. Insultase mai mulți comercianți, îl trăsese de urechi pe băiatul care livra lapte și îl numise pe doctorul Tanner șarlatan în față. Mai mulți servitori care lucrau de mult timp la ei demisionaseră, iar asupra oricărui tip de distracție plana întrebarea dacă Lucy putea să-i suporte pe acei „proști” pe care familia

Warwick îi tolerase din punct de vedere social ani întregi. Percy credea că doar restricțiile pe care i le impunea educația ei de la Bellington Hall, frica de soacra ei și o speranță șovăielnică pentru salvarea căsniciei lor o mai țineau în frâu. Însă, odată cu întoarcerea lui Mary și a lui Ollie, aștepta să se dezlănțuie iadul.

Însă aceea era locuința părinților lui Percy, iar Beatrice era stăpâna casei. Cu sau fără cooperarea lui Lucy, aveau să dea o petrecere de bun venit pentru familia DuMont.

În seara evenimentului, o urgență la șantierul de cherestea l-a reținut pe Percy la muncă, făcându-l să rateze sosirea oaspeților de onoare. Când a ajuns în sfârșit, invitații, veniți devreme, stăteau deja în salon cu părinții lui și cu Abel. Mary era lângă coșulețul pe care îl aduseseră cu ei. A observat cu ușurare că Lucy nu coborâse. Privirea lui s-a oprit asupra lui Ollie, nu asupra siluetei grațioase îmbrăcate în culoarea fildeşului, care s-a ridicat împreună cu soțul ei când a intrat Percy.

- Percy! Ce faci, bătrâne? a izbucnit Ollie, cu un zâmbet până la urechi, îndreptându-se spre el în cârje.

S-au îmbrățișat cu căldură. Percy aproape că plângea de fericire că îl avea din nou lângă el.

- Bine ai venit, prietene, a răspuns el. Ți-am dus dorul aici. Apoi s-a întors către Mary. Și ție, Mary Lamb.

Pe figura ei apăruse o expresie nouă de maturitate, care i se citea mai ales în ochi. Nu crezuse vreodată că o femeie putea să fie atât de frumoasă. Culoarea deschisă a rochiei îi dădea pielii o nuanță ca a mierii și îi scotea în evidență părul negru, prins cu agrafe de fildeș.

Nu s-au îmbrățișat. Percy se întrebase dacă avea să evite contactul vizual cu el, însă ea l-a privit în ochi cu o intensitate care i-a frânt inima.

- Și noi ți-am simțit lipsa, Percy, a spus ea încet, întinzându-i mâna. E minunat să fim din nou acasă.

El s-a aplecat și i-a sărutat obrazul, închizând ochii într-un moment scurt de suferință intimă. Degetele ei s-au strâns în ale lui. El le-a apăsat ușor, apoi le-a dat drumul, îndepărtându-se de ea cu un zâmbet, a continuat:

- Acum ia să aruncăm un ochi la cel mic!

A privit către coșuleț, iar ceilalți au venit lângă el.

- Nu-i așa că este frumos? a murmurat Abel. Poate sunt subiectiv, însă nu cred că am văzut un copil mai frumos.

- Fii subiectiv, a răspuns Beatrice. Și eu vreau să fiu subiectivă când se naște al nostru.

-E foarte frumos, a murmurat Percy, privind lung către copilul care dormea.

Absolut nimic din Ollie nu se regăsea în trăsăturile fizice ale copilului. Era un Toliver până în măduva oaselor, de la piciorușele elegante, până la părul negru de pe capul frumos conturat. Mișcat de o tandrețe care aproape îl sugruma, Percy a mângâiat palma micuță. Copilul s-a trezit imediat și a apucat degetul lui Percy, fixându-și curios privirea asupra lui. Percy s-a tras înapoi și a râs, bucurându-se de plăcerea pe care o simțea ținând degetele micuțe.

- Cât de mare e micul tigru?

-Are trei luni, au răspuns părinții în cor, iar Ollie a adăugat, potrivindu-și mânerile cârjelor: Și o să se bazeze pe nașul lui să-l învețe să se joace cu mingea.

- O să fie plăcerea mea, a spus Percy, ținut în continuare de mâna micuță. Care e numele finului meu?

-Matthew, a răspuns Mary de pe cealaltă parte a coșulețului. Matthew Toliver DuMont.

A privit-o.

-Bineînțeles, a spus el, coborându-și imediat ochii înapoi către copil, incapabil să suporte asaltul - și amintirea - frumuseții ei.

A privit încântat cum gura micuță s-a deschis într-un căscat roz și rotund, a tras aer în piept, apoi s-a închis în somn. Cu părere de rău, și-a retras degetul din strân- soare și a plecat de lângă coșuleț ca să îi întâmpine pe ceilalți oaspeți și pe soția lui, care cobora scările.

Îmbrăcată într-o rochie albă pe care Abel i-o recomandase pentru că se potrivea cu culoarea ochilor ei, era o adevărată încântare s-o privești cum se plimba printre invitații din înalta societate din Howbutker. I s-a adresat lui Percy cu „dragule”, și-a strecurat brațul pe lângă al lui și le-a zâmbit tuturor. Însă el nu se lăsa

înșelat. Înțelegea perfect motivul pentru care soția lui făcea pe gazda exemplară. Acea era prima ei petrecere mare ca soție a lui Percy Warwick și trebuia să-i facă pe toți să vadă de ce se căsătorise cu ea, nu cu uluitoarea Mary Toliver. Ea nu era frumoasă, însă avea o personalitate mai caldă, râdea mai mult, purta cu lejeritate o conversație. Nimeni nu se simțea intimidat de ea. Umblau zvonuri că era iute la mânie și avea un limbaj mai piperat, însă asemenea răbufniri erau oarecum normale pentru o femeie însărcinată.

După o privire scurtă către coșulețul lui Matthew, Lucy a ignorat copilul.

- Ei bine, a spus ea, se pare că e bucătică ruptă din tine, Mary, cu părul ăsta negru și ce-o mai fi. Și ia privește gropița din bărbie! Ollie, există și ceva din tine în bebelușul ăsta?

Mary a răspuns în locul lui.

- Sper că inima.

- Da, să sperăm, a aprobat Lucy.

Cele două femei și-au întâlnit privirile. Fostele colege de cameră s-au salutat cu rezervă. Întâlnirea lor s-a petrecut fără vreun schimb de sărutări și îmbrățișări. Acum, masca prieteniei lor căzuse. Privirile lor tăcute declaraseră un fel de război.

- Mary, draga mea, poate ar fi mai bine să duci coșulețul în bibliotecă și să-l lași pe micuț să se odihnească, a spus Ollie cu blândețe.

- O idee minunată, a aprobat Lucy.

În acea noapte, când Percy a intrat în camera soției lui să-i ureze noapte bună, ea a comentat de pe locul ei de la masa de toaletă:

- Se pare că Ollie a făcut treabă bună cu găina lui, deși e atât de înaltă și de slabă, că probabil simte că urcă într-un copac când i-o trage.

Percy a strâns din dinți.

- Mary are un metru șaptezeci, ceea ce probabil te face să te simți ca o pitică în prezența ei, a spus el pe un ton care-i trăda dorința de a o plesni.

Lucy s-a uitat pieziș la el, nesigură dacă acel comentariu se dorise o insultă.

- Se vedea că erai foarte atras de copilul ei, a adăugat ea.

-Numele lui este Matthew, Lucy. Și da, e un copil foarte frumos. Dacă o să avem un fiu, sper că ei doi se vor bucura de aceeași prietenie care ne leagă pe mine și pe Ollie.

. -O să vedem asta. Aș vrea să te arăți interesat de copilul nostru nenăscut măcar pe jumătate din cât te-ai arătat în seara asta de cel al lui Ollie și al lui Mary.

-Atmosfera din casa asta nu prea are cum să conducă la astfel de rezultate, i-a reamintit Percy sec.

-Și crezi că situația se va îmbunătăți după ce se va naște copilul? Poate îți dai seama și singur că n-o să ai prea multe de spus în creșterea acestui copil. Copilul e al meu. Mi-l datorezi.

- Copilul este al nostru, Lucy. Nu poți să-l folosești drept ciocan cu care să-mi dai mie permanent în cap.

Percy rămăsese impasibil la amenințarea ei. Soția lui înțelegea că exista o limită pe care era bine să nu o depășească. Nujputea abuza la nesfârșit de sentimentul lui de vinovăție. Însă nu o putea învinui când îl acuza de nepăsare față de nașterea copilului său. În ciuda situației lor conjugale, i se părea că lipsa lui de interes era ciudată și se întreba cum se simțise Ollie înainte de nașterea lui Matthew. Trebuia să-l întrebe.

Familia Percy Warwick ocupa acum două dormitoare, pe motiv că, din cauza sarcinii lui Lucy, erau nevoiți să doarmă în paturi separate. Percy nu știa ce scuză avea să mai găsească după aceea. Era la ușă și se pregătea să iasă, când a auzit-o pe Lucy spunând:

- Să fii atent, Percy. De ce aș vrea să te las pe *tine* să ai vreo legătură cu creșterea copilului meu?

- De ce n-ai face-o? a întrebat el curios, întorcându-se în cameră. Sunt tatăl lui. La fel ca Lucy, se gândea la copil ca la un el.

- Pentru că... A văzut o sclipire de nervozitate în ochii ei albaștri în timp ce se îndrepta calm spre ea, apoi s-a ridicat în grabă.

- Pentru că... ce, Lucy?

- Pentru că ești un...

-Sunt un...? a repetat Percy.

-Ești un... un *homosexual*!

Timp de câteva secunde, Percy și-a privit soția cu o uimire mută, apoi a izbucnit într-un râs puternic.

-Ah, Lucy, asta crezi tu?

Și-a pus mâinile în șolduri.

- Nu ești?

-Nu.

-Ai mai făcut-o înainte?

- Da, a răspuns el printre hohote.

- De câte ori?

Nu voia să o rănească, însă nici nu intenționa s-o lase să rămână cu o idee preconcepută pe care să o folosească drept armă cu care să-l țină departe de copilul său.

- De suficiente ori cât să nu-ți faci griji că voi exercita o influență nepotrivită pentru fiul nostru.

- Nu te cred. E singura explicație logică.

Încet, întinzându-și gâtul ca să-l vadă pe sub gene, Lucy și-a descheiat halatul și și-a scos la iveală trupul gol. O umflătură ușoară a abdomenului anunța copilul care urma să vină. Ea și-a luat în mâini sânii umflați.

- Cum poți să refuzi așa ceva? Toți bărbații care m-au privit și-au dorit să pună mâna pe ei. A făcut un pas către el, ținându-și în continuare în mâini frumoasele podoabe. Nu-i așa că sunt minunați, ce zici, Percy? Nu sunt cele mai delicioase chestii pe care le-ai văzut? De ce nu mă vrei?

-Lucy, încetează, i-a cerut Percy încet, încheindu-i halatul.

O dorea. Starea ei de femeie însărcinată îl atrăgea, și i-ar fi plăcut nespus să o ia în brațe și să o ducă în patul lui, să își dea drumul în ea și să găsească astfel amândoi ușurarea după care tânjeau. Însă nu se schimbase nimic care să dea de înțeles că actul lor sexual avea să fie mai satisfăcător și, în plus, ar fi complicat și mai imilr lucrurile.

Fa i-a simțit retragerea, iar chipul ei mic și rotund sa încordat de furie și de frustrare. Și-a strâns halatul tu junii ei.

-Ei bine, pentru că... Cât ați călătorit împreună în trenul dinspre New Jersey?

-Vreo șase zile.

- Poți să-ți imaginezi cum s-a simțit Ollie, ce anume gândea în acele zile și nopți în drum spre Howbutker fără un picior? Nu e de mirare că nu vrea să ia trenul. Da, trebuie să-l duci cu mașina. Eu o să fiu bine. Mama și tatăl tău vor avea grijă de mine, însă te vom aștepta cu nerăbdare.

I-a zâmbit, amintindu-i astfel de vechea Lucy. Comportamentul ei din ultimul timp îi aducea aminte de Lucy de dinainte de căsătoria lor. Schimbarea nu era „prefăcută” - după cum spunea mama lui -, ci părea să fi fost determinată de o dorință sinceră de a se apropia de el.

- Mulțumesc, Lucy, a spus el, răspunzându-i la zâmbet. Mă întorc acasă cât de repede pot.

Ollie și Percy au plecat cu noua mașină a lui Abel, un Packard sedan cu șase cilindri, însă până la Spitalul Veteranilor din Dallas îi aștepta un drum lung, pe o vreme toridă. Când au ajuns la intrare, Ollie era roșu din cauza căldurii și a oboselii. Transpirația i se prelingea de pe frunte și îi umezea gulerul cămășii. Pe Percy îl dureau suferința lui Ollie, văzând cum prietenul său se chinuia să coboare din mașină. A apărut un infirmier cu un scaun cu roțile, însă Ollie i-a făcut semn să plece și și-a pus cârjele sub brațele puternice.

- Să-i facem praf, Percy, băiete, a spus el, apoi l-a urmat pe infirmierul care împingea scaunul cu roțile gol.

După completarea unor interminabile fișe de internare, un supraveghetor a sosit cu dosarul medical al lui Ollie sub braț, ca să-l însoțească în sala de consultație. Aceasta se afla la capătul unui coridor lung, iar Ollie părea vizibil îngrozit de distanță.

-Fii tare, bătrâne, l-a încurajat Percy, urmându-l la mică distanță. Mai ai câțiva metri.

Însă, cu puțin timp înainte să ajungă la destinație, Ollie a șoptit:

- Percy, pot să simt din nou piciorul și durerea. Cred că o să folosesc scaunul cu roțile.

-Ticăloșiile! N-o să te las să te apropii de fiul meu. O să fie doar al meu, Percy. O să am grijă de asta. Nici un homosexual nu se va băga în creșterea băiatului *meu!* *Homo, homo, homo*, striga ea în timp ce el ieșea din cameră, închizând ușa în spatele lui, departe de zgomotele durerii ei.

capitolul 37

Anul s-a sfârșit, iar următorul - 1922 - a adus îmbunătățiri și achiziții pentru diversele companii ale triumviratului din Howbutker. În absența lui Mary, Hoagy Carter administrase plantația Somerset cu un succes surprinzător și obținuse o recoltă care îi permisesese lui Mary nu doar să își plătească împrumutul făcut la bancă, ci și să cumpere un sistem de irigație pentru plantație. Familia Warwick a achiziționat mai multe filiale de prelucrare a cherestelei, ceea ce a dus la redenumirea companiei - Warwick Industries, iar Ollie DuMont a deschis un al doilea magazin general în Houston.

Pe măsură ce se apropia primăvara, trupul lui Lucy lua proporții. Merga greoi, iar pielea ei netedă lucea de transpirația provocată de căldura fără precedent. Obligată să rămână acasă din cauza disconfortului, părea să se fi apropiat de Beatrice în ultimele săptămâni ale sarcinii. Percy le găsisese de mai multe ori pe cele două femei stând împreună, croșetând hăinuțe și discutând ca două prietene vechi.

- E trist să o vezi cum face când intri tu în cameră, i-a spus Beatrice fiului său. E ca un cățeluș care mârâie și dă din coadă.

- Știu, mamă.

După petrecerea de bun venit dată în cinstea familiei DuMont, Percy căpătase obiceiul de a-i vizita la sfârșitul zilei de lucru cel puțin de două ori pe săptămână. Cuplul locuia în vila Toliver, lăsându-l pe Abel singur în casa ce semăna cu un castel, de la capătul bulevardului. La început, Percy se așteptase la o oarecare

stânjeneală când se dusesse la ei în luna de după petrecere, însă tânjea după compania lor și era atras de copil, a cărui imagine îi stăruia în minte. Știa că Ollie putea să-l liniștească.

-Percy, băiete! strigase prietenul său când Percy îi telefonase la magazin. Eram cu mâna pe receptor să te sun când secretara mi-a spus că ești pe fir. Voiam să te invit să treci pe la noi să bem ceva când pleci azi de la birou. E posibil însă ca Mary să fie plecată. Știi cum este în perioada semănatului.

- Da, știi, spusese Percy încet.

Însă Mary fusese acasă, sorbind limonadă și vorbind puțin în timp ce legăna copilul și îi asculta pe bărbații care, în doar câteva minute, ajunseseră să vorbească la fel ca pe vremuri. Percy își dăduse seama că reticența lui Mary venea din nesiguranța ei, neștiind ce însemnau ea și Ollie acum pentru el. Știa că avea nevoie de timp să se asigure că venea la ei doar din prietenie. Nu trebuia să lase ca acea căsnicie să-i ia de lângă el pe cei doi oameni care reprezentau singura lui fericire. Iar acum mai era și Matthew.

Lucy nu participa niciodată la aceste întâlniri. Nu era invitată și, din câte putea să-și dea seama Percy, nici nu știa de aceste vizite. Cele două femei nu încercaseră să se vadă după petrecere, iar el se hotărâse să nu intervină în acea stare de lucruri. Absența soției lui nu-l deranja deloc, căci astfel putea să se simtă bine, să se relaxeze și să se joace cu copilul, care acum îl recunoștea și dădea din mâinile și picioarele lui micuțe, gângurind, de câte ori îl zărea.

Curând, Mary părea mai relaxată și aproape că revenise la vechea ei personalitate; râdeau împreună și se prefăceau, de dragul tuturor lucrurilor pe care doreau să le păstreze, că dragostea lor nu existase niciodată. Printr-o înțelegere tacită, evitau contactul fizic și vizual, Ollie și Matthew devenind paravanele prin care se priveau unul pe celălalt.

Uneori, când sosea Percy, Mary era încă la plantație, absența ei fiind previzibilă, însă iritantă. „Ar trebui să (ie acasă cu soțul ei și cu copilul la ora asta“, își

spunea însă așa, el și Ollie îl aveau pe băiețel doar pentru ei. Ollie îl aducea pe cel mic pe veranda acoperită din spate să ia aer, iar ei și Percy vorbeau și beau în timp ce legănau pătuțul.

-Ai fost iar la familia DuMont, nti-i așa? a întrebat Lucy într-o seară. Era în salon, tivind cea mai nouă hăinuță pe care o făcuse pentru copil.

El se prefăcu uimit de faptul că Lucy aflase de vizitele lui, deși știa foarte bine că soției sale nu-i scăpa aproape nimic.

-Ai fi putut veni și tu.

Lucy trăgea capătul unui fir cu dinții ei mici și ascuțiți. Lui Percy i s-a făcut milă și i-a întins foarfecă, prea departe ca să ajungă la ea. A luat-o fără să-i mulțumească, a tăiat firul și i-a spus:

- Ca să văd cum ți se scurg ochii după Matthew?

Percy a oftat.

-Nu-ți ajunge că ești geloasă pe Mary? Trebuie să fii geloasă acum și pe fiul ei?

Mâinile lui Lucy s-au oprit pe abdomenul ei imens. S-a uitat la el cu o privire mai blândă. Percy nu rămăsese niciodată în prezența soției sale suficient de mult timp încât să simtă nevoia să se așeze.

- Da, sunt geloasă. Sunt geloasă pe absolut tot ce are ea din ce trebuie să fie al meu.

El a simțit dintr-odată ca și când o adiere bruscă i-a coborât pe șira spinării.

- Ce vrei să spui cu asta? a întrebat el încruntat, pe un ton mai răstit decât intenționase.

-Știi foarte bine ce vreau să spun. Ea... are prietenia ta, de care acum se bucură și fiul ei.

Percy a respirat adânc și i-a luat mâna.

-Vreau să fiu prieten cu tine, Lucy, însă tu refuzi să mă lași.

Ea l-a privit lung, vrăjită de atingerea neașteptată a mâinii lui.

-Atunci... o să încerc să fim prieteni... de dragul copilului și pentru că nu pot avea altceva de la tine. Și-a ridicat ochii albaștri către chipul lui. Și nu am vorbit

serios când am spus că o să țin copilul departe de tine... Vreau să-și cunoască tatăl.

- Știi că nu ai vorbit serios, a răspuns el, eliberându-i mâna. Știi că nu crezi multe dintre lucrurile pe care mi le spui.

Cu câteva săptămâni înainte de nașterea copilului, Ollie l-a rugat pe Percy să îl ducă la Dallas cu mașina ca să-și pună o proteză, prima pe care era dispus să o încerce.

-Aș merge cu trenul, a spus el, însă chestiile astea sunt inconfortabile și nu mă pot baza pe ele. Nu vreau să o rog pe Mary, acum, că e prinsă cu egrenarea. Ar lăsa totul imediat, însă nu cred că este cazul. În plus - Ollie a făcut semn către pantalonul său prins cu acul -, în condițiile astea, Percy, cred că prefer să mă însoțești tu.

Indignarea lui Percy la adresa lui Mary se aduna în el, acră ca laptele stricat. Era însă de acord că, în situația lui Ollie, ajutorul său era mai potrivit decât cel al lui Mary, dar tot era iritat de faptul că Ollie simțea că nu se putea pune mai presus de datoria soției sale față de plantație. Mary și nenorocitul ei de bumbac!

- Dar Matthew? a întrebat el. O să fie bine cât suntem noi plecați?

-Ah, sigur. Sassie îl iubește pe băiat de parcă ar fi al ei.

Percy i-a spus lui Lucy de rugămintea lui Ollie. Din seara în care se certaseră ultima oară, începuseră să se înțeleagă ceva mai bine. El știa că ei îi era frică de naștere, iar lui îi era teamă pentru ea. Pentru că ei nu-i plăcea să citească, Percy scosese din bibliotecă volume despre nașterea copilului și i le citea seara cu voce tare, în salon. Ea asculta atent și discuta cu el fără ranchiună despre informațiile aflate din cărți.

Era cel mult un armistițiu firav. Percy a întrebat-o cu un sentiment de vinovăție dacă se supăra că pleca într-un asemenea de moment. Însă, ca de obicei, ea l-a surprins.

- Cred că trebuie să-l duci tu, Percy. Știi motivul pentru care Ollie nu vrea să meargă cu trenul, nu-i așa?

A mărturisit că nu știa.

Dar era prea târziu. Piciorul său s-a clătinat, iar el s-a prăbușit în față, cu chipul contorsionat de durere. Cârjele și dosarul medical s-au împrăștiat pe jos, în timp ce infirmierul și Percy încercau să-l prindă pe Ollie. Infirmierul a alergat după o targă, iar Percy i-a slăbit lui Ollie cravata și i-a deschiat nasturii de sus de la cămașă, cu mâinile tremurând, văzând din nou trupul prietenului său zăcând neajutorat și înecat în sânge de-a lungul unui drum distrus de grenade.

-Schimbă-ți expresia aia de pe chip, i-a cerut Ollie cu un zâmbet hotărât. Uneori se mai întâmplă și asta, și atunci mă transform într-un pachet de carne tremurând- dă și de nervi, însă trece. Tu doar asigură-te că o să am pregătit un scotch când ies de aici.

-O să-l ai chiar de va trebui să-l prepar eu, a răspuns Percy.

Sosise targa, iar cei doi infirmieri l-au ridicat pe Ollie pe ea.

-V-am fi recunoscători dacă ați lua dosarul și l-ați aduce la noi, domnule, a spus unul dintre ei către Percy în timp ce ridica targa.

Percy a luat cârjele și dosarul medical cu mâini tremurânde. A rămas o clipă să tragă aer în piept și să se liniștească înainte să-i urmeze pe cei doi bărbați îmbrăcați în alb pe coridor, însă, când a ajuns în anticamera sălii de consultații, targa trecuse deja de ușile pe care scria: „Accesul interzis”.

S-a gândit că, până venea cineva să ia dosarul, putea să arunce o privire să vadă cât de gravă era, de fapt, starea lui Ollie. Până astăzi, nu avusese habar că încă simțea durere în piciorul amputat. Nu se văitase niciodată în fața lui, iar Percy cunoștea foarte bine motivul. Pentru că era un om inteligent și un prieten fără pereche, Ollie știa că nimic nu împinge un cui mai adânc și mai rapid într-o prietenie decât vina.

Primul era raportul de armată, scrijelit în grabă de un doctor de pe front, unele dintre acele sute de rapoarte pe care le citise pe foile care atârnau de patul celor pe care venea să-i viziteze în spitalele din corturi. Erau descrise în limbaj medical rana și amputarea lui

Ollie, apoi, ca o concluzie a raportului, urma un rând - adăugat ca un gând întârziat - care i-a înghețat sângele în vene. L-a citit o dată, a clipit să se asigure că vedea bine, apoi l-a citit din nou: „Ca rezultat al rănilor căpitanului DuMont, uretra este susceptibilă de infecție, rezultată din retenția reziduurilor excretate de obicei în urină, iar distrugerea ireparabilă a penisului face ca organul să fie incapabil să funcționeze pentru acte sexuale și procreare"»

Dosarul a căzut pe podea cu un zgomot puternic, însă Percy nu l-a auzit. A sărit de pe scaun și s-a îndreptat către o fereastră deschisă, chinându-se să respire. Stomacul i se întorsese pe dos, capul îi vâjâia. Și-a apăsat fruntea de rama rece a ferestrei, ca să nu se mai învârtă camera cu el. „Dumnezeule... Dumnezeule..."

- Sunteți bine, domnule?

Era infirmierul, venit să ia dosarul. Din poziția lui de la fereastră, Percy a mormăit:

- Sunt bine. Aveți grijă de căpitanul DuMont.

A căzut în scaunul de lângă fereastra deschisă și și-a cuprins capul în palme. Matthew... *băiețelul acela dulce... e al meu... e al meu!*

în creierul care era gata să-i explodeze se derulau evenimentele așa cum avuseseră ele loc de fapt, ca o desfășurare de cadre dintr-un film mut. Mary a descoperit că era însărcinată după fuga lui în Canada. L-a așteptat, însă el nu s-a întors. Intr-un final, s-a dus la singurul bărbat care îi putuse salva, pe ea și pe copilul ei. „Ollie a fost aici”, îi spusese mama lui. Așa că Ollie se căsătorise cu ea și acceptase să-i crească copilul ca și când ar fi fost al lui... Ollie cel distrus, care nu-i mai putea da alt copil... care nu putea...

Stătea cu capul în mâini și plângea - lacrimi de tristețe izvorâte din cea mai adâncă disperare. Infirmierul s-a întors după treizeci de minute și l-a găsit stând pe scaun sub fereastra deschisă, privind în gol ca un mort, cu fața crispată și udă de lacrimi.

-Ah, mă scuzați, domnule, a spus el, vizibil stânjenit, însă am venit să vă spun că domnul căpitan DuMont va fi spitalizat pentru supraveghere și tratament înainte să-i punem proteză. Asta va dura o săptămână. I s-a dat

un sedativ și a adormit imediat. îl puteți vedea în Salonul B în timpul orelor de vizită, între șase și opt în seara aceasta.

Însă Percy a fost scutit de stânjeneala acelei vizite când a telefonat acasă de la spital și Beatrice i-a cerut să se întoarcă imediat. Devenise tatăl unui băiețel robust, de patru kilograme și jumătate.

capitolul 38

Howbutker, 1933

- Mă scuzați, domnule Warwick, vă caută o domnișoară Thompson.

Percy nu și-a ridicat privirea din raportul pe care îl citea. Era sfârșit de octombrie; trecuseră patru ani de la dezastrul financiar de pe Wall Street, care trimisese națiunea în marea criză financiară. În fiecare zi, în biroul secretarei lui veneau șomeri care căutau ceva de lucru la Warwick Industries, una dintre puținele corăbii stabile din țară, navigând încă netulburată în apele economice care se înrăutăteau.

- I-ai spus că e pierdere de timp să mă caute, Sally? Nu ne permitem mai mulți angajați decât avem deja.

-Ah, nu a venit să caute de lucru, domnule Warwick. Domnișoara Thompson e profesoară. A venit aici pentru fiul dumneavoastră.

Percy privea în gol, gândindu-se la cuvintele „fiul dumneavoastră”.

-Wyatt, domnule, a spus Sally.

-Ah, da, sigur. Spune-i să intre!

S-a ridicat să o întâmpine, așa cum făcea cu toți cei care intrau în biroul său. Nu conta cine erau sau de ce veniseră. Percy Warwick era recunoscut pentru respectul cu care trata pe toată lumea, chiar și pe cei care, așa cum se întâmpla des în ultima vreme, veneau cu pălăria în mână să implore o slujbă, un împrumut, o amânare a plății datoriei.

Era clar că domnișoara Thompson nu venise să cerșească nimic, însă, în ciuda calmului ei, Percy vedea că era neliniștită și stânjenită când s-a așezat pe scaunul pe care i l-a oferit. Ce naiba făcuse Wyatt?

-Aveți probleme cu Wyatt, domnișoară Thompson? Nu știam că sunteți profesoara lui.

El făcuse remarca nu ca să lase impresia că era unul dintre acei părinți care îi pedepseau pe toți cei care îi făceau rău fiului său, ci pentru că rămăsese surprins că nu o întâlnise niciodată. În ultimii ani, fusese președintele consiliului școlii. Una dintre funcțiile sale era să-i întâmpine pe profesorii noi de la Școala Independentă din Howbutker la petrecerea anuală de deschidere.

-Am fost angajată să termin semestrul în locul domnișoarei Wallace, care s-a căsătorit la începutul anului, a explicat domnișoara Thompson. Ea și soțul ei s-au mutat în Oklahoma City. După cum vă amintiți probabil, domnișoara Wallace a fost profesoara lui Wyatt.

Percy s-a lăsat pe spate în scaun, unindu-și mâinile, ascultând vocea ei clară și plăcută.

- Sunt sigur că schimbarea i-a priit lui Wyatt, a spus el, înclinând capul cu eleganță.

-Sper să mai credeți asta și după ce auziți ce am de spus.

-Vă ascult.

Ea a tras aer în piept, lăsând privirea în jos o clipă, într-un efort vizibil de a-și găsi curajul. „Dumnezeule mare“, se gândea Percy. „Ce a făcut Wyatt?“ Avea să-l facă să regrete, dacă făcuse ceva atât de grav pe cât lăsa de înțeles domnișoara Thompson. Și totuși, era limpede că un băiat de unsprezece ani, aflat în pragul pubertății, se purtase necorespunzător cu ea doar ca să-i atragă atenția. Era o femeie tânără și frumoasă, cu ochi căprui și cu părul tuns scurt, de culoarea grâului nou.

-Fiul dumneavoastră, a început ea, îl rănește intenționat și sistematic pe Matthew DuMont. Mă tem că, dacă cineva nu-l oprește pe Wyatt, o să-i facă rău acelui băiețel.

Scaunul lui Percy a scârțâit în momentul în care s-a ridicat brusc. A uitat imediat de frumusețea ei.

-Vă rog să explicați, domnișoară Thompson.

- Domnule Warwick, în fiecare zi, la școală, Wyatt îl rănește pe Matthew DuMont într-un fel sau altul. Face orice, de la a-i pune piedică pe coridor până la a-i arunca mingea în față. Nu vă pot spune de câte ori i-a curs sânge din nas copilului pentru că l-a lovit Wyatt. Dam văzut... Dam văzut. Obrajii i s-au înroșit. „De furie și de stânjeneală”, se gândea Percy.

- Continuați, a îndemnat-o el tensionat.

- Dam văzut de multe ori lovindu-l pe Matthew cu piciorul în vintre.

Percy simțea cum îi arde fața.

- De ce Dumnezeu ați așteptat până acum ca să-mi spuneți? De ce nu ați mers la conducerea școlii?

-Am fost, domnule Warwick. Am fost la director, însă a refuzat să mă asculte. Am încercat să obțin ajutor de la alți profesori, însă și ei au refuzat să mă ajute. Tuturor le e frică de dumneavoastră... de puterea dumneavoastră... le e teamă pentru slujba lor. Și copiii la fel. Părinții lor lucrează pentru dumneavoastră.

- Dumnezeule mare! a exclamat Percy.

-Astăzi a fost picătura care a umplut paharul, a continuat Sara Thompson, căpătând încredere după ce a văzut că el o asculta.

- Ce s-a întâmplat azi?

-Wyatt i-a zdrobit mănua de baseball a lui Matthew, apoi a azvârlit-o în canalul din spatele școlii. Când Matthew s-a dus să o ia, Wyatt a aruncat cu o piatră și l-a lovit în tâmplă. Copilul a căzut și aproape a leșinat. Plus că are o tăietură adâncă din care i-a curs mult timp sânge. Și-a pierdut echilibrul...

Sara și-a mușcat buza, ca și când descrierea micului Matthew căzând în canal, cu sângele curgându-i din rana de la tâmplă, era mai mult decât putea suporta, însă pentru Percy fusese suficient cât să înțeleagă cum stătea treaba. S-a ridicat brusc, încheindu-și furios nasturii de la haină. Știa despre ce mănuașă era vorba. Era un cadou pe care i-l făcuse el de Crăciun cu un an în urmă.

- Iar Matthew caută aceste bătăi?

-Absolut deloc! Pledoaria Sarei era hotărâtă. îl cunosc bine pe Matthew DuMont doar ca elev la ora mea de dezbateri și din orele de supraveghere a terenului de joacă, și e cel mai cuminte copil pe care l-am văzut. Încearcă să se apere, însă, chiar dacă e cu un an mai mare, dimensiunile lui nu se compară cu ale fiului dumneavoastră. Ceilalți băieți... vor să-l ajute, însă se tem de Wyatt... de dumneavoastră.

-Înțeleg... Dar, cum ați ajuns aici, domnișoară Thompson?

-Ah, am înțeles... Sara a înțeles importanța întrebării. Am venit pe jos de la școală până aici.

-Asta înseamnă mai mult de trei kilometri.

- Importanța misiunii pe care o aveam a făcut ca distanța să fie mai puțin importantă.

-Așa se pare. Percy a deschis ușa biroului său. Sally, spune-i lui Booker să aducă mașina. Vreau să o ducă acasă pe domnișoara Thompson.

Sara s-a ridicat, părând nesigură și tulburată.

- Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Warwick. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați ascultat.

- De ce nu v-ați dus întâi la familia DuMont? a întrebat Percy.

-Din cauza lui Matthew. Din câte știu despre el, sunt sigură că mai degrabă ar muri decât să-l pârască pe Wyatt la părinții lui sau să le ceară lor ajutorul. Nu puteam merge la ei... înainte să încerc să yorbesc cu dumneavoastră. Ar fi fost un fel de trădare. Însă urma să merg și la domnul și la doamna DuMont.

- îl admirați pe Matthew, nu-i așa?

-Are o personalitate minunată.

-Și Wyatt?

Sara a ezitat, apoi i-a întâlnit privirea.

-Are o latură malefică, domnule Warwick, însă am observat că doar când vine vorba despre Matthew. Dacă nu ar fi fost această... gelozie evidentă a băiatului, cred că ar fi putut fi prieteni. Fiul dumneavoastră e singur, domnule Warwick. Are foarte puțini prieteni.

- Mă tem că asta se întâmplă din vina lui.

Șoferul său apăru în cadrul ușii. Astăzi Percy avea treabă la birou, nu la reședința Warwick. Veniseră oaspeți din California să vadă fabricile.

-Du-o, te rog, pe domnișoara Thompson acasă, Booker. Apoi întoarce-te și ia-i pe oaspeții noștri. Mașina mea este aici. O să merg singur acasă. A întins mâna către Sara. Vă mulțumesc că ați venit. Booker vă va conduce acasă.

Sara i-a acceptat mâna. Putea citi în privirea ei că îi era teamă să nu-1 fi supărat. Secretara și șoferul său au simțit și ei tensiunea lui Percy.

- Domnule Warwick, a zis Sara neliniștită, nu vă supărați că vă întreb, dar ce aveți de gând să faceți?

- Dacă tot ce mi-ați spus e adevărat, am de gând să mă asigur că Wyatt nu va mai pune niciodată mâna pe Matthew DuMont. Iar dumneavoastră nu trebuie să vă scuzați pentru nimic. Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară iertare.

Percy a ieșit din birou pe o ușă care dădea către un garaj privat. În sufletul său, simțea că era gata să comită o crimă, însă rațiunea îl oprea din a acționa pripit. S-a străduit să își păstreze calmul în timp ce conducea spre Houston Avenue. Nu știa nimic despre domnișoara Thompson. Poate exagera vreo șotie de-a lui Wyatt doar pentru a se face remarcată în fața lui. Nu ar fi fost prima dată când o persoană ar recurge la astfel de șiretlicuri. Erau vremuri disperate, când femeile, la fel ca bărbații, încercau orice șiretlic ca să-și asigure o slujbă și niște favoruri.

Însă nu credea că domnișoara Thompson era genul ăla de persoană. Dacă se înșela, însemna că își pierduse abilitatea de a zări putregaiul în lemnul sănătos. I se păruse că domnișoara Thompson era una dintre acele rare ființe umane care se puteau numi incoruptibile. Avusese nevoie de curaj pentru a veni în biroul lui și a-i relata acele incidente. Își riscase slujba. Faptul că nu se dusesse întâi la Ollie și la Mary îi dovedise sensibilitatea și faptul că îl înțelegea pe Matthew, care ar fi fost umilit dacă părinții lor ar fi fost amestecați în bătălia lui. Domnișoara Thompson nu avea de unde să știe celălalt

motiv pentru care Matthew nu l-ar fi pârât niciodată pe Wyatt. Wyatt era fiul nașului său, pe care îl adora. Nu ar fi spus niciodată despre Wyatt ceva care l-ar fi putut răni pe Percy. Era acel gen de integritate care făcea ca inima lui Percy să se umfle de dragoste și de mândrie, sentimente pe care nu le avusese niciodată pentru Wyatt.

A bănuț - din felul în care decursese viața lui - că nu mai putea să spere că băieții aveau să devină prieteni. Matthew dorea asta, însă Wyatt îl displăcuse de la bun început. Era o diferență de nouă luni între ei. Wyatt iscase certuri încă de mic și, mai târziu, arătase o indiferență rece la picnicuri, când cele două familii se întâlneau la petreceri în aer liber la care erau invitate și alte familii, ca să mai dezamorsese tensiunea dintre Lucy și Mary.

După cum afirmase domnișoara Thompson, motivul ostilității lui Wyatt era evident și simplu de explicat. Era gelos pe Matthew. Matthew era mai inteligent, mai frumos și mai plăcut. Percy făcea eforturi mari să nu facă favoritisme când băieții erau împreună, însă nu reușea. Lucy se plângea adesea că și-ar fi dorit ca el să-l trateze pe Wyatt cu aceeași căldură cu care îl trata pe „băiatul DuMont”.

Însă chiar și Lucy îl plăcea pe Matthew, văzând în el toate trăsăturile plăcute pe care le aprecia la Ollie, și uneori îl trăgea de urechi pe Wyatt când se juca prea dur cu băiatul. Într-o inversare ciudată a amenințărilor ei inițiale, dorea ca Percy și Wyatt să se apropie unul de altul și îi încuraja să petreacă timp împreună. Era îngrijorată că, încă de la început, tatăl și fiul nu păreau atrași unul de celălalt.

Oricât de mult încerca, inima lui Percy rămânea rece la încercările stângace ale lui Wyatt de a-i câștiga afecțiunea. Băiatul nu avea nici urmă de Warwick în el. Era doar Trenton Gentry, tatăl decedat al lui Lucy, în comportament, aspect și atitudine... Bătăuș posac, masiv ca un taur, care confunda blândețea unui bărbat cu slăbiciunea. Nu avea nici un strop din umorul și din veselia lui Lucy.

Strângând puternic volanul, Percy simțea cum se aduna în el furia rece și controlată care ieșea extrem de rar la suprafață. Dumnezeu să-l ajute pe Wyatt dacă îl rănise pe Matthew! Dumnezeu să-l ajute dacă domnișoara Thompson spunea adevărul. A parcat în spatele casei Toliver și a intrat în curte pe poarta din fier forjat. Sassie îi auzise scârțâitul mașinii și îl aștepta la ușa din spate.

- Domnule Percy, ce faceți aici la ora asta? Domnul Ollie e încă la magazin, iar doamna Mary cred că este la Somerset.

„Nu acolo e mereu?” se gândea Percy cu amărăciune.

- Nu am venit să-i văd pe ei. Finul meu e acasă?

- Sigur că este. E sus în camera lui. Azi a avut un mic necaz la școală - sau mai degrabă necazul l-a găsit pe el. Cineva a aruncat cu o piatră în el și l-a lovit rău. Și ar fi trebuit să-i vedeți hainele!

-A mai avut astfel de probleme și înainte, Sassie? A venit vreodată acasă cu ochiul vânăt sau cu sânge curgându-i din nas?

Chipul neliniștit al lui Sassie s-a încordat și mai mult.

- Da, domnule Percy, a venit, iar de data *asta* o să-i spun domnului Ollie. Pur și simplu, nu cred că acest copil e atât de stângaci. Cade tot timpul, așa ne spune el. Inșă aici nu l-am văzut niciodată căzând.

- Cât de adâncă e tăietura?

- Dacă era puțin mai adâncă, ar fi trebuit să-l chem pe doctorul Tanner.

-Cheamă-l oricum, Sassie. Spune-i să vină cât mai repede. Mă duc sus să văd ce face.

- O să fie fericit să vă vadă, domnule Percy. Luați tava asta cu ciocolata caldă pe care i-am pregătit-o. Fac una și pentru dumneavoastră. Băiatul ăsta iubește ciocolata mai mult ca tatăl său.

Când a bătut Percy, Matthew a răspuns cu o voce care de fiecare dată îi strângea inima bărbatului. A deschis ușa și l-a găsit proaspăt spălat, stând pe pat, ungând mănua de baseball cu o cremă care mirosea urât.

Se așteptase să fie Sassie. A făcut ochii mari când l-a văzut pe Percy intrând cu tava de ciocolată.

-Unchiule Percy! a strigat el surprins și alarmat, ascunzând repede mânușa la spate. Ce faci aici?

-Am aflat ce s-a întâmplat astăzi la școală, a spus el, lăsând tava pe masă. S-a așezat pe pat lângă el și l-a prins cu blândețe de bărbie, ca să-i verifice tăietura. Wyatt a făcut asta?

-A fost un accident.

- Și asta?

Percy a luat de la spate mânușa stricată și a ridicat-o.

Matthew a refuzat să-i răspundă sau să-l privească.

-Mi-a spus un prieten ce s-a întâmplat. Mi-a zis că Wyatt ți-a azvârlit mânușa în canal, apoi a aruncat cu piatra care ți-a făcut tăietura aceea. E adevărat?

- Da, domnule, dar mă simt bine acum, a răspuns Matthew.

Percy a examinat mânușa. Era distrusă. Anul trecut de Crăciun le dăduse băieților același model de mânușă de baseball și, cu mari eforturi, făcuse rost pe ambele mânuși de autograful lui Babe Ruth. Percy văzuse cum un zâmbet nefiresc se întipărise pe chipul lui Wyatt când deschisese cutia cu mânușa, în dimineața de Crăciun. „Mulțumesc, tată. E minunată¹¹, spusese el, îmbujorat de fericirea produsă de surpriza neașteptată. Însă Percy nu anticipase că mândria și bucuria lui Wyatt pentru acea mânușă aveau să dispară de îndată ce afla că și Matthew primise același cadou. Ar fi trebuit să-și dea seama de gelozia fiului său mai mic, însă asta nu scuza răutatea excesivă a lui Wyatt.

- Știu de unde să iei alta la fel ca asta, a spus Percy. Este puțin mai mare, însă o să-ți crească mâna și ți se va potrivi.

-Ah, nu, a protestat Matthew. Nu o pot lua pe a lui Wyatt. Nu vreau mânușa lui Wyatt. E a lui. Tu i-ai dat-o. A tăcut, încruntându-se ușor.

- Ce e, fiule? a întrebat Percy, sorbind din ochi detaliile trăsăturilor sale frumos conturate, atât de asemănătoare cu ale mamei lui.

Era una dintre acele rare ocazii în care își putea studia nestingherit fiul cel mare. Nu îl striga niciodată „fiule” în prezența lui Ollie și observase că nici Ollie nu făcea asta în fața lui. Îl striga mereu „băiete” sau „puiule”.

-Nu... nu știu de ce mă urăște Wyatt, a răspuns el. Am încercat să fiu prietenul lui. Vreau să fiu prietenul lui, însă cred... că el consideră că tu mă *placi* mai mult pe mine decât pe el și... asta îl rănește, unchiule Percy.

Un val de dragoste aproape de neîndurat pentru acel copil pe care nu-l putea recunoaște l-a făcut să sară în picioare. Oare din ce izvor genetic veneau acea putere de înțelegere, acea toleranță și iertare? Nici de la el și nici de la Mary. A turnat o ceașcă de ciocolată și i-a întins-o lui Matthew.

- De asta nu ai spus nimănui nimic despre rănilor cu care veneai acasă, despre zgârieturile pe care ți le făcea Wyatt? Pentru că știi ce simte el?

- Da, a răspuns Matthew, privind fix ceașca pe care o strângea în mâinile sale subțiri.

-Atunci, a spus el, mângâind părul negru al băiatului, tânjind să-l sărute pe creștet, poate că eu și Wyatt putem ajunge la o înțelegere. Doctorul Tanner vine acum să vadă tăietura. Îmi cer scuze pentru... răutatea fiului meu. Nu se va mai întâmpla. A ridicat mânușa. O să ți-o aduc reparată.

Pe hol i-a telefonat lui Ollie la magazin și i-a spus ce se întâmplase și că urma să rezolve problema.

- Cred că trebuie să vii acasă, a zis el. Lui Matthew i-ar prinde bine compania ta. Și Mary ar trebui să fie aici.

-Vin imediat. Însă nu știu dacă o să pot da de Mary.

Focul controlat atât de atent până atunci al furiei lui Percy a izbucnit.

- De ce naiba nu e aici la ora asta? Școala s-a terminat de două ore.

A urmat o pauză. Chiar dacă rămăsese nespusă, părerea lui Percy despre absența lui Mary de acasă nu era un secret între ei. Ollie înțelegea tacit că furia lui izvora din grija pe care le-o purta lui și lui Matthew.

- Pentru că e Mary, a spus el încet.

Ieșind prin bucătărie, Percy i-a spus lui Sassie că nu trebuia să-și facă griji. Nu aveau să mai existe răni și tăieturi inexplicabile pe trupul lui Matthew. Apoi s-a îndreptat spre Warwick Hall, negru de furie.

capitolul 39

Lucy se afla în camera de zi cu menajera, examinând masa perfect aranjată, când Percy a intrat valvârtej pe ușa din față și s-a îndreptat pe coridor către scări. Nu folosea niciodată intrarea din față. Lucy i-a văzut mașina parcată sub portic. A întrerupt inspecția și s-a repezit pe ușa salonului.

-Unde te duci? De ce-ai venit atât de devreme?

- Să îl văd pe Wyatt, a răspuns Percy, fără să se oprească sau să se întoarcă spre ea. E în camera lui?

- Își face temele. Ce vrei de la el?

Percy nu a răspuns, ci a urcat scările cu o asemenea grabă și furie încât Lucy s-a văzut nevoită să alerge după el.

- Oaspeții noștri vor ajunge într-o oră, Percy. Vrei să te schimbi?

În cei doi ani scurși de la moartea mamei lui Percy, care o urmăse pe cea a tatălui său în mai puțin de trei ani, Lucy devenise o stăpână model, bucurându-se de viața pe care o ducea în calitate de soție a unuia dintre cei mai importanți bărbați din Texas. Pentru că fusese întotdeauna certată de soacra ei, a preluat Warwick Hall cu o mare dorință de răzbunare, comandând mobilă nouă, tapetând din nou pereții și instalând cea mai nouă aparatură de bucătărie. Servitoarele și menajera ei purtau șorturi albe cu volănașe peste uniforme gri, care înlocuiau uniformele negre cu șort alb de pe vremea lui Beatrice. Datoriile ei publice ca soție a lui Percy și viața ei personală ca mamă a lui Wyatt păreau să-i dea mari satisfacții. Uneori, Percy bănuia că, în ciuda a tot ce se întâmplase, Lucy era recunoscătoare pentru viața

pe care el i-o oferise. Cel puțin era scutită de grija zilei de mâine, pentru că el prevăzuse prăbușirea bursei și își luase măsuri de precauție. Nu mai împărțeau același dormitor încă de pe vremea când ea era însărcinată; și, spre regretul ei, exprimat de multe ori, nu își împărțeau nici fiul.

Acela era motivul pentru care Lucy l-a urmat pe soțul ei cel înalt și bine făcut pe scări până la ușa fiului ei.

- Percy, ce naiba se întâmplă?

- Nimic care să te preocupe pe tine, draga mea. Asta e o treabă între bărbați.

- De când îl consideri pe fiul tău în aceeași categorie cu tine? a întrebat ea răstit, cu ochii albaștri arzând de neliniște.

Percy a trântit ușa de la camera fiului său fără să răspundă și a încuiat-o în urma lui. După cum spusese și mama lui, Wyatt stătea în pat și studia. Pentru el, școala era un chin, dar se părea că persevera. A ridicat privirea când a auzit că cineva a intrat vijelios și a făcut ochii mari.

- Ridică-te, i-a spus el răstit. O să mergem într-o mică plimbare.

- Bine, a răspuns Wyatt, sărind din pat.

Pentru un copil cu o constituție de taur, avea grația unei feline. Percy l-a privit pe Wyatt băgându-și manualele în ghiozdan, apoi întinzând cuvertura pe pat. Era ordonat micul nemernic!

- Acum sunt gata, a spus el.

Lucy bătea în ușă cu putere.

- Percy, ce îi faci lui Wyatt? Deschide ușa!

- Taci din gură, *ma*, a strigat Wyatt. Sunt bine. Eu și tata o să mergem într-o mică plimbare.

Însă, când Percy a deschis ușa, iar Lucy i-a văzut chipul, și-a dat seama de ce venise și ce dorea să facă.

- Percy, pentru numele lui Dumnezeu, s-a rugat ea. N-are decât unsprezece ani.

Percy a împins-o și a trecut pe lângă ea.

- Atunci ar fi trebuit să știe cum să se poarte.

- Percy!... Percy! Lucy a alergat după el, încercând inutil să-l prindă de mână în timp ce el cobora scările,

cu Wyatt în fața lui. Nu te voi ierta niciodată dacă-1 rănești. Niciodată! Percy, înțelegi? Indiferent de ce vei face, nu te voi ierta niciodată!

-Oricum nu ți-au plăcut niciodată trandafirii albi, a răspuns el și l-a urmat pe Wyatt afară.

Au mers la cabana din pădure fără să scoată o vorbă. Când au ajuns, soarele apunea, aprinzând chiparoșii de pe malul lacului. Percy mergea în față. A deschis ușa cu o cheie care ruginea în praful unui ghiveci în care Mary plantase cândva mușcate.

Și-a scos haina și a vorbit pentru prima dată.

-Azi a venit domnișoara Thompson să mă vadă. Mi-a spus că i-ai zdrobit mânușa lui Matthew și i-ai azvârlit-o în canal. Când a scos-o de acolo, ai aruncat cu o piatră în el și i-ai spart capul. El și-a pierdut echilibrul și a căzut în mizeria aia. De ce-ai făcut asta, Wyatt?

Wyatt stătea în picioare în mijlocul unei cabane ciudate, despre care nici nu știa că exista, cu trupul masiv tensionat, în așteptare. Expresia lui era impasibilă, apatică. Văzând că nu se obosește să vorbească, tatăl lui a tunat:

- *Răspunde!*
- Pentru că-1 urăsc.
- De ce-i urăști?
- Asta e treaba mea.

Sprâncenele lui Percy s-au încruntat la auzul tonului lui sfidător. Avea unsprezece ani și era deja dur ca un bătaș de stradă. Avea ochii lui Trenton Gentry. Erau albaștri ca ai mamei sale, însă mai mici și mai apropiați, ca ai acelui om pe care Percy îl disprețuise. Iar acei ochi nu s-au mișcat când Percy și-a suflecat o mânecă. Dacă trebuia să-i recunoască un merit, se gândea el în silă, acela era că nu era laș. Era un bătaș, însă nu un laș.

- Îți spun eu de ce îl urăști, a continuat Percy. Îl urăști pentru că e blând, înțelegător și bun. Nu e chiar băiatul care crezi tu că ar trebui să fie, însă o să-ți spun ceva, Wyatt. El e exact bărbatul care crezi tu că ești.

- Știu asta.

Percy nu se aștepta la acel răspuns.

- Atunci de ce-1 urăști?

A ridicat din umeri, apoi a urmat o clipire rapidă a ochilor sfidători.

- Și înțeleg că acest comportament durează de mult timp, a spus Percy, suflecându-și și cealaltă mânecă. A venit acasă cu răni, tăieturi și umflături făcute de tine. E adevărat?

- Da, domnule.

- Și nu te-a deranjat niciodată că tu ești mai puternic decât el?

- Nu, domnule.

Percy și-a privit lung fiul, incapabil să evalueze acea combinație derutantă de indiferență și de sinceritate. La doar unsprezece ani, avea deja aproape un metru optzeci și lățimea umerilor tatălui său.

- Ești gelos pe Matthew, nu-i așa?

- Și ce dacă sunt? Ce te interesează?

- Ai grijă ce spui, tinere, și niciodată să nu-i mai vorbești mamei tale cum ai făcut-o acum acasă. Nu-i vei mai spune niciodată să tacă, ai înțeles?

- De ce? Tu îi faci mult mai rău.

Furia i-a explodat în cap, orbindu-l. Tot ce mai putea vedea în fața ochilor era mânușa de baseball și rana de la tâmpla lui Matthew. Vedea dragostea din ochii cei verzi și ura din cei albaștri. Și-a dus mâna dreaptă la spate, a strâns pumnul, iar cu stânga a luat jacheta din fața acestui fiu al său pe care nu-l cunoștea, nu-l iubea, nu dorea să-l recunoască.

- O să te fac să simți cum e să fii bătut de cineva mai puternic decât tine, a spus el cu dinții încleștați, apoi și-a adus pumnul înainte.

Lovitura l-a trântit pe Wyatt la podea în fața canapelei, iar un fir de sânge a început să-i curgă din nas și din buza crăpată. Percy a ieșit din cabană și a umplut o găleată cu apă, a adus-o înăuntru și a înmuiat în ea un prosop.

- Uite, a spus el, aruncând prosopul ud către fiul său, fără nici o urmă de milă sau de remușcare. Șterge-ți fața. Și, Wyatt... S-a aplecat și l-a ridicat pe canapea. Dacă mai aud chiar și că te-ai uitat strâmb la fr...

Ochii albaștri s-au fixat în ai săi. Pentru a doua oară în acea zi, Percy fusese cât pe ce să spună *fratele tău*.

-... vecinul și colegul tău, a continuat el, o să mă asigur că nu te vei mai atinge niciodată de nimeni. Înțelegi ce spun? A privit chipul însângerat al fiului său. Ai înțeles?

Wyatt a dat din cap, apoi a răspuns printre dinții murdari de sânge:

- Da, domnule.

Când s-au întors acasă, oaspeții din California se îmbătau fericiți și veseli în salon. Cina era gata de o oră.

-Unde ai fost? a mârâit Lucy, ieșind pe aleea din spate să-și întâmpine soțul.

Percy îl trimisese deja pe Wyatt în camera lui.

-I-am făcut cunoștință fiului meu cu mine, a răspuns Percy.

Acela avea să fie ultimul eveniment social din casa familiei Warwick. Când Lucy, temându-se de ce era mai rău, a încercat să urce în grabă scările din spate, Percy a prins-o de braț și a târât-o înapoi în salon cu o asemenea putere, încât i-a lăsat semne care i-au făcut pe oaspeți să se gândească la bătaii conjugale, divorț sau chiar mai rău. La cina interminabilă și după aceea, a rămas tăcută și cu ochii inundați de neliniște, în timp ce soțul ei, vesel și însuflețit, întreținea conversația și turna vinul. Când, în sfârșit, oaspeții au plecat, ea a fugit pe scări să-l vadă pe Wyatt.

Percy îi auzea plânsul disperat și o aștepta să se năpustească furioasă în camera lui. A intrat în timp ce el se descheia calm la manșete.

- Cum ai putut să faci așa ceva? a țipat ea. Aproape l-ai omorât în bătaie pe fiul nostru.

- Exagerezi, Lucy. Ce am făcut eu nici nu se compară cu ce îi face el lui Matthew DuMont de ani întregi. Pur și simplu, i-am dat o doză din propriul medicament.

I-a spus ce se întâmplase în acea zi la școală și poveștile despre bătaile sistematice pe care i le aplica Wyatt lui Matthew.

-Nu e bine ce a făcut el, știu asta, Percy, striga Lucy, însă ce ai făcut tu a fost mai rău. O să te urască din inimă pentru asta.

- Deja mă urăște.

- Doar pentru atenția pe care io acorzi lui Matthew. De asta se poartă așa cu Matthew. E gelos pe dragostea ta pentru el.

- Matthew merită dragostea mea. Wyatt nu.

- *Matthew! Matthew! Matthew!* Lucy și-a lovit mâinile una de alta la fiecare pronunțare a numelui. Asta e tot ce aud de la tine! Dumnezeu mare, ai zice că Matthew e fiul tău!

Cuvintele au rămas suspendate în cameră, la fel ca fumul de după o explozie. Lucy stătea de parcă ar fi fost împușcată, cu chipul rigid ivindu-se pe deasupra pliu-rilor de satin ale rochiei ei de seară. Da privit lung pe Percy, înțelegând în sfârșit. Percy nu și-a întors suficient de rapid privirea, pentru a evita confirmarea adevărului acuzației ei insinuante.

-*Nu...*, a murmurat ea, cu chipul trădându-i groaza. Matthew e fiul tău! E adevărat, nu-i așa? E al tău... și al lui Mary... Vocea ei se transformase într-o șoaptă. Sfântă Fecioară...

El s-a întors, știind că, oricât ar fi încercat să nege, expresia lui îl trădase.

Lucy a venit în fața lui, cu o privire atât de intensă, încât aproape că-i simțea ochii arzându-i pielea. Refuza să se uite la ea. Și-a înălțat privirea deasupra capului ei, către pământul alb și luminat de lună pe care îl vedea prin ferestrele dormitorului său, părăsind cu mintea încăperea. Era un truc pe care îl învățase în tranșee, când dezastrul din jur putea să te înnebunească.

O palmă grea peste față l-a întors din evadarea lui.

- Ce tupeu ai! a țipat Lucy. Cum îndrăznești să taci într-un astfel de moment?! Spune-mi imediat adevărul, nemernicule!

Cu obrazul usturându-l, Percy a răspuns obosit, dar totodată fericit că, în sfârșit, se termina șarada.

- Da, e adevărat. Matthew e fiul meu și al lui Mary.

Fără să poată scoate o vorbă, Lucy l-a privit lung timp de câteva bătăi agitate ale pieptului său enorm.

-Ar fi trebuit să-mi dau seama din felul în care îl privești pe Matthew - și niciodată pe Wyatt - că este al tău, însă am crezut-o pe Mary când mi-a spus că voi doi nu sunteți atrași unul de altul și că am cale liberă. Am crezut-o pentru că am știut că n-avea să-și desfacă niciodată picioarele pentru un bărbat care nu dă doi bani pe Somerset... Gura i s-a deschis larg, împietrită de alt adevăr îngrozitor pe care îl conștientiza în cel moment. S-a îndepărtat de el, ca și când și-ar fi făcut loc să lovească. Deci ai putut să o faci cu *ea*/Sau cel puțin suficient de mult cât s-o lași însărcinată.

- Lucy, nu are rost să vorbim despre asta.

-Nu are rost să vorbim despre asta? Lucy l-a încercuit încet pe Percy, cu degetele umflate rășchirate și cu unghiile ca niște gheare încercând să-i ajungă la ochi. Spune-mi, nenorocitul. *Spune-mi!* Cu *ea* ți s-a sculat, nu-i așa?

Percy privea chipul schimonosit al soției lui și și-a dat seama că nu mai putea trăi cu minciuna dintre ei sau cu ea. Minciuna nu făcuse altceva decât să dea frâu liber răutății din ea, așa cum repulsia pentru fiul lor o declanșase pe a lui.

- Spune-mi, nenorocitul, a țipat Lucy. Sau nu te pot face să recunoști că nici măcar frumoasa Mary Toliver nu a fost suficient de bună încât să-ți întărească bărbăția? Ce șoc a fost, probabil, pentru cățeaua aia mincinoasă! A început să râdă, sprijinindu-se cu mâna pe genunchii de satin, cu tivul rochiei revărsat pe podea. Din ochii ei curgeau lacrimi izvorâte din isterie. Poți să-ți imaginezi cum s-o fi simțit când a aflat că a rămas însărcinată din- tr-o lălăială ce i-a provocat doar suferință? Asta a dat-o peste cap, nu-i așa, și nici măcar n-a avut parte de o partidă pe cinste. Ce ironie a fost pentru Mary!

Percy nu mai putea îndura. Toate sentimentele pe care le avusese vreodată pentru Lucy - oricare ar fi fost ele - îl părăsiseră fără cale de întoarcere, ca și când în sufletul lui ar fi apărut o gaură. S-a aplecat și, apucându-i corsetul rochiei de satin, a ridicat-o până aproape

de privirea lui înghețată. Nu putea s-o lase pe mica vrăjitoare so compătăimească pe Mary... Nu pe Mary a lui.

Și-a pironit privirea în ochii albaștri mirați.

-Permite-mi să-ți răspund la întrebare, draga mea. Nu doar că mi s-a sculat, ba chiar am ridicato și pe ea cu ea. Uneori chiar am duso cu ea în pat, unde am terminat ce începuserăm în altă parte.

Lucy se zbătea să se elibereze din strânsoarea lui, trăgându-și mâna ca să-l lovească, însă Percy i-a prins încheietura și i-a strânso cu atâta forță, încât a făcut-o să țipe de durere.

- Ești înfiorătoare când faci dragoste, Lucy. Ești ca o maidaneză în călduri. De-asta nu pot ține pasul cu tine. Nu ai nici un pic de mister, de tandrețe sau de sensibilitate. Transpirația ta are iz de sex, iar mirosul trupului tău se ridică precum căldura din pietre. Mai degrabă mi-aș băgao în râțul unui porc decât în tine. Acum înțelegi de ce nu vin în patul tău?

Percy a împins-o fără milă de lângă el. Lucy a fost cât pe ce să cadă, însă și-a păstrat echilibrul, privindu-l pe Percy uluită, cu neîncredere.

- Minți! Minți!

- Singura mea minciună a fost că te-am amăgit spunând că vina îmi aparținea.

- Nu te cred.

- Ce nu crezi, Lucy? Că am putut să o fac cu Mary sau că ești îngrozitoare în pat?

S-a îndepărtat de el, ascunzându-și fața în mâini. Percy aștepta. Acum era momentul cel mai potrivit să dea totul pe față, să se opună o dată pentru totdeauna rezistență lacrimilor, suferinței și acuzațiilor.

- Lucy, vreau să divorțăm, a spus el. Tu și Wyatt vă puteți duce unde vreți voi. O să am grijă să nu vă lipsească nimic. Nu mai putem continua așa. Sunt un soț rău și un tată și mai rău. Trebuie să trecem cumva peste asta și să ne vedem de viață.

Lucy și-a lăsat mâinile în jos și s-a întors către el. Corsetul ei era sfâșiat, iar încheietura purta urmele strânsoării lui Percy. Rimelul i se întinsese pe față.

-Așa, pur și simplu. Ai scăpa de Wyatt așa, pur și simplu.

- O să-i fie mai bine fără mine. Tuturor ne va fi mai bine așa.

- Ce vrei să faci după ce scapi de noi? Să încerci să îi iei înapoi pe Mary și pe fiul vostru?

- Mă cunoști mai bine decât atât.

-Ținând cont de ce i-ai făcut lui Wyatt, nu te cunosc deloc.

-Ce fac după ce plecați voi e treaba mea și nu ar trebui să vă afecteze pe voi.

Lucy începuse să tremure, cu chipul alb ca varul. Și-a unit mâinile și a întrebat cu o voce pe care se chinuia să și-o păstreze calmă:

- De ce m-ai lăsat să cred în toți anii ăștia că tu ești de vină? De ce nu mi-ai spus că... că eu sunt de vină, dacă așa e?

- Pentru că îți eram dator, Lucy. Tu te-ai căsătorit cu mine pentru că... mă iubeai, iar eu m-am căsătorit cu tine dintr-un motiv greșit.

- Motiv greșit, a repetat Lucy încet. Bărbia îi tremura. Oricum, am știut întotdeauna că nu mă iubești. Dar de ce te-ai căsătorit cu mine?

- Pentru că eram singur, iar tu mă făceai să mă simt mai puțin singur... atunci.

Lucy a încercat să râdă ca să mascheze tristețea care îi deforma trăsăturile chipului ei rotund.

-Ce cuplu de oameni triști suntem! Imaginați-vă, oameni buni... marele Percy Warwick, cu frumusețea, popularitatea și banii lui... singuri E de necrezut. De ce nu te-ai căsătorit cu Mary? Nu-mi spune că a fost atât de proastă încât să aleagă plantația în locul tău.

Percy i-a spus adevărul:

- Somerset a fost întotdeauna pe primul loc în sufletul lui Mary.

Lucy și-a strâmbat colțul gurii.

- Iar tu nu puteai accepta locul doi, bineînțeles. Încă o... dorești?

- Încă o iubesc.

Lucy l-a fixat cu o privire care îl implora să o mintă.

- încă o mai faceți?

-Bineînțeles că nu! Vocea îi era tăioasă. N-am mai fost cu Mary de dinainte să plec în Canada.

Și-a oprit respirația, regretându-și cuvintele în secunda în care îi ieșiseră pe gură. Când a văzut strălucirea din ochii lui Lucy, a simțit că o mână rece îi strânge inima.

-Canada... a repetat ea. Acolo erai plecat când s-au căsătorit Ollie și Mary, motivul pentru care nu ai venit la nuntă... Ollie știe că Matthew nu e al lui?

Tonul ei l-a făcut să se gândească la un șarpe care aluneca spre pradă.

- Știe.

Lucy s-a îndreptat către o fereastră și a întrebat, cu spatele la el:

- Matthew nu știe că ești tatăl lui, nu-i așa?

Percy simțea cum o frică rece îi coboară pe șira spinării. De ce naiba pomenise despre Canada? Adevărul, odată ajuns în mâinile lui Lucy, i-ar fi putut distruge pe toți... pe toți cei pe care-i iubea.

- Nu, nu știe.

Ea s-a întors încet către el. Expresia ei devenise calmă, se juca cu degetele cu materialul sfâșiat al rochiei.

- Bineînțeles că nu știe. Îmi aduc aminte că odată am întrebat-o pe mama ta de ce nu ai fost la nunta lui Ollie și a lui Mary, iar Beatrice mi-a explicat că te-ai întors a doua zi după ceremonie. Din câte îmi dau seama, Mary a aflat că e însărcinată în perioada în care tu erai în Canada. Așa că a mers la Ollie, care întotdeauna a fost sclavul ei devotat, iar el a acceptat să o ia așa cum era. Mai bine alegi un bun stricat decât nimic, mai ales când e vorba despre un om fără un picior. Și, desigur, Ollie știa ale cui mâini au folosit-o...

-Taci din gură, Lucy!

- Nu înainte de a pune la punct câteva lucruri, Percy, iubirea mea.

S-a apropiat de el și și-a ridicat privirea spre chipul lui. Percy s-a mișcat scârbit, simțind că scoate flăcări pe nări, iar Lucy a făcut un pas înapoi, cu fața arzând.

-Dumnezeule, te urăsc, snob nenorocit! Uite cum stă treaba, Percy Warwick. N-o să-ți dau niciodată divorțul. Și nu încerca să-l obții, pentru că, dacă faci asta, îți promit că mă duc la Matthew și îi zic adevărul despre tatăl lui. O să le spun tuturor celor din Howbutker. O să spun lumii întregi. Și toți, la fel ca mine, o să pună lucrurile cap la cap. Își vor aminti că Mary era în Europa cu Ollie când s-a născut Matthew. Își vor aminti de nunta grăbită, de plecarea rapidă peste ocean și de cât de ciudat a fost ca Mary să fugă și să lase plantația atâta timp. Își vor aminti că tu erai atunci în Canada și că n-ai putut să o iei de nevastă. Toți vor crede că așa au stat lucrurile. Și-a scos nepăsătoare perechea de cercei cu diamante și rubine, ca și când n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Mary și Ollie știu că *tu* știi că ești tatăl lui Matthew?

Percy continua să tacă.

-Ah, eram sigură. Atitudinea lor arată faptul că ei cred că au ținut secret față de tine. Nu știu exact cum ai aflat, însă știu ce-o să le facă adevărul... Ce-o să vă facă vouă tuturor... dacă scandalul paternității lui Matthew iese la iveală.

Percy se simțea paralizat până în vârful picioarelor. Știa că ea credea fiecare cuvânt din acea amenințare. Ea nu avea nimic de pierdut, în vreme ce el pierdea absolut totul.

-De ce vrei să rămâi cu mine, Lucy? Ești foarte nefericită.

- Nu, nu sunt. Îmi place să fiu soția unui om bogat și puternic. O să-mi placă și mai mult de-acum încolo, iar dacă sunt... îngrozitoare în pat înseamnă că nu prea am șanse să mă mărit cu un alt bărbat, nu-i așa? Și mai am un motiv pentru care vreau să rămân căsătorită cu tine. Nu vreau să-ți dau niciodată libertatea de-a o lua pe Mary Toliver DuMont de nevastă.

- Oricum nu aș avea libertatea să mă căsătoresc cu ea, nici dacă mi-ai da divorțul mâine.

-Vreau să mă asigur. Nu, Percy, ești căsătorit cu mine pentru totdeauna - sau până la moartea lui Mary DuMont.

Expresia satisfăcută i-a dispărut brusc de pe chip când Percy s-a apropiat de ea, cu ochii de culoarea apelor arctice. S-a retras lângă șemineu, cât de aproape îi permiteau flăcările și hainele ei inflamabile.

-Atunci înțelege un lucru, Lucy. Dacă Matthew descoperă vreodată că eu sunt tatăl lui, zbori din casa asta fără nici un sfanț. O să ajungi să regreti că nu ai plecat înainte, când puteai obține ceva. Mai devreme ai spus că nu mă cunoști deloc. În locul tău, n-aș uita asta.

Lucy s-a apropiat din nou de el.

- Pot să te iert că nu mă iubești pe mine, Percy, a spus ea, îndreptându-se spre ușă, însă nu te voi ierta niciodată că nu îl iubești pe Wyatt. Și el e fiul tău.

- Sunt cât se poate de conștient de asta, și poate te simți mai bine dacă îți spun că nici eu nu mă voi ierta vreodată pentru că nu-1 iubesc.

capitolul 40

Howbutker, iulie 1935

-Avenit o scrisoare pentru dumneavoastră, domnule Warwick. A fost adusă personal de băiatul lui Winston.

Când a luat scrisoarea de la secretara lui, Percy a recunoscut scrisul cu care era mâzgălit numele lui pe plic. A tușit ca să-și revină, după ce i se oprise respirația preț de o clipă.

-Ți-a spus cine l-a trimis cu ea?

-Nu, domnule. Am întrebat, însă nu a vrut să-mi spună.

- Mulțumesc, Sally.

Percy a așteptat ca femeia să închidă ușa, apoi a desfăcut plicul sigilat. A scos din el o foaie pe care era scris mesajul: „Ne vedem la cabană astăzi la 15.00. ML“.

„ML.“ Mary Lamb.

Percy s-a lăsat gânditor pe spate. Despre ce naiba era vorba? Sigur era important și secret dacă Mary i-a cerut o întâlnire la cabană, locul atât de sacru al amintirilor lor.

Nu mai fuseseră împreună acolo din după-amiaza fatidică a ultimei lor certe, cu cincisprezece ani în urmă.

Ea nu dăduse de înțeles că ar fi ceva în neregulă cu o seară în urmă, la mica petrecere de bun venit pe care ea și Ollie o dăduseră pentru William, fiul lui Miles, care fusese trimis să locuiască cu ei după moartea tatălui său, la Paris.

Și ea, și Ollie păreau supărați, însă Percy credea că starea lor avea legătură cu vremurile grele prin care treceau, la fel ca aproape toți ceilalți din țară. Însă nu știa cu certitudine cât de greu le era. Familiile nu discutau niciodată despre dificultățile financiare, însă prăbușirea prețurilor la bumbac și vânzările slabe cu amănuntul îi afectaseră, cu siguranță, destul de mult. Era neliniștit în privința viitorului familiei DuMont, însă era și mai îngrijorat pentru cel al lui Matthew. Ce îi afecta pe ei îl afecta și pe fiul lui.

„Oare acest bilet are legătură cu Wyatt?”

Nu există cuvinte pentru a descrie capriciile sorții și întorsăturile neașteptate de situație. După episodul cu Wyatt de la cabană, îi fusese teamă că fiul său avea să-l urască și mai mult pe Matthew. Însă se întâmplase exact invers. Spre uimirea lui, a lui Lucy și a domnișoarei Thompson, la câteva zile după aceea, băieții au început să se împrietenească, iar la sfârșitul anului școlar deveniseră de nedespărțit, apropiați ca frații, după cum spunea toată lumea.

La început, Percy crezuse că această prietenie era o încercare a lui Wyatt de a se pune bine cu el. Însă curând devenise evident că Wyatt nu avea nici cel mai mic interes de a se pune cumva cu el, bine sau altfel. Fiul său nu dorea nici un fel de atenție de la tatăl lui, părând că nu-l interesează absolut deloc ce credea Percy despre el. Băiatul încetase să-i mai recunoască existența.

-îți dai seama ce-ai făcut? izbucnise Lucy. Îți dai seama? Dai alungat pe singurul fiu pe care îl puteai recunoaște. Poate că tu nu îl iubeai, însă exista șansa ca el să te iubească pe tine. Și tuturor ne merge mai bine când suntem iubiți, Percy, indiferent de la cine vine dragostea. Privește în jur! Poate că nu ai observat, însă

fântânile din care ai băut cândva atât de nepăsător au secat sau au dispărut.

Da, avea dreptate, așa cum descoperise cu surprindere că avea de multe ori. Cu părinții lui morți, Mary pierdută și soția și fiul său înstrăinați de el, îi rămăseseră doar Ollie și Matthew, a cărui dragoste, chiar dacă plină de căldură și autentică, rămânea cea a unui fin pentru nașul său. Era mult mai puțin decât ce sperase el să aibă la patruzeci de ani, după cincisprezece ani de căsnicie.

Oare Mary aflase cumva de relația lui cu Sara Thompson?

După ce îl trimisese pe Wyatt la școală cu buza spartă și nasul umflat, se opri săptămănal să discute cu ea despre comportamentul fiului său. Însă un lucru dusesse în timp la altul, iar acum se întâlneau regulat în locuri secrete. El făcuse tot posibilul să păstreze ascunsă relația lor, nu neapărat pentru el, cât pentru Sara. Toată lumea știa cum mergea căsnicia familiei Warwick și nimeni nu l-ar fi învinovătit că avea o amantă, atâta timp cât nu se afișa cu ea în văzul lumii și în ochii soției și ai fiului său. Însă trăia în permanență cu teama că vreun lucru mărunț ar putea să-i dea de gol și să le dezvăluie relația. Fuseseră în câteva ocazii la un pas de-a fi descoperiți, iar acum, cu inima strânsă, Percy se întreba dacă această întâlnire avea menirea să-l avertizeze că urma să izbucnească un scandal.

A ajuns devreme la cabană, însă ea era deja acolo. Un automobil sport strălucitor era parcat sub copacul de care erau legați cândva Shawnee și trăsura. Percy a rămas câteva minute în Cadillacul său, ca să-și alunge vechea durere din capul pieptului. Nu-l părăsise niciodată, însă era îngropată atât de adânc, încât uitase de ea. Era ca o durere cronică a cărei intensitate depinde de vreme.

Ea stătea în mijlocul camerei, cu capul înclinat într-o parte, făcându-l să se întrebe dacă era pierdută în amintiri. S-a întors când a intrat el, o nălucă într-o rochie înflorată care îi scotea în evidență nuanțele senzuale ale părului negru cu reflexe albastrui. Avea treizeci și cinci de ani - o femeie în toată firea.

- S-au schimbat unele lucruri pe aici, a spus ea. Nu recunosc canapeaua.

- E o canapea luată din biroul meu, a răspuns Percy. Matthew a adus-o la sugestia lui Wyatt.

Ea a chicotit.

- Încă o generație de băieți se va bucura de farmecul cabanei. Trebuie să-i amintesc lui Matthew să păstreze locul curat.

- Și cum vei face asta fără să te dai de gol că ai fost aici?

Ea a răspuns printr-un gest stânjenit al mâinii cu o manichiură perfectă. Fiecare centimetru din ea arăta atenția și gustul excelent al unui soț căruia îi făcea mare plăcere să îi ofere cele mai frumoase haine.

- Bine zis, a spus ea. Știu că e ciudat pentru amândoi, Percy, însă cabana e singurul loc în care știam că putem fi doar noi doi. Dacă am fi văzuți împreună, Ollie și-ar da sigur seama de ce ne-am întâlnit... de motivul pentru care te-am chemat aici.

Deci nu era vorba despre Wyatt sau despre Sara. Percy a răsuflat ușurat, însă neliniștea din sufletul său rămăsese.

- S-a întâmplat ceva cu Ollie?

- Putem să ne așezăm? E devreme, însă am adus ceva de băut. Scotch pentru tine. Cei pentru mine. A afișat zâmbetul ei obișnuit, o mică crăpătură a buzelor. Nu o mai vedea decât rar zâmbind cu adevărat.

-Aștept, a spus el.

- Bine. Mary a lovit ușor perna unuia dintre scaune. S-a ridicat praful, însă s-a așezat oricum, picior peste picior. Stai jos, Percy. Nu pot să vorbesc cu tine când te văd că mă privești de sus.

Maxilarul lui Percy i se încleștase odată ce amintirile îi reveniseră în minte. S-a așezat pe canapea în acel „mod hotărât”, cum îl numea Lucy, cu mâinile împreunate, coatele pe genunchi și privirea pierdută. El și Mary nu mai fuseseră singuri de la ultima lor întâlnire la cabană.

- Ce s-a întâmplat cu Ollie?

Tonul lui i-a făcut lui Mary pleoapa să tremure, însă a rămas calmă.

- E într-o mare încurcătură financiară. E pe punctul să piardă magazinele. Un bărbat pe nume Levi Holstein are ipoteca asupra lor și refuză să-i prelungească termenul. Vrea să le includă în lanțul lui de magazine de îmbrăcăminte. Cred că îți imaginezi ce s-ar întâmpla cu Ollie și cu tatăl lui dacă magazinul ar cădea în mâinile unui astfel de om. Asta l-ar omorî pe Abel.

Percy știa ce reputație avea Levi Holstein. Cumpăra ipotecile pentru proprietățile cu amănuntul de la băncile disperate să scape de împrumut și le dizolva imediat și fără milă când proprietarul nu-și putea plăti datoria. Planul lui era să cumpere ieftin magazine precum cel al familiei DuMont, să le păstreze numele, dar să renunțe la marfa de firmă și să le aprovizioneze cu produse de calitate inferioară.

-*Ambele* magazine? a întrebat Percy împietrit. Și pe cel de aici, din Howbutker? Am crezut că ăsta nu este sub ipotecă.

-Ollie nu a fost la fel de... înțelept ca tine, Percy, și a crezut că piața e supraspeculată. A... băgat banii în stocuri și a făcut împrumuturi ca să construiască al doilea magazin și să cumpere depozitul, folosind magazinul principal drept garanție. Chiar dacă vinde magazinul din Houston, banii pe care i-ar primi nu sunt suficienți pentru a-1 menține pe cel din Howbutker pe linia de plutire.

Pe Percy îl luase amețea. Era mai rău decât se temea. Ollie, prietenul și fratele său, să nu mai fie proprietarul minunatului magazin general DuMont din Howbutker? Aproape o sută de ani de excelență duși pe apa sâmbetei? Era de neconceput. Și Mary avea dreptate să creadă că Abel n-ar fi supraviețuit unei asemenea lovituri. Deja era bolnav și, cu toate că se bucura de nepotul său, era pierdut de la moartea părinților lui Percy. Și ce avea să se întâmple cu Matthew, pentru care spera, în secret, să-i calce pe urme lui Ollie, nu lui Mary?

- Când se va întâmpla? a întrebat el.

- La sfârșitul lunii, dacă Ollie nu poate respecta în întregime termenii contractului, a_A răspuns Mary. În ochii ei s-a aprins o lumină cenușie. Îți jur că aş vinde plantația, fiecare hectar din el, dacă Ollie m-ar lăsa și dacă aş putea să obțin măcar o părticică din valoarea ei, asta ca să nu mai vorbesc despre găsirea unui cumpărător. Nimeni nu vrea o plantație de bumbac când poate cumpăra teren mai ieftin în altă parte și să obțină o recoltă mai productivă. S-a ridicat brusc, ducându-și mâna la gât. Iartă-mă, a spus ea, mergând spre chiuvetă. Mi s-a uscat gura. Trebuie să beau ceva înainte să continui.

Percy era cât pe ce să se ridice și să meargă spre ea, însă puterea voinței l-a făcut să rămână la locul lui. Încordarea pe care o vedea în acei umeri îi frângea inima, însă nu se cădea să o cuprindă în brațe pe femeia frumoasă pe care încă o iubea, încă o dorea, dar care era soția celui mai bun prieten al său, omul pentru care și-ar fi dat viața.

-M-ai chemat aici pentru că tu consideri că pot fi de ajutor, a spus el, acoperind clinchetul cuburilor de gheață. Spune-mi ce vrei să fac.

- Să comiți o fraudă, a răspuns ea.
- Poftim?

După ce a luat o înghițitură lungă de ceai cu gheață, Mary a întins mâna către geantă. A scos din ea un plic și un document împăturit și i le-a întins.

- Sunt de la Miles, a continuat ea. O scrisoare către mine, și o împuternicire pentru pământ. Le-am primit cu puțin timp înainte de moartea lui.

Percy a citit întâi actul pentru pământ. A observat că pe partea din față era scris numele lui Mary.

-Asta e împuternicirea pentru acea fâșie aflată de-a lungul râului Sabine pe care tatăl tău i-a lăsat-o lui Miles, a spus el.

Mary a dat din cap.

- Miles a transferat pământul pe numele meu, ca să am grijă de el până când William împlinește douăzeci și unu de ani. După cum știi, minorii nu au voie să dețină pământ în Texas. Instrucțiunile lui sunt în cealaltă scrisoare.

Percy a citit scrisoarea, înțelegând de ce îl chemase acolo, cuvântul „fraudă” răsunându-i încă în urechi. A ridicat privirea îngrozit, după ce a terminat de citit.

- Mary, Miles scrie foarte clar că tu trebuie să păstrezi pământul pentru William. Sper că nu îmi propui să îl cumpăr eu.

- Ai spus că vrei să cumperi pământ la apă ca să arunci reziduurile din fabrica pe care vrei să o construiești...

- Dumnezeu, Mary! Furia îi pulsa în tâmpile. Îți dau câți bani vrei, însă *nu* voi cumpăra ceea ce Miles a vrut să-i revină lui William.

- Ba cred că vei cumpăra acel pământ după ce mă asculți, a spus ea. Tot ce vreau e să mă asculți.

Percy a tras aer în piept. Cum ar fi putut să o refuze? Făcuse asta o dată și regretase toată viața.

- Bine, a răspuns el, stăpânindu-și mânia. S-a lăsat pe spate într-o poziție mai confortabilă și și-a pus brațul pe marginea canapelei, așa cum făcuse cu mulți ani și multe vise pierdute în urmă. Ai toată atenția mea.

Vedea că ea era prea încordată ca să stea jos. Rochia subțire îi flutura pe lângă corp în timp ce se plimba dintr-o parte în alta, prezentându-i argumentele sale, pe care părea că le repetase de o sută de ori. Percy avea nevoie de teren lângă apă, spunea ea. Dacă nu voia fâșia lui Miles, trebuia să achiziționeze un astfel de teren în afara statului, privându-i astfel pe locuitorii din How- butker de posibilitatea unor noi slujbe, ceea ce sigur nu dorea să facă. Banii din tranzacție ar plăti împrumuturile lui Ollie și ar salva cel puțin magazinul din Howbutker. Percy nu trebuia să-și facă griji că îi fura lui William moștenirea. La moartea ei, acesta urma să moștenească jumătate din plantație, a cărei valoare o depășea cu mult pe cea a fâșiei aflate de-a lungul râului Sabine. Într-o formă sau alta, avea să moștenească și o parte din magazin, un bun care nu mai putea fi disponibil odată pierdut.

- Însă William nu va primi nimic când va împlini douăzeci și unu de ani și nu va ști niciodată că tatăl lui i-a lăsat acel teren, a spus Percy.

- Da, așa e, a aprobat Mary, oprindu-se și privindu-l cu tristețe, însă cum l-ar putea răni ceva ce nu va ști niciodată? Când va fi suficient de mare, o să fiu fericită să-i predau ștafeta administrării^ plantației, iar el își va împărți veniturile cu Matthew. În loc să fie moștenitorul lui Miles, va fi al meu. Ce și-ar fi putut dori fratele meu mai mult pentru fiul lui, iar eu cum aș putea să fiu mai fericită decât să am încă un Toliver aici?

Percy a rămas tăcut, însă a simțit o tresărire ușoară când a auzit numele lui Matthew menționat în aceeași frază cu speranțele ei pentru William.

- Percy, știi că Ollie nu va accepta bani direct de la tine, a spus ea, așezându-se, în sfârșit, și implorându-l de pe marginea scaunului ei. Chiar dacă ți-ai goli contul din bancă în brațele lui, tot n-ar accepta. Însă... dacă îl poți convinge că ai nevoie de acel teren și de faptul că o fabrică ar aduce comunității noi locuri de muncă, atunci Ollie va accepta banii din vânzare. De fapt - a ridicat puțin tonul - a făcut o înțelegere cu mine cu mult timp în urmă, când mi-a dat semnătura lui pentru a salva plantația, după ce am pierdut recolta... Ochii ei îi cereau iertare că readusesse la viață o amintire atât de dureroasă. Dam făcut să promită că mă va lăsa să îl ajut dacă avea să fie vreodată în situația în care eram eu atunci. O să-l conving să se țină de promisiune dacă ești dispus să mă ajuti.

Percy și-a ridicat brațul de pe canapea și s-a aplecat în față. Argumentele ei erau solide, chiar dacă ilegale. Toți aveau de câștigat dacă el cumpăra acea fâșie de lângă Sabine. Chiar dacă Mary nu reușea să mențină plantația pe linia de plutire - și era o posibilitate reală -, magazinul putea să le asigure traiul și să fie o posibilă moștenire și pentru Matthew. Nimeni nu pierdea, cu excepția lui William.

-Ai uitat un lucru, Mary, a spus el. Ollie nu îți va permite niciodată să vinzi pământul lui William. Va vrea să respecti termenii impuși de Miles.

A urmat un moment de tăcere, umplut doar de lăcustele care cântau în cor pe malul lacului. Percy simțea

cum i se ridică părul în cap, pentru că recunoștea acea tăcere,

- Ce îmi ascunzi? a întrebat el.

- Ollie nu a văzut încă scrisoarea, a spus ea. Nu... nu i-am arătat-o când a sosit, l-am spus doar că am primit o scrisoare în care eram rugați să-l găzduim pe William, însă m-am prefăcut că am pierdut-o. I-am arătat doar împuternicirea cu numele meu și i-am spus că Miles mi-l transferase mie când aflase că era pe moarte.

Percy abia își stăpânea indignarea. îl vedea pe Miles, chinuit de cancer la plămâni, scriind de pe patul de moarte acel bilet, încrezător că sora lui avea să facă întocmai ce-o rugase pentru fiul său.

-Atunci de ce naiba mi-ai arătat *mie* scrisoarea, Mary? Aș fi putut cumpăra pământul fără să știu vreodată că Miles te-a rugat să-l păstrezi pentru William.

Mary îl privea neajutorată și stânjenită.

-Cred... că nu am fost în stare să te păcălesc și pe tine, Percy. Nu... voiam să fii de acord cu propunerea mea fără să știi adevărul. Roșeața îi scotea în evidență perfecțiunea pomeților. Am vrut să știi totul, ca să poți... refuza... fără să te simți vinovat.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu! De parcă aș *putea* să refuz! S-a ridicat brusc. Unde este scotchul ăla?

S-a dus la bucătărie și a început să caute într-o pungă de hârtie. Mary îl urmărea cu teamă cum scotea sticla și turna băutura. A așteptat un moment ca băutura să își facă efectul și a spus:

- Poate mai e o cale.

- Ce cale?

-Aș putea să mă duc la Holstein și să mă ofer să-i cumpăr ipotecile. Ollie nu trebuie să afle că eu sunt cumpărătorul. Și aș putea să-l păsuiesc până plătește împrumutul.

Pe chipul ei apăruse o rază de speranță.

- Nu m-am gândit la asta. Crezi că e posibil?

- Lasă-mă să încerc. Dacă Holstein refuză, voi accepta propunerea ta, însă trebuie să îmi juri un lucru, Mary.

Avertizarea din glasul lui nu lăsa loc de îndoială.

- Orice, a răspuns ea.
-Trebuie să-mi juri că îmi ceri asta doar de dragul lui Ollie, nu al plantației.

- îți jur... pe sufletul fiului meu.

-Atunci asigură-te că nu-1 pui în pericol.

Și-a lăsat paharul jos.

-Am nevoie de câteva zile pentru a-mi stabili o întâlnire cu Holstein, apoi o să te contactez printr-o scrisoare. O să-l trimit pe unul dintre băieții mei cu ea. Nu putem risca să vorbim la telefon.

O săptămână mai târziu, Percy stătea la birou și compunea scrisoarea pentru Mary. Negocierile sale cu Levi Holstein eșuaseră. Comerciantul îi respinsese oferta generoasă, spunând că așteptase aproape toată viața să achiziționeze magazine de calitate a magazinului DuMont. În plus, îi zisese că Ollie era singurul vinovat pentru strâmtoarea financiară în care intrase.

- îi lipsește simțul afacerilor, declarase el cu răutate în micul său birou din Houston, lovindu-și ușor fruntea cu degetul gălbui. Ce proprietar de magazin sănătos la cap acceptă să dea bunuri pe datorie în astfel de vremuri? Ce proprietar de pământ refuză să-i evacueze pe arendașii care nu își plătesc chiria, când muncitorii din petrol, de care e plin estul Texasului, ar plăti dublu pentru o locuință?

-Un om bun, poate? insinuase Percy.

-Un om *prost*, domnule Warwick... Un om care nu e ca dumneavoastră și ca mine.

-Sunteți sigur, domnule Holstein? întrebuse Percy, urmărind cum chipul bărbatului devenea palid la acea aluzie.

A sigilat plicul și l-a chemat din subsol pe unul dintre băieții responsabili de curierat.

- Duci scrisoarea asta la doamna DuMont și i-o dai personal. Nimănui altcuiva. Ai înțeles?

-Am înțeles, domnule Warwick.

De la fereastra lui de la ultimul etaj, Percy, cu un gust amar în gură, vedea cum băiatul se îndepărta cu bicicleta. Calea spre iad este pavată cu intenții bune, dar ce se poate oare spune despre faptele rele comise în scopuri

bune? Unde se încadrau? Viața îl învățase că tot ce începe greșit se termină greșit. În acest caz, a presupus că doar timpul și întâmplările sale imprevizibile aveau să-i poată oferi un răspuns.

capitolul 41

Howbutker, septembrie 1937

Percy stătea în biserică în strana familiei Warwick, așteptând să înceapă slujba, aproape adormit de bâzâitul conversațiilor din jurul său și de huruitul amețitor al ventilatoarelor de deasupra. Era singurul membru al familiei sale. Lucy se gândise cândva să se convertească la catolicism când se căsătoriseră, însă nu o făcuse, iar Wyatt petrecuse noaptea - așa cum făcea în fiecare sâmbătă noapte - la familia DuMont. Dacă Ollie nu îi obliga, erau puține șanse ca băieții să ajungă la biserică. Dormeau încă sau devorau clătitele pregătite de Sassie, cu unt și sirop de trestie. Din cele două familii, doar el și Ollie mergeau regulat la biserică. Mary venea din când în când, preferând să-și petreacă diminețile de duminică verificând registrele la casa Ledbetter, iar Lucy, catolică nepracticantă, dormind.

Dar se părea că Ollie îi obligase, a observat Percy amuzat. Ușa laterală a bisericii s-a deschis, iar vechiul său prieten a pășit înăuntru, urmat de Matthew, de Wyatt și de fiul lui Miles, William. Percy a zâmbit. Își putea imagina scena din acea dimineață, cu Ollie și cu Sassie pregătind trioul, aranjându-l pe plecare și potri-vindu-le costumele și cravatele. Fără îndoială, Mary plecase la casa Ledbetter cu mult înainte de răsărit, căci era vremea recoltei.

Toți cei patru l-au văzut. Pe chipul lui Ollie a apărut obișnuitul său zâmbet larg, cu privirea înălțată către tavan și mimând lunga suferință a dimineții, iar Matthew și William au zâmbit și au făcut cu mâna. Doar chipul

lui Wyatt a rămas impasibil, ochii săi privind în altă direcție.

Percy i-a văzut pe băieți urmându-l pe Ollie în ultimul șir, către rândurile de scaune rezervate familiei DuMont, Wyatt făcând manevre ca să se așeze lângă Matthew. Percy nu-și putea stăpâni un sentiment de invidie în timp ce își privea vechiul prieten așezându-se, cu ambii săi fii lângă el; iar acum îl mai avea și pe fiul lui Miles. Ollie nu stătea la locul lui întrebându-se, stăpânit de un sentiment de singurătate, cum avea să-și petreacă tot restul zilei, așa cum făcea Percy în acel moment. Ollie avea să se ducă acasă la sfârșitul slujbei, cu băieții după el, iar Mary avea să fie acolo așteptându-i în casa mirosind a șuncă la cuptor, a pui prăjit sau a grătar. El și Mary aveau să stea pe veranda din spate, ea bându-și ceaiul cu gheață, iar Ollie vinul franțuzesc, în timp ce băieții aveau să se străduiască să nu-și facă praf costumele de duminică, până când masa se sfârșea, iar ei erau liberi. Apoi Ollie urma să tragă un pui de somn, în timp ce Mary se ocupa de registre, iar băieții stăteau pe verandă jucând aceleași jocuri pe care Percy, Ollie și Miles le jucaseră în fiecare duminică a vieții lor pe când erau adolescenți. După-amiaza târziu aveau să joace cărți, apoi să savureze o cină ușoară. Iar Ollie urma să-și încheie ziua cu familia adunată în jurul radioului. O duminică minunată. Nu putea exista una mai frumoasă. Percy își amintea acele duminici în propria casă, când părinții lui încă trăiau, înainte să apară Lucy în viața lui. Însă nu mai avea să le simtă niciodată gustul.

A început slujba. Percy se străduia să fie atent, cu privirea îndreptată către cei doi fii ai săi, care stăteau unul lângă altul la distanță de câteva șiruri de el, în cealaltă parte a amvonului. Cât de diferiți erau! Și cât de ciudat i se părea faptul că amândoi semănau atât de mult cu mamele lor. Doar înălțimea o moșteniseră de la el, căci Matthew, la șaisprezece ani, iar Wyatt cu nouă luni mai mic erau deja cu un cap mai înalți decât ceilalți băieți de vârsta lor.

Wyatt avea versiunea masculină a trupului solid al lui Lucy, în timp ce Matthew moștenise forma lungă

și zveltă a lui Mary. Postura era mereu o problemă pentru Wyatt, însă niciodată pentru Matthew. Percy își dorea să fi existat un dispozitiv care să dreagă gâtul scurt și gros al lui Wyatt și să-i corecteze umerii prea lați. Spre deosebire de el, fratele său mai mare stătea pe scaun cu capul sus și cu spatele drept, având grația naturală a lui Mary.

„Acesta este fiul meu iubit, de care sunt atât de mândru...”

Ridicându-se să cante împreună cu ceilalți enoriași, Percy blama în gândul său nedreptatea de a iubi un singur fiu. Ar fi trebuit să fie mândru și de Wyatt. Băiatul încerca din greu ceea ce la Matthew venea natural - și, astfel, era mult mai ușor. La Wyatt, singurul lucru natural era violența, un fel de răzvrătire controlată care îl ajuta să joace fotbal american, un sport la care amândoi băieții excelau. Percy rămăsese surprins că Wyatt se obișnuise atât de repede cu regulile, cu disciplina și cu spiritul de echipă necesare pentru fotbal. Însă le deprinsese și juca cu un devotament pe care Percy nu se putea stăpâni să nu-l admire.

Băieții jucau încă de când erau în clasa a șaptea și toți credeau că echipa lor avea să ducă orașelul Howbutker în primul campionat al statului, o perspectivă pe care Percy și Ollie o așteptau cu nerăbdare.

Cei doi bărbați veneau de obicei împreună la antrenament, însă urmăreau jocul separat, alături de soțiile lor, ocupând locurile de la capetele opuse ale șirului. Matthew era fundaș, iar Wyatt, atacant: coechipierii lor îl protejau și îi deschideau culoare prin care să treacă. Ochii lui Lucy nu părăseau niciodată trupul ca de taur al lui Wyatt cât timp se afla pe teren, în vreme ce privirea lui Percy se abătea doar rar de la Matthew. Se minuna de fiecare dată în fața agilității băiatului de a-și fenta adversarii, a inteligenței sale în joc, a magiei cu care trimitea mingea la coechipieri. Era uluitor, era perfect, în gândul lui, în timp ce strigătele galeriei îi umpleau auzul, striga și el: „E fiul meu! E fiul meu!”

Însă avea motive să fie mândru și de Wyatt. Chiar dacă pricepea greu, reținea tot ce învăța. Era conștiincios

la studiu și petrecea de multe ori noaptea luptându-se cu temele. Percy urmărea progresul său la școală cu ajutorul Sarei. De la ea afla de problemele și de reușitele lui, însă, de cele mai multe ori, notele nu reflectau efortul și perseverența lui.

Când se întorcea târziu de la întâlniri de afaceri sau dintr-o vizită la Sara și vedea lumina aprinsă în camera fiului său, Percy nu intra să-l întrebe cum mergea treaba, așa cum făcea cândva. Observase că lui Wyatt nu îi plăceau aceste intruziuni și că abia mârâia un răspuns, fără să ridice ochii din carte.

Munca din greu și la fabrică. Managerii îi laudau eforturile, la fel de uimiți ca Percy că nu profita de faptul că era fiul șefului ca să se sustragă de la îndatoririle sale și nici nu se folosea de funcția de președinte al consiliului școlii a tatălui său ca să obțină favoruri de la profesori. Wyatt accepta laudele lui Percy cu aceeași nepăsare cu care Percy bănuia că îi accepta criticile. Indiferența băiatului îi mai atenua lui Percy jena că victoriile muncite ale lui Wyatt sau eforturile lui susținute nu ajungeau în inima lui la fel de repede ca succesele obținute fără mari strădanii de Matthew.

Un acces de tuse a întrerupt liniștea în care se citea Scriptura. Mai multe capete, printre care și al lui Percy, s-au întors către strana DuMont. Era Matthew. Percy l-a văzut pe Ollie întinzându-i discret batista. Matthew a tușit în ea, o tuse adâncă, horcăită, care a atras privirea alarmată a lui Wyatt.

Percy era îngrijorat. „E doar o răceală*”, se gândea el, bucuros că Ollie era acolo să aibă grijă de el. Știa că Ollie n-avea să plece la magazin și să-l lase pe Matthew bolnav acasă.

-... Dă și ți se va da, citea preotul. Pentru că măsura în care dai va fi măsura în care vei primi înapoi.

Percy asculta textul sfânt, în vreme ce privirea i se îndrepta din nou spre Ollie. Mary, care-i era alături prietenului său și care-l aștepta acasă era dovada promisiunii din Scriptură. Ollie dăduse totul de fiecare dată, fără să se gândească la preț. Dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse vreodată, Ollie era cel mai darnic.

Dacă pierduse femeia pe care o iubea pentru alt bărbat, se bucura că măcar fusese vorba despre Ollie. Dacă trebuia să lase altcuiva fiul pe care nu-l putea recunoaște, era bucuros că măcar era Ollie. Dacă celălalt fiu al său l-a părăsit pentru alt tată pe care să-l respecte și să-l iubească, era bucuros că acela era Ollie. Da, cupa lui Ollie era plină, și merita asta cu prisosință. Percy era fericit pentru el. Se întreba doar de ce el primise atât de puțin.

Slujba era pe sfârșite. Când enoriașii s-au ridicat să primească binecuvântarea, Matthew i-a aruncat un zâmbet peste umăr. Percy a chicotit, însă grija lui s-a adâncit. Băiatul era palid și slăbise de când îl văzuse ultima dată. După terminarea rugăciunii, a așteptat lângă strana lui să treacă Ollie și băieții.

- Ce zici, vii și tu la masa de duminică, Percy? a întrebat Ollie. Sassie face pui și gogoși. Matthew - l-a lovit ușor peste umăr pe băiat - nu prea a mâncat în ultima vreme, iar Sassie crede că asta îi va readuce pofta de mâncare. Cât despre mine, eu nu am nevoie de motive ca să mănânc puiul și gogoșile lui Sassie. Sper că nu mi-a auzit nimeni stomacul chiorăind.

-Am auzit noi, tată, a spus Matthew, dându-și peste cap ochii ce semănau atât de mult cu ai mamei lui, însă am crezut că era un tunet de pe câmp.

-Asta ar fi un motiv bun să-ți rup urechile, a spus Ollie cu bunătate. Ce zici, Percy, băiete? Deja l-am furat pe Wyatt.

Percy și-ar fi dorit să accepte. Lucy juca bridge cu amicele ei cam necioplite cu care se distra în fiecare duminică, știind că Wyatt era bine hrănit acasă la familia DuMont. Însă Wyatt și-a lăsat privirea și a bătut ușor din picior, iar Percy a înțeles că fiul său ar fi preferat ca el să refuze.

-Mulțumesc, a răspuns el, însă deja am plănuit să mai lucrez câte ceva la birou.

De fapt, mergea acasă la Sara, unde va mânca un sendviș cu brânză, probabil ars. Printre talentele ei nu se număra și gătitul. Matthew arăta, într-adevăr, foarte

obosit, iar Percy se îngrijora că poate familia DuMont nu îi lua starea de sănătate prea în serios.

-Wyatt, nu abuza de ospitalitate, ai înțeles? a spus el. Lasă-l pe Matthew să se odihnească în după-amiaza asta. Ollie, trimite-l acasă când trebuie.

Ollie l-a privit cu dragoste pe Wyatt și i-a pus o mână pe umăr.

-Așa voi face, însă Wyatt nu abuzează niciodată de ospitalitate.

-Atunci poartă-te frumos, a spus Percy, apoi a adăugat, simțind nevoia să îl laude pe Wyatt: Mereu se poartă frumos. De ce am mereu impresia că trebuie să spun asta?

-Pentru că ești tatăl lui, a răspuns Ollie, făcându-i cu ochiul.

Percy a fost surprins, însă nu tocmai șocat, că Wyatt îl aștepta când s-a întors de la Sara în acea după-amiază, mai repede decât se așteptase.

capitolul 42

Venise acasă cu inima grea. Sara îl părăsea. Acceptase o slujbă departe, în vestul Texasului, unde școlile din zonele bogate în petrol îi puteau oferi un salariu dublu față de ce primea în Howbutker. Oricum, aici nu avea nici un viitor, spusese ea, cu privirea blândă, însă cu vocea hotărâtă. Percy o aprobase cu tristețe.

A intrat pe alee dorindu-și să aibă alt loc în care să meargă. Ar fi mers oriunde, însă nu aici. S-ar fi putut duce la birou, dar nu avea energia necesară pentru a lucra. Tânjea după mâncare bună și confort, iar în acel cămin nu găsea nici una, nici alta. Casa și curtea dădeau un sentiment de mausoleu în părăsire. Toate ajutoarele pleaseră, cu excepția femeilor de la curățenie care veneau ocazional, când le chema Lucy, ocupată cu partidele ei de jocuri de cărți. Pentru că nu mai organizau petreceri, după ce bătrâna lor bucătăreasă ieșise la pensie, Lucy nu considerase necesar să angajeze pe altcineva

În loc. Nu-i plăcea să se deranjeze cu supravegherea bucătăriei, cu stabilirea meniului sau cu verificarea sumelor de bani cheltuite, preferând să pregătească ea însăși mese simple pentru ea și Wyatt și să mănânce cu multe ore înainte ca Percy să vină acasă. Uneori, îi lăsa o farfurie de mâncare, alteori nu.

Când a trecut pe lângă casă către garajul din spate, Percy a observat straturile de flori năpădite de buruieni și frunzele căzute peste ele. „Nimeni nu mai locuiește aici“, se gândea el cu tristețe, cu privirea ațintită către o crăpătură de la una dintre ferestrele înalte ale salonului de zi. A intrat în casă și s-a aplecat să o examineze, dar în spatele lui a auzit o voce.

-Tată?

A aruncat o privire uimită peste umăr.

-Wyatt? Ce faci aici? Am crezut că ești la familia DuMont.

Wyatt a dat la o parte o pânză de păianjen care atârna de ușă și a intrat târșâindu-și picioarele. „Oare ridică vreodată picioarele?“ s-a întrebat Percy cu o urmă de iritare, apoi și-a dat seama că da, bineînțeles că le ridică, îl văzuse ridicându-și picioarele pe terenul de fotbal. Doar în preajma lui le țâra.

- S-a întâmpilat ceva cu fereastra?

- E crăpată. Probabil a fost lovită de o pasăre. Trebuie să o înlocuiesc. Și-a șters praful de pe mâini și s-a ridicat. Ferestrele erau murdare, ca mai toată casa. Lucrurile încep să crape pe aici, a spus el rânjind de propria glumă. Arăți ca și când ai avea ceva pe suflet. Ce e?

Percy credea că putea ghici. Venise să-l întrebe dacă îl lasă să lucreze sâmbăta la plantație cu Matthew cât timp dura recolta, a presupus el. Trebuia să-și fi imaginat că așa avea să se întâmple. Ambii băieți știau că aveau să lucreze la afacerea de familie sâmbăta în timpul anului școlar și în fiecare zi, mai puțin la sfârșit de săptămână, în timpul verii. Percy se întrebese de multe ori dacă Matthew avusese vreodată cu adevărat de ales între a învăța să cultive pământul și vânzarea cu amănuntul. Mary îl târâse după ea la Somerset încă de când abia învăța să meargă. Nu își imagina că băiatul ar vrea să stea

în spatele unei tejghele la magazinul DuMont. Matthew nu părea prea entuziasmat de viitorul lui ca fermier, însă nici nu se văita, ducându-și treaba la bun sfârșit cu aceeași veselie cu care făcea orice altceva.

Percy nu era prea sigur de sentimentele lui Wyatt vizavi de vocația pentru care fusese crescut. Băiatul muncea de bunăvoie și fără să se plângă, însă în liniște. Niciodată nu își exprimase vreun sentiment legat de afacerea pe care, cândva, urma să o împartă cu tatăl său, apoi, în timp, să o moștenească.

- Ei bine? a întrebat el.

Privirea lui Wyatt s-a fixat în altă direcție, refuzând să o întâlnească pe a lui Percy - o altă durere pe care o îndura în prezența lui.

- E vorba despre Matthew, a răspuns el, cu vocea la fel de impasibilă ca de obicei.

- Ce e cu Matthew?

-Tată, cred că e bolnav rău și nu mă lasă să le spun domnului Ollie, doamnei Mary sau antrenorului. însă nu i-am promis că nu-ți spun nici ție.

Lui Percy i s-a părut că timpul se oprișe în loc.

-Ce te face să crezi că e bolnav, fiule? Cuvântul îi apăruse pe buze în mod firesc. Nimic nu dădea de înțeles că îl conștientizase. Poți să-mi spui. Dam auzit tușind la biserică și am crezut că a răcit. Ce te face să crezi că e mai mult de atât?

-Are febră. Dam convins să mă lase să îi iau temperatura. Patruzeci de grade avea. Și arăta nu bine. Sunt al naibii de îngrijorat pentru el.

Pentru prima dată, Percy a trecut cu vederea topica nefirească și greoaie, care îl aducea de obicei în culmea furiei. Percy auzise doar disperarea din tonul lui Wyatt, pe care a văzut-o și în ochii lui albaștri care, în sfârșit, îi fixau pe ai lui.

- Unde e Matthew acum?

-Sus în camera mea. Părinții lui cred că suntem la joacă. Matthew abia a rezistat la cină.

-Vrei să-mi spui că l-au lăsat să plece? a întrebat Percy îngrozit. Nu au văzut că e bolnav?

-Tată, îl cunoști pe Matthew. Felul în care suportă, fără să afle cineva ce se întâmplă. Dacă află ai lui sau antrenorul, se teme că nu îl mai lasă să joace în partida de vineri seară.

-Atunci nu ai venit la persoana potrivită, Wyatt. Dacă e bolnav, îi sun pe părinții lui numaidecât, fără să mă gândesc la jocul de vineri.

Wyatt a dat din cap.

-De-asta am apelat la tine. Știam că asta vei face. Matthew e mai important decât un meci de fotbal nenorocit.

Percy a urcat scările, sărind câte două trepte o dată, până în camera lui Wyatt, urmat de fiul său.

- Ah, Wyatt, ai *pârâti* l-a acuzat Matthew când Percy a dat buzna în cameră, iar Matthew a văzut privirea de pe chipul nașului său.

-Nu am promis niciodată că nu-i spun tatei, a răspuns Wyatt. Ești bolnav, omule. Trebuie neapărat să te vadă un doctor.

Percy și-a pus mâna pe fruntea băiatului. Ardea, îi clănțăneau dinții în ciuda mormanului de păături cu care îl acoperise Wyatt.

- Are dreptate, Matthew, a spus Percy.

Simțea în gură gustul metalic al fricii. Băiatul nu mai avea culoarea normală. În jurul ochilor și sub unghii pielea căpătase o nuanță albastruie. Percy mai văzuse asta în 1918, în rândul colegilor săi de armată care plecau acasă și duceau cu ei un virus mortal, care avea să decimeze națiunea și să ucidă patru sute de mii de oameni într-o epidemie de gripă. „Ah, Dumnezeule, să nu fie ce cred eu că este“, se ruga el, simțind cum i se taie picioarele.

Era mai rău. Pneumonie stafilococică, a diagnosticat noul înlocuitor al doctorului Tanner. Antibioticele descoperite recent erau neputincioase împotriva acestei boli. Cum, unde și când contactase Matthew acel virus nu știa nimeni. Toți cei care stăteau împietriți de durere lângă el știau doar că venise cu o viteză devastatoare și că rezista oricărei încercări de tratament. Cu doar o săptămână în urmă, Matthew fusese un adolescent sănătos

și activ, hotărât să-și ducă echipa la victorie în meciul de vineri seară, iar acum zăcea în pat, chinându-se să respire, tușind până făcea spumă la gură, cu moartea așteptând în spatele ochilor verzi cu care privea chipurile care se uitau la rîndul lor la el. Disperarea întâlnea disperare.

- Doctore, *fă* ceva! implora Mary, strângând mîneca doctorului, cu chipul alb ca varul.

Însă și el, și specialiștii pe care îi consultase au spus cu tristețe că nu mai era nimic de făcut decât să se roage ca Matthew să treacă peste asta. Era tânăr și în putere, și existaseră cazuri de tineri de vîrsta lui care supraviețuiseră bolii.

În casa Toliver a fost pregătită o cameră pentru Percy și pentru Wyatt, ca să fie aproape de Matthew.

-Ar însemna enorm pentru noi dacă tu și Wyatt ați rămîne aici până se însănătoșește băiatul, Percy, a spus Ollie când devenise clar că Matthew nu avea prea mari șanse. Pentru el, ai fost ca un al doilea tată. Nimeni nu putea fi mai iubitor, iar Wyatt nu l-ar fi iubit atît de mult nici dacă ar fi fost frați.

Percy și-a privit prietenul, pe omul care știa că băiatul care murea era fiul lui Percy și fratele lui Wyatt, fără să poată scoate un cuvînt; dragostea și tristețea îl sugrumau. Era recunoscător și pentru prezența lui Wyatt lângă el în camera băiatului și în camera de oaspeți, unde stăteau trei în paturi alăturate, holbându-se la tavan, legați de aceeași suferință, până când, spre dimineață, Percy auzea ușurat sforăitul ușor al fiului său.

Wyatt a fost cel pe care Matthew a cerut să-l vadă în ultima clipă a vieții sale. Percy l-a găsit pe coridor, agitatându-se ca un taur, cu umerii lați lăsați, cu capul plecat și cu mîinile în buzunare, strivit de durere.

- Matthew vrea să te vadă, fiule, a spus el blînd și, fără să mai scoată o vorbă sau să-i întâlnească privirea, Wyatt l-a urmat pe tatăl său în camera bolnavului, unde s-a oprit timid la ușă.

- Salut, Wyatt, a început Matthew.
- Salut.
- Cum merge antrenamentul?

-Nu atât de bine fără tine.

- Da, o să mă întorc dacă mai pot.

Electrizat brusc, ca și când ar fi fost străbătut de un curent, Wyatt a traversat camera și și-a tras un scaun lângă patul lui.

-Nu ai voie să spui „dacă“, a zis el cu hotărâre încăpățânată către chipul afectat de pneumonie. Trebuie să te întorci, Matthew. Avem nevoie de tine, omule. *Eu* mare nevoie de tine am.

Matthew tăcea. Apoi a șoptit cu ultima suflare:

- O să mă întorc. Poate că n-o să mă vezi, dar o să fiu acolo. Tu să continui să dai goluri.

- Nu..., a mormăit Wyatt. A întins mâna către prietenul său și i-a strâns-o cu putere la piept, ca și când astfel ar fi oprit moartea să îl ia. Nu, Matthew... nu poți să mă părăsești, omule.

Mary și-a întors privirea, îngrozită, iar Percy și Ollie și-au plecat capul. Abia acum își dădeau seama că Matthew știa că murea.

În ultimele clipe, cei care îl iubeau cel mai mult erau lângă el. Sassie și Toby stăteau în ușă cu ochii plini de lacrimi, Abel privea cu ochii cenușii dintr-un scaun din colț, Wyatt, Mary și Ollie stăteau aplecați asupra patului său. Doar Percy rămăsese deoparte, cu privirea îndreptată spre fereastră, către razele de soare care cădeau pe chiparoșii înveliți în mușchi pe care Silas William Toliver îi adusese de pe malul lacului Caddo cu un secol în urmă. În istoria Toliver stătea scris că, deși copacii nu aveau speranțe mari de viață, toți cei plantați de Toliveri supraviețuiseră, an după an, indiferent de dezastrele care se așteptau asupra lor. Doar copiii Toliver mureau.

-Tată...

Umerii lui Percy s-au încordat, însă nu s-a întors. Ollie a fost cel care a răspuns.

-Sunt aici, băiete, a spus el, iar Percy i-a auzit scaunul scârțâind, în timp ce se apleca și mai mult către fiul său.

În spatele ferestrei, după-amiaza de septembrie se încetoșa în nuanțe de albastru și de auriu. Chiparoșii plângeau.

- Este în regulă, tată, a spus Matthew clar, recăpătându-și suflul. Nu mi-e frică să mor. Îmi imaginez că raiul e ca aici și că Dumnezeu e ca tine.

Percy s-a întors de la fereastră la timp cât să vadă ultima licărire a ochilor verzi fixați asupra lui Ollie. Apoi, pleoapele s-au închis. Lumina dispăruse.

capitolul 43

Lui Percy i s-a părut că, în zilele care au urmat, Mary nu s-a mișcat din poziția în care stătea, lângă fereastra salonului, cu privirea îndreptată către grădina cu trandafiri refăcută. Dimineață, prânz, seară, o găsea acolo, cu spatele la cameră, cu brațele încrucișate la piept, rezervată, pierdută în ea însăși. Nu avea puterea să o aline. Nu putea privi ochii îndurerați ai mamei fiului său fără să trădeze durerea tatălui în ai lui.

El, Ollie și Sassie au răspuns telefoanelor de condoleanțe și au acceptat telegramele, ofrandele și florile, în timp ce Mary își continua veghea lângă fereastră, răspunzând adesea la condoleanțele murmurate înspre silueta ei nemișcată doar cu o clătinare a capului, cu părul ei negru prins în coc.

-*Cherie...*, o consola Ollie, îmbrățișându-i umerii rigizi, mângâindu-i părul, sărutându-i obrajii înalți și lipsiți de viață. *Ma cherie...*

Intr-un final, Percy nu a mai suportat să stea departe de ea. Vedea că se sfârșea, se transforma în piatră în fața ferestrei.

- Mary? a spus el încet, punându-i o mână pe umăr. Spre surprinderea lui, ca și când l-ar fi așteptat, ea i-a luat mâna și i-a strâns-o la piept. Erau singuri în casă. Ollie era la magazin, iar Sassie - la piață. Venise la îndemnul Sarei, doar ca să lase în hol un coș plin cu scrisori de condoleanțe scrise de colegii de clasă ai lui Matthew.

-Am crezut că era suprasolicitare, Percy. Știi cât de mult se antrenează băieții și cât de obosiți sunt

în primele săptămâni de antrenament, când joacă în echipamentul ăla, pe umezeală și căldură. L-am implorat să se odihnească mai mult, să mănânce mai mult, să bea mai multă apă...

El simțea cum îi țiuie urechile. Ce voia să spună?

-Și, în ciuda a ceea ce crezi tu, nu l-am obligat să meargă la Somerset ca să îl fac să-i placă să cultive pământul. Am făcut-o doar pentru că era singura metodă de a-l avea pentru mine. Trăiam pentru zilele de vară și pentru diminețile de sâmbătă. Știam că urma^a să vină timpul să-l las să-și împlinească... propriile vise. Îmi spunea că voia să devină antrenor.

De ce îi mărturisea toate astea? Dar și-a dat seama. Da, ea înțelesese corect că în primele zile ale agoniei lui, Percy se întrebase dacă nu cumva Matthew ar fi supraviețuit dacă ea era acasă și îi descoperea boala. Însă fusese nedrept. Chiar dacă ar fi fost acolo douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, n-ar fi avut importanță. Matthew și-ar fi ascuns boala. Avusese nevoie de ani de zile să vadă și să recunoască asta, însă Matthew fusese atașat enorm de Ollie. O iubea pe Mary, însă îl preferase pe omul despre care credea că era tatăl lui. Ollie fusese confidentul, prietenul, tovarășul său. Mary fusese aproape un intrus, indiferent de cât de mult încercase să se apropie de el. Matthew o îndepărtase, iar ea, așa cum făcea mereu când era singură, se îndreptase către pământ. Abia acum își dăduse seama cât de rănită și cât de singură fusese.

- Privește-mă, Mary!

O judecase greșit cândva, când crezuse că se căsătorise cu Ollie ca să salveze plantația. Nu avea de gând să repete acea greșală.

Ea i-a lăsat mâna și s-a întors către el. Percy simțea cum i se sfâșie inima. Disperarea îi înăsprise trăsăturile, îi luase culoarea din ochi și îi adusese primele fire cenușii la tâmpile. I-a cuprins ușor umerii.

-Matthew nu a murit din cauza a ceea ce ai făcut sau nu ai făcut tu. Nu te mai gândi la asemenea prostii! Nimeni nu a crezut că se va întâmpla așa ceva.

-Nu mă învinuiești? Ochii ei păreau adevărate fântâni ale disperării. Am crezut că vei considera că blestemul Toliver e de vină.

Da, la început așa crezuse. Cum putea să fie o simplă coincidență faptul că Mary se căsătorise cu un bărbat care nu-i mai putea da copii și își pierduse singurul fiu când acesta avea doar șaisprezece ani, lăsându-1 pe William singurul moștenitor Toliver? El își amintea că tatăl și fratele ei crezuseră în blestem, iar Miles chiar prevestise că nenorocirea avea să se abată asupra lui Mary. Însă el respinsese acel gând, îl considerase irațional. Nu blestemul era de vină pentru tragediile pe care și le aduseseră în viața lor. Ei fuseseră singurele lor blesteme.

-O prostie, a spus el. O mare prostie. Matthew a murit de pneumonie virală, nu din cauza unui blestem idiot.

-Chiar am crezut că noi - *că eu* - suntem pedepsiți pentru că ți-am vândut pământul lui Miles... Că Dumnezeu îi dă înapoi lui William ce îi aparține luându-ni-1 nouă pe Matthew.

„Noi. Nouă.“ Da, se referea la ea și la Ollie.

-Asta e o tâmpenie, a spus el ascutit, deja furios, speriat de privirea plină de vină din ochii ei. Dacă aceste întrebări erau demonii cu care se lupta în fața ferestrei, atunci era pierdută. N-avea să-și revină niciodată. Am făcut ce trebuia să facem pentru binele tuturor celor implicați.

- Crezi? a întrebat ea.

Percy ar fi vrut să o scuture. Unde voia să ajungă? Cum putea să-și pună la îndoială motivele *acum*?

-Nu fi absurdă! Am făcut asta pentru Ollie. Și-ar fi pierdut magazinul dacă nu procedam așa, iar tu ai fi fost nevoită să vinzi plantația ca să aveți ce mânca.

-Nu la Matthew te-ai gândit?

-Ba da, *bineînțeles* că la el m-am gândit! Am vrut să mă asigur că nu avea să piardă totul din cauza prostiei monumentale a părinților săi.

După o secundă de tăcere încremenită, în ochii ei a licărit o lumină nouă. El i-a lăsat umerii și a făcut un pas înapoi, cuvintele furioase „nu avea să piardă totul din

cauza prostiei monumentale a părinților săi“ răsunându-i în urechi. Dumnezeu! Simțea că secretul pe care îl ținuse atât de mult timp în el se spargea în bucăți, ca o fereastră de sticlă.

Ea a vorbit calm, cu privirea înseninată.

- Știi, nu-i așa? Eram sigură.

El nu putea să nege. Nu-l putea nega pe Matthew.

- Da, a răspuns el, simțindu-se de parcă acea confirmare i-ar fi fost smulsă din suflet.

- De când știi?

- De când l-am dus pe Ollie cu mașina la Dallas să-și pună proteza. Când i-am citit fișa medicală și am aflat de gravitatea rănilor lui, am știut că Matthew putea fi doar al meu.

-Atunci..., a spus ea, cu gura strânsă, știi tot.

- Da, Mary, știu tot.

Ea a închis ochii, tremurând încet.

-Ah, Percy, cum am distrus eu totul!

El a prins-o din nou de umeri.

- Cum am distrus noi totul.

-Tu erai plecat în Canada când am aflat, a spus ea. Te-am așteptat, m-am rugat lui Dumnezeu să te trimită acasă. Însă nu știam cât de avansată era sarcina și nimeni nu știa cum să dea de tine, așa că am fost obligată să îi cer ajutorul lui Ollie...

- Mi-am dat seama de asta în Dallas, a spus el, strângând-o în brațe. Mary, vreau să știi că veneam acasă cu gândul să îți spun că nu pot trăi fără tine. Nu-mi păsa dacă plantația era pe primul sau ultimul loc, atâta timp cât te căsătoreai cu mine.

Ea s-a destins la pieptul lui cu un oftat.

- Iar eu vreau să știi că îmi dădusem seama că puteam trăi fără Somerset, însă nu fără tine. Promisesem să renunț la plantație dacă te întorceai acasă și te căsătoreai cu mine și erai tatăl copilului nostru. Ar fi fost de-ajuns, Percy. Chiar ar fi fost de-ajuns.

-Te cred, a răspuns el, simțind căldura lacrimilor ei prin cămașă. Acum știu asta.

S-au ținut în brațe o vreme, inimile lor bătând la unison; însă știau că acel moment de intimitate trebuia

să se sfârșească. Nu trebuia să se mai repete. Mary a scos din mânecă o batistă, iar Percy a întrebat-o:

- Când ți-ai dat seama că știam?

-Am înțeles treptat, a răspuns ea, făcându-i semn să se așeze. Când am văzut felul în care îl priveai pe Matthew... într-un mod în care nu-l priveai niciodată pe Wyatt. Probabil, dragostea pentru primul născut...

- Ollie și-a dat seama că știi?

A urmat-o îndeaproape și s-au așezat lângă șemineu.

- Sunt sigură că nu. Întotdeauna a crezut că dragostea ta pentru Matthew e un rezultat al faptului că... seamănă atât de mult cu mine.

- Și asta e un motiv.

- Și Lucy?

El a oftat.

- Știe. A descoperit adevărul cu patru ani în urmă.

Ea s-a oprit brusc, în timp ce își ștergea lacrimile.

- Dumnezeuule mare, Percy, cum?

- Nu contează. Știe, asta e. De-asta s-a purtat atât de urât cu tine în ultimii ani... și de-asta nu a venit să-ți prezinte condoleanțe.

De fapt, Lucy fusese copleșită când aflase că Matthew era pe moarte, dar se temuse că orice încercare de a-și exprima durerea în fața lui Mary ar fi trădat secretul pe care era esențial să îl păstreze.

-A mers la biserică în fiecare dimineață, să se roage pentru Matthew și a aprins nenumărate lumânări, a spus Percy. Și, spre lauda ei, a fost surprinzător de înțelegătoare cu mine și cu Wyatt în tot acest timp, așa cum doar Lucy poate fi.

- De ce n-a divorțat de tine?

Percy a izbucnit în râs.

-Crede-mă, i-am propus, însă Lucy nu vrea să divorțeze. Mă urăște prea mult. M-a amenințat că, dacă încerc să divorțez de ea, va spune lumii întregi despre mine, despre tine și despre Matthew. Moartea lui nu schimbă asta. Trebuie să mă gândesc la tine și la Ollie, și la ce v-ar face un astfel de scandal, vouă și memoriei lui Matthew.

- Și lui Wyatt, a spus ea, palidă la auzul acestei noi informații.

- Da, desigur... Wyatt.

- De ce te-ai căsătorit cu ea, Percy? Ai fi putut avea orice femeie.

El a surâs amar.

- Balta secase deja. Eu eram singur. Ea era acolo.

- Ce naiba s-a întâmplat? Te adora.

-A descoperit că idolul ei avea picioare de lut, a răspuns el. Să-i spunem lui Ollie?

- Nu, a răspuns ea repede. Merită să fie scutit de alte dureri. Deja suferă că Matthew nu a știut niciodată că ești tatăl lui. Ar fi prea mult pentru el să afle că tu ai știut mereu adevărul. Ea și-a șters din nou lacrimile. Prostia noastră a rănit prea mulți oameni. I-am ținut departe de viața - și poate de dragostea - pe care ar fi cunoscut-o dacă noi doi ne-am fi căsătorit. Matthew nu a avut parte de tatăl lui adevărat, iar bunicii lui nu au avut parte de nepotul lor. Wyatt a crescut ca produs al unei căsnicii care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Poate ar fi fost un băiat diferit dacă s-ar fi născut din- tr-un cuplu de oameni care se iubeau. Iar Lucy... biata Lucy! Privirea ei îi trăda teama că intrase pe un teren minat. O să spun doar atât, Percy. Ura ei e doar de suprafață. E sigurul mod prin care ar putea îndura iubirea pe care încă ți-o poartă.

El s-a ridicat brusc și și-a turnat un pahar de apă de pe masa încă pregătită pentru cei veniți să aducă mesaje de condoleanțe.

-Totuși, Lucy ar fi fost mult mai fericită dacă s-ar fi căsătorit cu oricine altcineva, a spus el. Cred că tot ce putem face acum e să găsim o metodă să ne descurcăm cât mai bine în situația dată.

- Și cum vom face asta?

A sorbit lung din pahar. Ar fi dat orice ca să știe. I se părea că toate zilele lui aveau să fie serbede, arse precum colțurile unei scrisori scoase în ultima clipă din foc. Nu mai știa cum arăta o zi normală. Inșă, dacă dădeau ce era mai bun în ei în timpul care le mai rămăsese,

aveau șansa să se bucure de o oarecare fericire. S-a întors către ea, încercând să zâmbească.

- Poate ar trebui să începem prin a ne ierta pe noi înșine pentru durerea pe care am provocat-o, a spus el.

Ea a privit în jos, ca și când ar fi luat în considerare sugestia, genele ei amintindu-i lui Percy de Matthew cu o durere aproape de nesuportat. După o clipă, și-a ridicat privirea.

- Poate ar trebui să începem prin a ne ierta unul pe celălalt, a murmurat ea.

În ziua următoare, Percy a făcut o vizită florarului familiei și a comandat un singur trandafir alb, pe care l-a trimis lui Mary Toliver DuMont, alături de un bilet pe care scria: „Pentru vindecări. O să ai întotdeauna inima mea, Percy”.

Când a sosit la birou, pe masă îl aștepta o cutie de la florărie. A deschis-o și a scos un trandafir alb, lângă un bilet care i-a adus un zâmbet pe buze. Mary scrisese, în stilul ei succint: „Din sufletul meu pentru al tău. Pentru totdeauna, Mary”.

capitolul 44

Percy a trecut prin următorii doi ani ca și cum ar fi fost pe pilot automat, fără o direcție conștientă. Conducea compania, lua decizii, și-a construit fabrica de cherestea pe malul râului Sabine, a cumpărat mai multe terenuri pentru lemn și filiale suplimentare, însă fără să se gândească de ce. Marea criză financiară se sfârșise. Economia era în creștere datorită războiului abia început în Europa. America era în mișcare; clădire după clădire și afacere după afacere aduceau profituri pentru Warwick Industries. Compania abia putea ține pasul cu comenzile.

Distanța dintre el și familia lui devenise și mai mare. După moartea lui Matthew, atitudinea lui Lucy față de el s-a mai îmblânzit pentru o vreme, însă, când a văzut

cât de lipsite de efect erau încercările lui de a-i alina suferința lui Wyatt, Lucy s-a întors din nou împotriva lui.

- L-ai pierdut, Percy, a spus ea cu tristețe. L-ai pierdut definitiv. Nu îl vei regăsi niciodată. Băiatul rățăcește pierdut și singur, și, chiar dacă îl strigi, nu-ți va răspunde. Nu va răspunde niciodată vocii unui străin.

Adevărul era că Percy îl strigase. Avea nevoie de Wyatt, așa cum Wyatt avea nevoie de el, însă nu putea să-l găsească pe bărbat dacă îl pierduse pe copii. Pentru că fiul său devenise bărbat. La șaptesprezece ani, era la fel de puternic și de impunător ca tatăl său, responsabil, tăcut, însă competent, o prezență demnă de luat în seamă la ședințele companiei, la care Percy îl invita. Cumva, pe măsură ce ieșea din adolescență, umerii săi își pierdeau grosolănia, iar picioarele nu mai aveau acel târșăit leneș. Mergea drept și, dacă nu neapărat mândru, cel puțin cu hotărâre, ca și când ar fi decis să atingă un obiectiv de unul singur.

Percy făcuse tot posibilul să se împace cu fiul său. Organizase excursii de pescuit și de vânatoare pentru ei doi, cu toate că nu-i plăcea în mod deosebit nici una dintre aceste activități. După război, nu mai putuse ucide nimic, nici măcar un păstrăv proaspăt prins pentru cina de la focul de tabără. Aceste ieșiri aveau scopul de a-i face pe tată și pe fiu să fie împreună și, chiar dacă se întorceau la Warwick Hall fără să se simtă mai legați decât atunci când plecaseră, cel puțin Percy începea să afle lucruri noi despre al doilea copil al său.

A descoperit că Wyatt avea instincte naturale de vânător și de pescar. În ciuda dimensiunii sale și a picioarelor greoaie, avea o abilitate vicleană de a păși fără zgomot și fără greș prin iarba înaltă și să se îndrepte la sigur către pradă. Percy observa cu uimire răbdarea cu care fiul său aștepta, oră după oră, în barca de pescuit sau pe malul râului, până când prada apuca momeala. Ucidea rapid și eficient, fără nici un efort. Percy considera întotdeauna acest lucru ca fiind ușor stânjenitor.

A preluat supravegherea temelor lui Wyatt, o datorie pe care Lucy fusese fericită să o împartă în trecut cu fratele vitreg mai silitor al lui Wyatt, Matthew. La fel

de ușurată i-a cedat seara scaunul de la masa din bucătărie lui Percy. Aceste ședințe nu au reușit să-și atingă scopul de a-l apropia pe fiul pe care îl înstrăinase, însă i-au oferit o privire mai detaliată asupra intelectului său. Percy și-a dat seama că Wyatt nu era atât de lipsit de inteligență pe cât crezuse, în ciuda încercărilor Sarei de a-l convinge de contrariu. Da, era foarte leneș și atât de greoi în a digera informațiile, încât Percy înțelegea de ce îl crezuse bătut în cap. Însă, odată ce asimila informația, și-o aducea aminte perfect, o abilitate mentală pe care, îi explica Percy fiului său, doar puțini oameni o aveau. Lucy s-a bucurat de lauda neașteptată adusă de Percy lui Wyatt, însă, ca de obicei, băiatul a ridicat imperceptibil din umeri, fără să-și schimbe expresia impasibilă.

Wyatt a continuat să joace fotbal, fiind căpitanul echipei sale în ultimii doi ani de liceu. Numărul de pe tricoul lui Matthew a fost retras. Nimeni din How- butker High nu mai avea să poarte vreodată numărul 10. Tricoul lui i-a fost dat lui Wyatt la cererea familiei DuMont, iar Percy a știut că acesta îl ascunsese alături de mănușa de baseball, pe care nu o mai purtase niciodată după ce o distrusese pe a lui Matthew, și de un exemplar din *Aventurile lui Huckleberry Finn* pe care îl primise de la Matthew când împlinise treisprezece ani. Dedicția din interior îl făcuse pe Wyatt să râdă, însă nu le-o arătase și părinților. După moartea lui Matthew, existaseră momente în care Percy abia reușise să se abțină să nu se strecoare în camera lui Wyatt și să caute amintiri de la primul său fiu, să țină în brațe tricoul pentru o clipă, să citească acele rânduri despre care știa că fuseseră scrise de mâna lui Matthew.

Însă nu a făcut asta. S-a mulțumit să meargă la meciurile de fotbal și să-l vadă pe Warwick „Taurul” găsimd breșe în apărare, întrebându-se dacă Wyatt simțea vreodată prezența fratelui său în spatele lui, dacă ridicase vreodată capul din pământ și-l văzuse pe Matthew alergând către linia porții, dacă pentru el blocase poarta, făcând posibil ca, în ultimul său an de liceu, Howbutker High să câștige pentru prima dată campionatul la nivel de stat.

Lumea era în extaz. Orașul Howbutker sărbătorea victoria, iar la Warwick Industries avea loc cea mai mare petrecere, în sala de recepții a companiei. Toți cei care făcuseră parte din acel vis al campionatului erau prezenți, cu excepția lui Wyatt. Mama lui se obișnuise deja cu aceste dispariții bruște, inexplicabile, ale fiului ei. Era cunoscut drept un singuratic, preferând să stea retras în loc să petreacă timpul cu colegii săi veseli de echipă și cu fetele cu ochi luminoși, care își opreau privirea pe umerii lui musculoși. Era foarte plăcut, însă nimeni nu-i căuta prietenia, iar după moartea lui Matthew nu și-a mai făcut prieteni.

- Du-te și caută-l, Percy, a spus Lucy în noaptea petrecerii. Vreau să fie aici. Ar trebui să fie aici, să se bucure de toată agitația asta. El a fost cel care a făcut posibil acest lucru.

- Ține-i pe toți aici până ne întoarcem. Cred că știu unde să-l găsesc, a spus Percy.

Era o altă enigmă despre Wyatt pe care Percy nu și-o putea explica. Se gândise că, după ce făcuse cunoștință cu pumnul tatălui său și fusese amenințat cu moartea la cabană, băiatul avea să evite acel loc ca pe o vizuină de șerpi. Și totuși, Wyatt îi arătase locul lui Matthew, iar acesta devenise sanctuarul băieților în anii prieteniei lor, așa cum era acum pentru William Toliver și prietenii săi.

Wyatt dispăruse timp de două zile la cabană după înmormântarea lui Matthew. În noaptea aceea, era mai frig decât ultima dată când îl trimisese Lucy pe Percy să-l caute pe fiul lor, însă l-a zărit acolo unde bănuise că avea să fie: pe lac, aplecat asupra unei undițe, într-o barcă, la fel cum îl găsisese după moartea lui Matthew. La fel ca atunci, știind că Wyatt avea să-l vadă la un moment dat în lumina lunii, și-a pus mâinile în șolduri și a așteptat. Tot ca atunci, era conștient de prăpastia ce se adâncise între ei, la fel de imposibil de traversat pe cât de imposibil i-ar fi fost în acea clipă să meargă spre Wyatt pe cărarea făcută de lună.

Silueta masivă și ușor aplecată de spate s-a rotit în direcția lui.

-Ai prins ceva? a strigat Percy.

- Nu, e prea frig, a răspuns Wyatt.

Percy a auzit sunetul domol al momelii aruncate în apă. La văzut pe Wyatt împachetând metodic undița și bobina, luând vâsla și îndreptându-se spre țărm.

În timp ce-l privea, în mintea lui Percy a revenit o amintire.

„Percy?”

„Aici, Lucy.”

Auzea din nou vocea soției sale, în noaptea în care se dusesse după el în bibliotecă și îl rugase să îl găsească pe Wyatt, după dispariția acestuia. Venise în colțul în care el stătea în lumina lunii, îngenunchease în tăcere în fața lui și îi pusese mâinile pe genunchi. „Stai aici așa de două zile, Percy. E din nou noapte.”

„Din nou?” Cântărea eroarea afirmației ei. Noaptea dura de cinci zile - se așternuse imediat după moartea lui Matthew. Băiețelul lui zăcea în pământul rece și întunecat de două zile și două nopți.

„Îmi pare foarte rău, Percy. Te rog să mă crezi.”

„Te cred, Lucy.”

„Nu-mi pot imagina cum e să-ți pierzi fiul. Mă rog la Dumnezeu să nu aflu vreodată.”

Dumnezeu sau unul dintre îngerii Lui apăsase probabil un deget pe buzele lui Percy și le închisese, păstrând astfel ce mai rămăsese din căsnicia lor. Pentru că se pregătise să spună: „Și eu sper să nu aflu vreodată, Lucy”, iar ea ar fi înțeles că pierderea celui de-al doilea fiu al său nuj-ar fi afectat la fel de mult.

În noaptea aceea, auzind zgomotul provocat de cufundarea lentă a vâslelor în apa lacului, a simțit cum sufletul îi era sfâșiat de tristețe. De câte ori îl trimisese Lucy să-l găsească pe fiul lor, iar el refuzase? Îl îndepărtase pe Wyatt de el chiar în acest loc, iar el nu se mai întorsese niciodată aici, în toți anii ăștia. Curând, avea să împlinească optsprezece ani. În septembrie, naziștii invadaseră Polonia, apoi Franța, determinând Marea Britanie să declare război Germaniei. Vechiul său prieten Jacques Martine, cu care luptase în Franța, prezicea într-o scrisoare trimisă de la Paris că America

să intre în război în cel mult doi ani. Doi ani... avea la dispoziție doi ani să-și găsească fiul.

Și ce-ar fi putut să-i ofere lui Wyatt dacă l-ar fi găsit? Dragoste? Il iubea pe Wyatt? Nu, nu îl iubea, nu așa cum îl iubise pe Matthew, cu un sentiment care îi făcea inima să bată mai puternic, cu care îl proclamase carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Nu înțelegea de ce. Wyatt avea curaj și integritate, era loial și perseverent. Nu era nici lăudăros, nici snob, cu toate că ar fi avut motiv pentru ambele. Era frumos și bine făcut, invidiat și dorit, însă el conștientiza acest lucru la fel de mult pe cât conștientiza că era fiul unuia dintre cei mai bogați oameni din Texas.

„Nu crede asta“, îi răspunsese Sara într-o scrisoare, când el i-a făcut aceste destăinuiri. „Trăiește cu impresia că toată atenția care i se acordă ți se datorează ție, nu lui. Faptul că ești bogat e sursa mândriei *tale*, nu a lui. Nu pot să cred că e același băiat care a fost atât de crud cu Matthew!“

Era un gând care de multe ori îi trecuse și lui Percy prin minte.

-Vrei o mână de ajutor? s-a oferit Percy, când Wyatt se apropia de locul în care se afla el.

Wyatt i-a aruncat frânghia, iar tatăl lui a tras barca și a ținut-o strâns până când băiatul a sărit pe mal.

- Petrecerea este prea plictisitoare? a întrebat Wyatt, luând funia și fixând barca la mal.

-Nu, de-aia am și venit să te iau. Și eu, și mama ta ne-am gândit că o să-ți placă. O meriți.

-Nu prea îmi plac petrecerile, a răspuns Wyatt cu vocea lui tărăgănată. Prefer să pescuiesc. Aș fi preferat să nu te deranjezi să vii până aici ca să mă iei. Probabil ratezi momente plăcute.

Percy încercă să-și aline durerea care îl cuprinsese, o tristețe pe care nu o mai simțise cu o asemenea putere de la moartea lui Matthew. Din instinct, și-a pus o mână pe umărul băiatului.

- Fiule, ce-ar fi să ne îmbătăm? A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta! De fapt, au trecut ani buni.

Amintirile îl răscoleau atât de mult, încât mai avea puțin și începea să plângă.

- Când a fost asta, tată?

- Ah, cu mult timp în urmă, înainte ca eu și mama ta să ne căsătorim.

- Și de ce-ai făcut-o?

Percy a ezitat, nedorind să răspundă, dar temându-se totodată să nu strice acest moment de apropiere. El și Wyatt nu vorbiseră niciodată despre trecutul lui. Nu-și putea aminti nici măcar o întrebare pe care să i-o fi pus fiul său despre tinerețea lui, despre război, despre viața de dinainte de el. Doar pe Matthew îl interesaseră amintirile lui. S-a hotărât să-i răspundă direct. Wyatt era deja bărbat.

- Din cauza unei femei, a spus el.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

- Am pierdut-o în fața altui bărbat.

- înseamnă că ai iubit-o.

Fiul său era mai înalt, cu o constituție mai robustă decât Matthew. Prezența lui era impunătoare în lumina lunii.

- Da, am iubit-o. Foarte mult. De ce altceva s-ar îmbăta un bărbat?

A încercat să zâmbească.

Wyatt s-a încruntat.

- Atunci de ce ne-am îmbăta în seara asta?

Percy nu știa ce să-i răspundă. Durerea din el creștea, îl sufoca.

- Nu... știu, a îngăimat el. A fost o idee proastă. Mama ta ne-ar omorî pe amândoi. Și-o să ne caute.

Wyatt a dat din cap și și-a închis haina.

- Atunci e timpul să mergem, a spus el.

capitolul 45

După ce Wyatt a absolvit liceul, din cauza refuzului său categoric de a merge la colegiu, Percy l-a luat de la munca de jos de la fabrica de cherestea și i-a dat o slujbă

ca asistent al directorului de producție, al cărui birou era în clădirea în care-și avea și el biroul. Wyatt a acceptat promovarea cu rezerva lui obișnuită și asculta impasibil în timpul ședințelor companiei, luând notițe. Timp de doi ani, a îndurat cu răbdare încercările lui Percy de a-l pregăti ca moștenitor al companiei și rugămințile neîncetate ale lui Lucy să asculte ce i se spunea.

A fost salvat în decembrie 1941, când Statele Unite au declarat război împotriva Japoniei din cauza bombardamentului de la Pearl Harbor. În doar câteva săptămâni, fără să-și consulte părinții, Wyatt se înscriesese deja în Corpul de Pușcași Marini al SUA.

-Trebuie să-l oprești! l-a implorat Lucy pe Percy, cu ochii ieșiți din orbite.

- Și cum ai vrea să fac asta? a întrebat-o soțul ei, la fel de speriat ca ea.

În somn, începuse să audă din nou zgomotul puștilor, strigătele de durere și de moarte, simțea din nou transpirația lipicioasă a fricii, duhoarea groazei și a panicii, gustul de cenușă în gură. Iar în visele lui, în mijlocul fumului care se înălța spre cer, nu vedea chipurile obosite de luptă ale camarazilor săi, ci pe al lui Wyatt, cu ochii albaștri și goi privind morți, cu întrebarea „De ce?” încă reflectată în ei.

-Are aproape douăzeci de ani, Lucy. E deja bărbat. Nu pot să-l opresc.

-Ai face-o dacă ai putea? a întrebat ea.

Era o întrebare plină de disperare, nu acuzatoare. Perioadele de acuzații inutile luaseră sfârșit. Lucy știa că Percy își dăduse silința în relația cu Wyatt, iar privirea ei când el vorbea despre băiat dădea de înțeles că era conștientă de schimbarea lui față de fiul lor.

- Da, Dumnezeu! Mai degrabă l-aș împușca eu cu mâna mea decât să-l las să meargă acolo, a spus el, derutat de propriile sentimente. Ai simțit tu că trebuie să te înrolezi atât de curând? l-a întrebat pe Wyatt două săptămâni mai târziu, în timp ce își pregătea ranița.

Era începutul lui ianuarie 1942. Wyatt fusese chemat să se prezinte în trei zile pentru admiterea în Marina Statelor Unite, la baza Pendleton de lângă San Diego,

California, unde urma să înceapă prima fază a pregătirii. Trenul său urma să plece din Howbutker într-o oră.

- Nu văd nici un motiv pentru care n-aș face-o, a răspuns Wyatt. Va fi nevoie foarte curând de toți bărbații în putere pentru a pune capăt dezordinii.

- Poate că ai dreptate, a răspuns Percy, amintindu-și de propriile argumente când se înrolase.

A tăcut, urmărindu-l pe Wyatt cum își îndesa în ranița de pânză perechile de șosete, fiecare dintre ele apropiindu-l de momentul în care avea să tragă șnurul și să-și pună rucsacul pe umăr.

„Nu există iad“, se gândea Percy. „Iadul e chiar aici, pe pământ. Ce iad e mai mare decât să-ți vezi fiul pe care nu l-ai cunoscut niciodată cu adevărat plecând la război și să știi că poate nu-l vei mai vedea niciodată?“ În inima lui existase întotdeauna un gol acolo unde ar fi trebuit să fie Wyatt, un spațiu unde nu exista nimic din el - nici o amintire a unui hohot de râs împreună, a unei conversații sau a unor confidențe ca între bărbați. Nu vorbiseră niciodată despre el, despre visurile, ambițiile, ideile lui, despre modul său de a-și vedea viața. Și, spre marea lui uimire, Percy își dădea seama că, dincolo de aspectul general, nu dăduse niciodată prea mare atenție detaliilor chipului lui Wyatt. Încă își amintea chipul lui Matthew, felul în care ochii săi captau diversele variații ale luminii, poziția fiecărei șuvițe de păr, pata mică și rotundă de deasupra ochiului stâng, care îi rămăsese după pojar. Însă trăsăturile lui Wyatt se păstrasera la fel de nedefinite precum un chip sub apă și știa că avea să-i fie greu să și le amintească după ce pleca.

- Fiule...

Percy a făcut un pas în față, disperat că băiatul pleca la război fără ca el să poată găsi ceva care să umple acel gol, ceva care să-l ajute să și-l amintească.

-Da, domnule? a răspuns Wyatt, continuând să împacheteze.

- îmi spui ceva înainte să pleci?

- Sigur. Ce vrei să știi?

-De ce ai încetat brusc să îl urăști pe Matthew DuMont? De ce ați devenit prieteni atât de apropiați, aproape... ca frații?

Secunde treceau. Wyatt rămăsese impasibil, iar profilul său robust părea la fel de inexpressiv ca întotdeauna în timp ce ridica de pe pat, unul câte unul, lucrurile pe care le lua cu el la război. A răspuns după ce a îndesat în raniță ultimul lucru de pe pat:

- Pentru că el chiar *a fost* fratele meu, nu-i așa?

Urechile lui Percy s-au umplut cu o tăcere violentă, ca și când s-ar fi aflat din nou aproape de o explozie. Și-a făcut mâinile pumn în buzunare.

- De cât timp... știi?

Wyatt a ridicat din umeri fără să-l privească.

-Mi-am dat seama la cabană, în după-amiaza aceea în care m-ai bătut. Aproape te-ai dat de gol, ai uitat? I-a aruncat lui Percy un rânjet crispat. Ai spus: „Dacă măcar te uiți strâmb la fr...” Dar te-ai oprit la timp. Atunci am ghicit. A fost instinct, însă eram sigur că voiai să spui „fratele tău”. Îmi imaginam că mi-ai scoate dinții pentru că l-am bătut pe copilul altcuiva, însă mi-am dat seama că ai amenința că mă ucizi doar dacă îl băteam pe fiul tău iubit.

Percy a făcut un pas spre el.

-Wyatt... a început el, însă cuvintele i s-au oprit în gât.

-E în regulă, tată. Nu te-am învinuit niciodată pentru că l-ai iubit pe Matthew. Dumnezeu - a râs scurt -, toți l-au iubit, chiar și mama! S-a oprit din împachetat și i-a aruncat tatălui său o privire care nu lăsa loc de comentarii. Însă nimeni nu l-a iubit atât de mult ca mine. Vreau să știi asta. Nu l-am urât niciodată pe Matthew, îl invidiam. Ai avut dreptate cu asta. Însă nu îl invidiam pentru că era ceea ce nu eram eu, ci pentru că avea ceea ce îmi doream eu... ceea ce credeam că mi se cuvenea mie. L-am pedepsit pentru că îți câștigase respectul și dragostea, în timp ce eu nu reușisem. Mă gândeam că fusese capabil să facă asta un băiat care nici măcar nu era fiul tău. Când mi-am dat seama cine era... A ridicat ranița de pe pat. Am înțeles brusc multe lucruri.

Percy își dorea să-i ia mâinile lui Wyatt, să-l oprească, să nud lase să tragă șnurul rucsacului.

- Și... nu ai avut nici o îndoială după aceea?

-Nu, a răspuns Wyatt, strângând gura raniței. Nu și după ce te-am auzit recunoscând în fața mamei în acea noapte că Matthew e fiul tău. Coborâsem să îmi cer scuze și să îți spun că nu-l voi mai răni niciodată, când am auzit cearta voastră.

Percy a apucat stâlpul patului.

-Ai... auzit tot?

- Da. Tot. Și asta a explicat multe lucruri.

Percy a înghițit, într-un efort inutil de a-și desfunda urechile afectate de absența asurzitoare a oricărui sunet.

-Și de asta... noi doi nu am reușit niciodată să ne apropiem.

-Ah, am reușit, tată, în singurul mod în care puteam. Și nu vreau să plec și să te las să crezi că Matthew a avut vreo legătură cu felul în care au stat lucrurile între noi. Chiar dacă nu s-ar fi născut el, asta nu ar fi schimbat ce simți sau ce, nu simți pentru mine. Matthew doar a înrăutățit lucrurile. În acea zi, când am aflat adevărul, m-am gândit că am câștigat un frate.

„Și ai pierdut un tată“, a strigat Percy în sinea lui, paralizat de dorința de a-l lua în brațe înainte să plece, de a-l strânge așa cum nu-l strânsese vreodată pe băiețelul pe care nu-l descoperise niciodată până atunci. „Te iubesc... te iubesc“, ar fi dorit el să strige. Sentimentul era acolo, miraculos, eliberat ca o pasăre dintr-o captivitate de-o viață, însă Wyatt nu ar fi crezut niciodată că acele cuvinte veneau din inimă, nu din emoția aceluia moment. „Iartă-mă“... ar fi vrut el să implore, dar se temea de răspunsul lui Wyatt. Nu voia să rămână cu o astfel de amintire care să umple acel gol.

-încă ceva, a continuat Percy. Trebuia să știe. I-ai... i-ai spus lui Matthew?

- Nu, iar el nu și-a dat seama. Matthew nu a fost niciodată capabil să-și dea seama de astfel de lucruri. El lua lucrurile așa cum sunt. Wyatt a arătat către birou, în sertarul de jos sunt tricoul lui Matthew și cartea

pe care mi-a dato de ziua mea. Le-aş lua ca să îmi poarte noroc, însă nu vreau să li se întâmple ceva. Dacă nu mă mai întorc acasă, sunt ale tale.

Incapabil să mai spună ceva, Percy a dat din cap, privind cum Wyatt, cu o mişcare rapidă, şi-a atârnat de umăr raniţa grea. Ştiind că orice încercare de împăcare ar fi fost inutilă şi ar fi părut o simplă prefăcătorie, a rămas într-o resemnare neajutorată, în timp ce fiul său şi-a privit pentru ultima oară camera. Wyatt îl respectase întotdeauna. Măcar avea să rămână cu această consolare.

- Cam asta e, a spus Wyatt, privirea lui oprindu-se asupra lui Percy, aşa cum o făcuse de foarte puţine ori în viaţă. Ochii lui, limpezi ca un izvor de primăvară, nu aveau în ei nici o urmă de reproş sau de ranchiună. Cred că ar fi bine să nu vii cu noi la gară, tată. Tu şi mama veţi începe să vă certaţi, şi nu vreau să-mi aduc aminte de voi aşa. După aceea, ea se va întoarce la jocul ei de cărţi. Femeile alea cu care stă o vor ajuta să treacă peste asta.

Şi-a scos mâna, iar Percy i-a luat-o încet şi i-a strâns-o cu putere. Spre groaza lui, ochii lui mari erau plini de lacrimi.

-Aş fi vrut... Aş fi vrut ca lucrurile să fi stat altfel între noi.

Wyatt a dat din cap.

- Un părinte nu-şi alege fiii. Lucrurile s-au întâmplat aşa cum s-au întâmplat. Matthew a fost un băiat bun. Sunt fericit că a ieşit din povestea asta. Şi-au retras mâinile. Ai grijă de mama cât poţi de bine, dacă te va lăsa, a spus el, cu un zâmbet care-i îmblânzea trăsăturile aspre ale/eţei.

Însă Percy nu putea să se despartă de el.

- Când te întorci acasă, poate o luăm de la început.

El a dat din nou din cap.

-Nu ar schimba lucrurile. Eu sunt eu, iar tu eşti tu. La revedere, tată. O să scriu.

Şi a scris. Percy i-a devorat scrisorile, urmând traseul plutonului său în Pacificul de Sud, de la Corregidor, prin Guam şi, în final, la Iwo Jima. Wyatt se distinsese, aşa cum Percy era sigur că avea să o facă, şi câştiga

medalie după medalie pentru curaj pe câmpul de luptă. Percy citea scrisorile lui Wyatt și articolele din ziare despre jungla războiului, despre capcanele înfiorătoare și atrocitățile japonezilor, despre ploaie, mlaștini și țăntări purtători de malarie și se întreba dacă nu cumva Matthew îl veghea pe fratele său de la un tranșeu la altul, păstrându-l întreg și în siguranță.

Apoi, în sfârșit, totul s-a terminat, iar Wyatt venea acasă. Însă nu ca să rămână, după cum scrisese el. Își găsisese vocația. Voia să rămână în marină. Se remarcase pe câmpul de luptă și urma să primească gradul de locotenent. Percy și Lucy l-au așteptat la gară. L-au recunoscut cu greu când a coborât din tren, cu partea stângă a jachetei de la uniformă transformată într-o adevărată mărturie a bătăliilor din care supraviețuise. Trecuseră patru ani de când nu-l mai văzuseră. Percy împlinise cincizeci de ani, iar Lucy, cu părul deja cenușiu, avea patruzeci și cinci.

- Bună-dimineața, a spus el simplu, cu vocea unui străin, în vreme ce-i privea cu niște ochi pe care ei nu-i mai recunoșteau.

Lucy l-a îmbrățișat cu îndoială pe acest bărbat pe care-l crescuse. Avea o constituție foarte solidă, era chiar mai înalt ca Percy, iar prezența lui era intimidantă. Călit în bătălie, perfect pentru luptă, chipul său era cel al unui războinic care-și găsisese tribul, destinul, pacea.

- Deci nu ai de gând să te întorci în afacere? l-a întrebat Percy mai târziu.

- Nu, tată.

A dat din cap. Se părea că, într-adevăr, nu aveau să o ia de la capăt. Și-a întins mâna și a pus-o pe cealaltă peste a lui Wyatt.

- Atunci îți doresc să fii mereu în siguranță, fiule, a spus el.

Lucy l-a învinuit pe Percy pentru decizia lui Wyatt. Aflase deja că Wyatt știa de multă vreme că Matthew fusese fratele lui.

- De ce *ar vrea* să vină acasă și să lucreze pentru un tată care l-a preferat pe primul său născut?

- Cred că Wyatt s-a obișnuit cu asta, Lucy, a răspuns Percy.

Ochii ei au licărit, aprinși de vechea durere. Percy știa că suferea enorm pentru faptul că i se luase fiul. Abia aștepta să vină Wyatt acasă, să se căsătorească și să-i dea nepoți.

- Da, poate, însă nu te-a iertat niciodată pentru asta, Percy, a spus ea. Și nu o va face niciodată. Faptul că vrea să rămână în marină dovedește asta.

Intr-o dimineață, la cinci luni după ce Wyatt se întorsese la regimentul său, Percy a ridicat privirea din ziar la micul dejun și a văzut-o pe Lucy lângă el. Era îmbrăcată în costum și purta pălărie. Un guler de blană îi atârna pe umeri.

- Spune-mi, unde te duci atât de devreme? a întrebat el surprins.

Soția lui rar se trezea înainte de zece.

- În Atlanta, a răspuns Lucy, trăgându-și mânușile. Mă mut acolo, Percy. Aici nu mi-a mai rămas nimic, acum că Wyatt nu se mai întoarce acasă. Deja am închiriat o casă la Peach Tree și am vorbit cu Hannah Barweise să-mi strângă lucrurile și să mi le trimită. A scos din poșetă o foaie de hârtie și i-a întins-o lui Percy, care o privea uimit. Aici e adresa și o estimare a nevoilor mele financiare. Mai cer o sumă lunară, să am de cheltuială. Totalul e scris în partea de jos. Pare foarte mult, însă îți poți permite, și sunt sigură că merită, doar ca să știi că ai scăpat de mine.

- Nu vreau să scap de tine, Lucy. Nu am spus niciodată asta.

- N-ai spune-o. Ești prea domn, însă așa e mai bine pentru amândoi. Acum, de dragul vremurilor bune, mă conduci la gară?

Nu a încercat să o convingă să rămână, însă la gară i-a privit fața durdulie, a unei femei ajunse între două vârste, și și-a amintit-o pe fata pe care venise să o întâmpine aici cu peste douăzeci și șase de ani în urmă.

- A curs multă apă de atunci, Lucy, a spus el, simțind cum i se strânge inima.

- Da, a aprobat ea. Singura problemă e că am privit-o curgând de pe maluri opuse ale râului.

Pălăria îi stătea puțin într-o parte. El i-a îndreptat-o și a întrebat-o gânditor:

- Nu vrei să divorțăm, acum cât încă mai e timp să fim pe același mal alături de altcineva?

-Nici să nu te gândești! A răs ascuțit. Să-ți scoți asta din minte! Amenințarea mea încă e valabilă. Nici un divorț până nu spun eu, iar asta nu se va întâmpla atâta timp cât Mary Toliver DuMont e încă în viață.

Nu s-au îmbrățișat în momentul despărțirii. Lucy nu părea dornică să ajungă în brațele lui Percy, oferindu-și, în schimb, obrazul pentru un sărut scurt. I-a permis să o prindă de braț și să o ajute să urce. Când a ajuns pe scări, s-a întors spre el.

- La revedere, Percy, a spus ea încet.

-Doar pentru scurt timp, a răspuns el, și și-a pus mâna pe încheietura ei așa cum obișnuia la început, când a auzit suieratul trenului. Gestul lui a surprins-o. A găfâit scurt, apoi și-a retras în grabă brațul, ca și când mâna lui ar fi ars-o. După ce l-a ținut cu privirea o fracțiune de secundă mai mult decât părea că dorise, s-a întors cu spatele la el și a dispărut.

capitolul 46

După plecarea lui Lucy, Percy a făcut ce făcuse întotdeauna când se căsca o prăpastie în viața lui: și-a mărit ziua de lucru și și-a extins activitatea. A mărit fabrica principală și și-a dat acordul pentru începerea construcției unei fabrici suplimentare pentru procesarea hârtiei, pe terenul pe care îl cumpărase de la Mary. Mai mult, a defrișat pământ în apropiere și a elaborat planuri pentru o zonă rezidențială care să ofere case la preț bun pentru muncitorii care doreau să locuiască împreună cu familiile lor aproape de mirosurile care veneau dinspre fabrică. Toate casele planificate au fost cumpărate imediat. Mirosul de sulf nu părea să fie neplăcut pentru

viitorii proprietari, pentru că însemna cecuri grase în fiecare vineri, asigurări de sănătate, pensii, măririi de salariu și vacanțe plătite.

Se bucura constant de compania lui Ollie și a lui Mary, precum și de a unui nou-venit în cercul lor de trei, un tânăr avocat pe nume Amos Hines. Amos ajunsese întâmplător în Howbutker la sfârșitul lui 1945, chiar când plecase William Toliver, și fusese întrebat imediat dacă dorea să lucreze la firma de avocatură a vechiului său prieten și avocat de familie, Charles Waithe. La fel ca tatăl lui, William descoperise că nu i se potrivea viața în slujba pământului și plecase într-o dimineață de toamnă fără ca nimeni să mai știe ceva de el timp de ani buni. Din nou, Mary rămăsese fără moștenitor pentru Somerset.

Cu zâmbetul ei reținut, îi rezumase lui Percy eșecurile lor într-o singură remarcă.

- Suntem la fel, nu-i așa?
- Da, suntem, a aprobat el.
- Ți-e dor de Lucy?

El și-a ținut buzele și s-a gândit o clipă.

- Îi simt absența, însă nu ca pe o pierdere.

A investit într-o companie de petrol și i s-a cerut să participe la ședințe în Houston, alături de alți parteneri, ale căror acțiuni, pasiuni și venituri erau centrate pe industria petrolului. La una dintre aceste întâlniri, a cunoscut-o pe Amelia Bennett, la un an după plecarea lui Lucy în Atlanta. Rămasă văduvă de curând, devenise parteneră în acea afacere pentru că o moștenise, însă, spre deosebire de Percy, cunoștea industria ca pe propriu ei buzunar. S-au certat de la prima întâlnire, subiectul fiind prudența financiară de a nu forța după petrol într-o zonă din vestul Texasului cunoscută drept Bazinul Permian. El era pentru, ea - împotriva.

- Sincer, domnule Warwick, a spus ea, adresându-i-se cu o privire plină de dispreț peste masa de ședințe, nu pot să-mi dau seama cum un *tâmplar* ar avea cea mai vagă idee unde să foreze după petrol, cu atât mai puțin să-și spună părerea despre asta. Poate ar trebui

să nu mai spuneți nimic și să-i lăsați pe cei care se pricep să decidă unde să monteze platformele companiei.

Percy s-a încruntat. „Ah, o provocare.^{1*} Nimeni nu-l mai provocase în afară de Mary.

- O să iau în considerare reproșurile dumneavoastră bine intenționate, doamnă Bennett, însă, până atunci, îmi dau votul pentru forarea în acel câmp din vestul Texasului.

Mai târziu, când au rămas singuri în lift, ea i-a privit de sus în jos trupul înalt de un metru nouăzeci și a declarat:

-Ești cel mai imposibil de arogant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

-Așa s-ar părea, a aprobat Percy.

Ea purta pantofi cu toc simpli, fuste strâmte și bluze de mătase în culori pastelate. Singurele ei bijuterii erau verigheta de aur și o pereche de cercei cu perle, care se potriveau cu nasturii bluzei. După alte câteva întâlniri, Percy s-a bucurat de plăcerea de a descheia acei nasturi și de a-i scoate bluza de mătase.

- Nu înțelege greșit, încă ești cel mai arogant bărbat pe care l-am cunoscut, a spus Amelia, cu ochii lucind ca două bucăți de chihlimbar.

-Nici nu mă gândesc să te contrazic, a răspuns Percy.

Legătura lor s-a dovedit satisfăcătoare pentru amândoi. Nici unul nu era interesant de căsătorie. O nevoie reciprocă de intimitate cu o persoană pe care o plăcea, o respecta și în care avea încredere era tot ce dorea unul de la celălalt. Nu se fereau de lume, lăsându-i pe amatorii de bârfe să spună ce voiau. Însă nimeni nu a zis nimic. Era perioada postbelică, și unele moravuri sociale deveniseră mai permissive. Percy și Amelia erau adulți de vârstă mijlocie. Erau bogați, influenți și puternici, obișnuiți să facă numai ce voiau. Cine îndrăznește să critice o văduvă sănătoasă și nubilă, că își împărțea patul cu un magnat viril care fusese părăsit de soție?

Wyatt era cantonat la Camp Pendleton. Scria rar, suna doar de Crăciun și de ziua lui Percy și nu venea niciodată acasă. Percy îi scria des, umplând scrisorile

cu știri despre fabrica de lângă Sabine și despre dezvoltarea cartierului de locuințe, despre Mary și Ollie și despre noul său prieten, Amos Hines, despre evenimente locale și întâmplări diverse, care să-l țină pe Wyatt cât de cât la curent cu tot ce avea legătură cu Howbutker. Odată, după ce a citit ultima scrisoare pe care i-o trimisese Sara, i-a scris lui Wyatt că domnișoara Thompson se măritase cu directorul unui liceu din Andrews, Texas. Se gândise destul de mult și se hotărâse să riște, așa că a recunoscut că el și domnișoara Thompson fuseseră cândva foarte apropiați și că vestea căsătoriei ei îi lăsase un gust amar. Spre surprinderea lui, Wyatt i-a răspuns imediat, menționând-o pe Sara într-o remarcă simplă: „întotdeauna a fost profesoara mea preferată”.

Cu șase luni înainte de sfârșitul deceniului, Wyatt a trimis o scrisoare care anunța căsătoria lui cu Claudia Howe, o profesoară venită din Virginia. Locuiau la bază, în zona destinată ofițerilor căsătoriți. Acum era căpitan și comandant de companie. Lucy mersese de curând într-o vizită-surpriză la ei, luând avionul din Atlanta ca să-și cunoască nora. Wyatt nu i-a sugerat lui Percy să facă același lucru.

Percy a pus mâna pe telefon și a sunat la Camp Pendleton. O voce de femeie, plăcută și elegantă, i-a răspuns imediat.

- Bună dimineța, a început ea. Reședința căpitanului Warwick.

- Claudia? Sunt Percy Warwick, tatăl lui Wyatt.

I s-a părut că simte o tăcere ce-i trăda surpriza și încântarea, senzație confirmată de răspunsul ei vesel:

- Ce drăguț că ați sunat. Wyatt va fi foarte dezamăgit că nu v-a putut auzi. E la manevre.

- Și mie îmi pare rău, a răspuns Percy dezamăgit. Din păcate, nu am sunat când trebuia.

- Sper să mai încercați.

- Sigur o să mai încerc. Căuta să spună ceva, să umple liniștea care se lăsase. Am fost încântat să aflu de căsătoria voastră și sper să ne cunoaștem curând. Trebuie să-l convingi pe Wyatt să te aducă la Howbutker.

- Cu siguranță îi voi spune asta.

Percy a observat că evita să-l invite în vizită la ei. A mai pus câteva întrebări politicoase, la care Claudia a răspuns cu eleganță, dar scurt, lăsând să se înțeleagă că nu dorea să prelungească acea conversație. A închis, simțindu-se dezamăgit și deprimat.

Le-a trimis un cec consistent ca dar de nuntă, pentru care a primit imediat o scrisoare de mulțumire de la Claudia, cu un rând adăugat de Wyatt. Percy a bănuț că acel rând scurt fusese ideea soției.

Un an mai târziu, primea o altă scrisoare de la nora lui. Aceasta îl anunța, cu un scris de mână frumos, că devenise bunic. Indusese în scrisoare și o fotografie, ca să i-l prezinte pe nepotul lui, Matthew Jeremy Warwick. Il alintau Matt.

În ziua următoare, a fost luat prin surprindere de titlurile negre, îngroșate, de pe prima pagină a numărului de duminică din *Gazette*: „TRUPELE NORD-COREE- NE TREC PARALELA TREIZECI ȘI OPT ÎNTR-UN ATAC-SURPRIZĂ ÎMPOTRIVA COREEI DE SUD“.

În următoarele câteva zile, din ce în ce mai alarmat, Percy a urmărit știrile despre refuzul Coreei de Nord de a accepta cererea Consiliului de Securitate al ONU ca guvernul acesteia să înceteze imediat ostilitățile și să își retragă forțele dincolo de paralela treizeci și opt. Trupele nord-coreene erau deja în drum spre Seul, capitala Coreei de Sud, pentru a răsturna guvernul democratic recunoscut și pentru a uni țara cu forța, sub conducere comunistă. Consiliul de Securitate al ONU a răspuns trimițând în sprijinul Coreei de Sud trupe dominate de forțele americane și comandate de generalul Douglas MacArthur. Unul dintre primele ordine ale generalului: „Trimiteți-mi marina“.

„Până aici!“ se gândea Percy, privind fotografia nepotului său peste farfuria cu micul dejun. „Iau primul avion către San Diego. Nu mă interesează că Wyatt nu vrea să mă vadă. Divizia întâi de Marină este mereu chemată prima, și trebuie să-mi văd băiatul înainte să plece.“

Și-a ținut respirația cu o frică intensă, care îl secă- tuia. Coreea de Sud. Cine auzise de ea și de ce naiba

trimiteau Statele Unite soldați care să moară pe acolo? Și-a aruncat șervețelul pe masă și și-a tras scaunul. Wyatt avea să creadă probabil că mersese să obțină iertarea fiului pe care îl nedreptățise. Că Percy juca la cacealma pentru a se apropia de nepotul său și-a avea încă un Warwick. Avea să creadă, în cel mai bun caz, că era o chestie pe care orice tată o face când singurul său copil pleacă în al doilea război, după ce fusese suficient de norocos să supraviețuiască primului. Și ar avea dreptate în toate. Însă ceea ce nu știa era că Percy mergea și din dragoste pentru el, o dragoste care părea tot mai puternică odată cu fiecare an, în ciuda distanței dintre ei.

Însă planurile pe care și le făcuse la micul dejun au fost date peste cap când secretara lui i-a înmănat o telegramă imediat ce a intrat în birou.

- De la Wyatt, a spus ea. Am semnat pentru ea cu câteva minute în urmă.

Percy a rupt plicul galben: „TATĂ STOP AJUNG CU TRENUL 18.00 ÎN SEARA ASTA STOP ADUC CLAUDIA ȘI MATT ACASĂ STOP WYATT.

Percy și-a ridicat privirea înmărmurită către secretara sa, care aștepta.

- Sally, fiul meu vine acasă cu familia lui. Vorbește cu toate menajerele din orașul ăsta și trimite-le la Warwick Hall. O să le plătesc dublu. Și, mai mult, vreau să mergi acasă și să supraveghezi curățenia. Faci asta?

- Știți că da, domnule Warwick.

- Și sună-1 pe Herman Stolz...

-Măcelarul?

-Măcelarul. Sune-i să taie trei cotlete din cea mai bună carne pe care o are, groase de cinci centimetri fiecare. De asemenea, sună și la florărie și comandă flori pentru parter și pentru cea mai frumoasă cameră de oaspeți. Și mai vreau... trandafiri albi și roșii. Să fie așezați pe holul din față.

- Da, domnule Warwick.

Percy l-a sunat și pe Gabriel, majordomul pe care Lucy îl concediasse, iar el îl reangajase de la familia DuMont după plecarea ei. Gabriel avea șaiszeci și cinci de ani și rar trecuse dincolo de Houston Avenue din

ziua în care se născuse, în aripa rezervată servitorilor de deasupra garajului familiei Warwick.

-Gabriel, trimit o mașină. Trebuie să mergi la Stolz Meat Market să iei niște fripturi pe care le-am comandat. Și, cât ești acolo, aș vrea să alegi preparatele preferate ale domnului Wyatt. Ai înțeles? Domnul Wyatt vine acasă în seara asta, cu soția lui și cu nepotul meu.

Percy l-a lăsat să-l întrerupă de câteva ori cu „Domnul fie laudat!”, apoi și-a continuat instrucțiunile.

-Am senzația, a spus el, că soției lui îi va plăcea sosul *bearnaise* pe friptură. Crezi că te poți ocupa de asta?

-O să-i spun nepotului meu, Grady, să-mi citească rețeta. Am pregătit creionul. Cum se scrie?

Percy a oftat și a dictat cuvântul pe litere, cu gândul la Amelia.

După ce a dat toate ordinele, i-a telefonat lui Mary. Ea l-a ascultat și, după ce i-a promis să o trimită pe Sassie să-l ajute pe Gabriel, i-a spus:

- Percy, își aduce copilul și pe mama lui să locuiască aici cât timp e el în Coreea.

- Crezi?

- Da. Primești încă o șansă.

- Sper să ai dreptate.

-Cred că ar trebui să fii sigur de asta. Te invidiez, Percy.

- Poate și tu vei mai primi o șansă într-o zi, Mary.

Râsul ei l-a dus cu gândul la cristalul care se sparge.

- Și de la cine ar putea veni?

A fost așa cum spusese Mary și cum Percy nu îndrăznise să spere. Nu l-a întrebat pe Wyatt ce credea mama lui despre acea decizie. Probabil o luase prin surprindere și o rănise, însă a lăsat la o parte compasiunea pentru Lucy ca să se bucure de propriile sentimente de mândrie și de recunoștință. Copilul era foarte frumos. Percy îl privea fascinat și abia îi venea să creadă că fruntea, nasul și bărbia micuțului făceau din el un Warwick autentic.

Sally tocmai conducea grupul de menajere prin ușa din spate când Percy și cei trei musafiri au ajuns la Warwick Hall; Percy o urmărea pe Claudia intrând încet

în casă, privind grandoarea roasă de vreme și dimensiunile uriașe ale vilei. Cu copilul în brațe, a rămas să admire magnificii trandafiri roșii și albi care se reflectau în oglinda înaltă de deasupra mesei de pe hol. Wyatt părea să nu-i fi observat.

- Ce frumos, a spus ea.

Ajunseseră în gară la ora șase, iar bătrânul Titus, conductorul, își oferise brațul pentru soția cochetă a căpitanului în uniformă din Marina SUA, care cobora în spatele ei. Arătase spre Percy.

-Acela este domnul Percy Warwick, l-a auzit Percy spunând. Un bărbat bine, ca întotdeauna.

Claudia se apropiase de el cu bebelușul în brațe, urmată de soțul ei cel înalt și impunător.

- Bună ziua, tată, spusese ea.

L-a început, i se păruse ștearsă, fără nici o trăsătură care să atragă atenția. Părul ei nu era nici blond, nici brunet, chipul ei nici drăguț, nici urât, statura ei, nici înaltă, nici scundă. Sunetul dulce al vocii ei a fost primul lucru pe care l-a remarcat, apoi ochii ei - nu neapărat culoarea, un căprui cu nimic ieșit din comun, ci inteligența și integritatea pe care le-a zărit în ei, puterea lor blândă și umorul. Percy a plăcut-o imediat și s-a simțit mândru că fiul lui își găsise o asemenea soție.

- Fiica mea, a răspuns el încet, în timp ce o îmbrățișa, cu copilul între ei. Ce crezi despre acest loc? a întrebat-o mai târziu la Warwick Hall, strălucind de mândrie.

- Ce cred despre el? Cred că e minunat, cine n-ar crede asta? Wyatt nu mi-a spus niciodată.

-Însă... ți-a spus, probabil, alte lucruri...

- Da, a răspuns ea, cu o expresie înțelegătoare și blândă întipărită pe chip.

S-a oprit acolo cu subiectul, bucurându-se că-i plăcea casa, căminul pe care îl construiseră înaintașii săi. Era timp să discute despre acele „alte lucruri” după ce pleca Wyatt, dacă ea avea să dorească acest lucru.

A fost de-a dreptul înspăimântat să afle că Wyatt urma să plece spre Coreea în câteva săptămâni și că se întorcea la Camp Pendleton în după-amiaza următoare.

-Atât de repede? a întrebat Percy, cu sufletul plin de dezamăgire.

- Din păcate, da.

În acea noapte, prea agitat ca să poată dormi, Percy a ieșit din cameră să meargă în bibliotecă și să bea un pahar de coniac înainte să se retragă. Își văzuse familia în camera de oaspeți și pătuțul împrumutat de la Mary lângă pat, și crezuse că adormiseră toți; însă a zărit o lumină ce venea prin ușa deschisă a vechii camere a fiului său. S-a dus acolo și l-a găsit pe Wyatt, îmbrăcat încă în uniformă, stând în mijlocul camerei, cu spatele la el, cu umerii de granit ascunși de materialul apretat al cămășii. Percy l-a privit în tăcere, întrebându-se la ce se gândea, ce voci auzea, ce ecouri ale trecutului. Amintirile anilor lui de adolescență încă atârnavă pe pereți. Un fanion pe care scria: „LICEUL HOWBUTKER CAMPIONI DE STAT LA FOTBAL, 1939” trona încă la capul patului.

Percy și-a dres glasul.

-Un bărbat nu trebuie să lupte în două războaie.

Întorcându-se spre el, cu expresia la fel de impasibilă ca întotdeauna, Wyatt a răspuns:

- Poate că acesta se va încheia curând. Și-a trecut degetul pe cotorul cărții pe care o ținea. Era prețiosul lui volum *Aventurile lui Huckleberry Finn*. Mă gândeam ca de data asta să iau cu mine cadoul de la Matthew. Poate îmi poartă noroc.

- E o idee bună, a răspuns Percy. Unui soldat nu-i strică niciodată puțin noroc în plus.

Ar fi vrut să spună mult mai multe, însă cuvintele nu puteau trece de emoția care-l sugruma. Wyatt i-a salvat pe amândoi de stânjeneala momentului, adăugând:

-Tată, înainte să plec, aș vrea să te rog ceva. Aș dori o favoare.

- Orice, fiule. Orice.

-Dacă... nu mă întorc, aș dori ca fiul meu să fie crescut aici cu tine. Claudia vrea același lucru. Deja e nebună după tine. Știam că așa va fi. Și nu se înșală când vine vorba despre caracterul unui om, crede-mă. A zâmbit ușor, cu ochii scânteind cu un licăr de mândrie care-i mai îmblânzea conturul tăios al feței.

Aici nu vor avea nici o grijă, iar eu mă simt liniștit să știu că, orice s-ar întâmpla cu mine, aici cu tine vor avea un cămin.

Percy se chinuia să-și regăsească vocea.

-Vrei... să o ajut să-l crească pe Matt dacă... dacă...

- Exact.

Percy a privit lung în ochii albaștri și limpezi. Nu spuneau nimic, și totuși spuneau totul. Percy nu putea fi totuși sigur decât de cuvintele pe care le auzise.

-Sunt bine-veniți aici oricât vor să stea, a spus el. N-aș vrea să fie în altă parte și sunt foarte onorat că tu... vrei să locuiască aici cu mine. A înghițit în sec. Nu trebuia să clacheze. Nu trebuia să pară mai slab decât bărbatul pe care Wyatt îl respectase întotdeauna, însă nu s-a putut stăpâni să nu spună... *trebuia* să spună: Trebuie să te întorci, Wyatt. Trebuie.

-O să fac tot posibilul. Noapte bună, tată, și îți mulțumesc.

Trecând pe lângă Percy, cu cartea sub braț, Wyatt a dat scurt din cap și a părăsit camera.

capitolul 47

Orele au trecut pe nesimțite. Erau deja la gară pentru a-l conduce pe Wyatt. Claudia îl ținea în brațe pe micuțul Matt, în vârstă de două luni, învelit cu o păturică albastră. Wyatt purta uniforma militară, cu șirurile de decorații aliniate la piept în stânga.

-Ți-ai luat tot? întrebuse Percy înainte să iasă din Warwick Hall. Ți-ai împachetat tot?

-Am împachetat totul, răspunsese Wyatt. De obicei, nu las nimic în urmă.

„Nu e chiar așa“, se gândea Percy cu tristețe.

După ce și-a sărutat soția și copilul în semn de rămas-bun, i-a strâns mâna lui Percy Wyatt și, chiar înainte să urce în tren, i-a spus:

- Fă în așa fel încât fiul meu să știe că îl iubesc, tată.

-Te vei întoarce și îi vei arăta asta singur, fiule.

Când s-au întors acasă, Percy i-a lăsat pe Claudia și pe Matt în grădină, să se bucure de soarele de început de vară, iar el s-a dus în camera de oaspeți. A căutat cartea *Aventurile lui Huckleberry Finn*, însă nu a găsit-o. Bărbatul care venise și plecase în mai puțin de douăzeci și patru de ore nu lăsase nimic în urma lui. Ușurat, își spunea că Wyatt împachetase cartea alături de celelalte lucruri ale sale. Fără ca fiul său să știe, Percy tăiasse un trandafir roșu din buchetul de pe hol și îl strecurase printre paginile cărții. Se gândise să scrie un bilet scurt și să-l lipească pe tulpină, așa cum făceau cu macii în fiecare an, în cinstea Zilei Armistițiului, dar se răzgândise. Cuvintele scrise erau la fel de inutile ca acelea rostite atunci când cititorul le atribuia sentimentului de vină. Era sigur că Wyatt nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo trandafirul, ce însemna sau ce trebuia să facă cu el. Era sigur că Lucy nu-i spusese niciodată legenda trandafirilor și nici Percy nu o făcuse. Însă era fericit că făcuse acel gest, știind că trandafirul plecase cu fiul său în război, o mărturie a căinței lui presată între paginile celei mai dragi posesiuni a lui Wyatt.

Percy a început din nou să urmărească războiul prin intermediul ziarelor și al radioului. Apăruseră termeni și nume noi, cu rezonanță ciudată, pentru un alt front de bătălie dintr-o parte străină a lumii: Bătălia de la Inchon, masacrul de la Chosin, lupta de la Fox Hill, cea de la Old Baldy, din Kunuri, MiG Alley¹, DMZ¹². Wyatt scria: „Aici bărbații urlă și blestemă, și se roagă la fel cum au făcut-o și în cel de-al Doilea Război Mondial, și în războiul tău, tată. E același lucru - frica, plictiseala, singurătatea, adrenalina, camaraderia, tensiunea așteptării următorului asalt, nopțile lungi departe de casă și de familie. În războiul ăsta, terenul de luptă este

¹ Nume dat de Forțele Aeriene ale Statelor Unite zonei nordice a Coreei de Nord, unde râul Yalu se varsă în Marea Galbenă, în care au avut loc o serie de atacuri aeriene în timpul Războiului din Coreea (n.red.)

² Zonă demilitarizată (n.red.)

un loc uitat de Dumnezeu - dealuri golașe și arse iar în noaptea neagră ca o căldare cu smoală, în tranșee, când aștepți hoardele de comuniști chinezi să vină să te spulbere cu armele lor - noije numim pistoale automate -, ți se face părul măciucă. Inșă mă gândesc la Claudia și la Matt care sunt acolo, cu tine, în siguranță.¹¹

Curând după plecarea lui, Percy despachetase un obiect pe care îl pusese bine după întoarcerea lui Wyatt din cel de-al Doilea Război Mondial. A desfăcut pătratul de mătase alb cu margini roșii în fața micului Matt, care era treaz și gângurea în pătuț.

-întrebi ce e asta? a spus Percy. Asta, micuțule, se numește „steag de serviciu”. îl agăț de fereastră din față. Steaua albastră semnifică faptul că un membru al acestei familii își servește țara în armată în vreme de război, în cazul ăsta, steagul e pentru tatăl tău.

La sfârșitul lui septembrie 1951, la aproape un an și jumătate după plecarea lui Wyatt, Percy a primit un telefon de la Claudia la Courthouse Cafe, în timp ce își servea cafeaua alături de membrii CBB - Clubul Băieților Bătrâni. Femeia i-a cerut să se întoarcă acasă. Nu a întrebat de ce. A lăsat banii pe tejghea fără să scoată o vorbă și a ieșit în dimineața cu nuanțe de albastru și auriu care coborâse peste ultima zi a vieții fiului său. Când a ajuns, a văzut o mașină oficială a Corpului de Marină SUA parcată în curte. Trimiseseră o echipă de la Houston - un capelan și doi ofițeri - pentru a informa familia că Wyatt Trenton Warwick fusese ucis în misiune pe un câmp de luptă cenușiu și pustiu, denumit „Punchbowl”¹. După câteva zile, trupul său a fost trimis acasă înfășurat într-un steag american, care ulterior a fost strâns și oferit la înmormântare văduvei sale, în numele unei națiuni recunoscătoare. Percy alesese locul de înmormântare, spre dezamăgirea directorului firmei de pompe funebre, care dorise să îl îngroape pe Wyatt pe locul familiei Warwick, la picioarele lui Matthew DuMont.

- Nu la picioarele lui, ci lângă el, ordonase Percy.

¹ „Castronul de punci’

- Dacă insistați, replicase directorul. La urma urmei, au fost cei mai buni prieteni.

- Nu doar prieteni, îl corectase Percy, cu vocea tremurându-i de emoție. Au fost frați.

-Așa și-i amintește toată lumea, răspunsese împăciuitor bărbatul de la pompe funebre. Au fost la fel de apropiați ca frații.

Muncitorii cu care lucrase la fabrică, foștii lui colegi de clasă și fostele prietene, vechii lui colegi de la fotbal și antrenorii veniseră cu toții să participe la slujba de înmormântare. Sosise și Lucy, îmbrăcată în negru, cu chipul palid și slăbit în spatele vălului. Stătea cu familia la Warwick Hall. Percy și-ar fi dorit să plângă împreună cu ea, să o consoleze cumva pe mama fiului său, însă privirea ei rece îl obliga să păstreze distanța. Când alesese florile pentru mormânt, îi spusese:

-Te rog, Percy, fără trandafiri...

Așa că pusese un covor de maci roșii, care se legăna în vânt lângă locul de veci al lui Matthew DuMont. Garda de onoare, cu armele ridicate, a tras o salvă de rămas-bun. Zgomotul i-a asurzit urechile lui Percy și l-a făcut pe micul Matthew să plângă în brațele protectoare ale bunicului său.

-Așadar, a spus Lucy în acea seară, Claudia și Matt vor rămâne chiar aici, în Howbutker, cu tine. Așa mi-a spus ea.

- Da, Lucy.

-Așa a dorit Wyatt, mi-a mai zis ea.

- Da, Lucy.

- Nu există dreptate pe lumea asta, Percy Warwick.

- Nu, Lucy.

În sfârșit, lucrurile personale ale lui Wyatt au ajuns acasă. Percy era la gară, să ia o cutie de mărime medie, pe care a ridicat-o și a urcat-o într-un camion al companiei. Claudia, simțindu-i durerea, a insistat să se uite împreună prin obiecte.

- Ce e asta? a întrebat ea, ridicând cartea *Aventurile lui Huckleberry Finn*.

Era obiectul pe care Percy sperase să-l găsească.

- Matthew i-a dat această carte lui Wyatt de ziua lui când erau mici, a răspuns el. Wyatt a luat-o cu el sperând... că-i va purta noroc.

A luat cartea din mâinile ei și a răsfoit-o, căutând trandafirul roșu, însă nu a găsit nimic. Oare îl văzuse Wyatt? Oare îl aruncase fără să-și dea seama de semnificația lui specială? Oare căzuse când îi pusese lucrurile în cutie? Nu avea să afle niciodată. Trebuia să trăiască acceptând faptul că băiatul său murise fără să știe că tatăl său îl iubise și că îi ceruse iertare.

În ciuda durerii constante care se alăturase celorlalte suferințe, viața lui intra într-o perioadă de liniște pe care nu o mai cunoscuse de când mama lui era stăpâna Warwick Hall. Matt și Claudia deveniseră centrul universului său. Casa lui căpăta o strălucire și o ordine nouă datorită coordonării eficiente a nurorii sale. Pe masă au început să apară preparate bine pregătite, de care se bucurau ca o familie, în camera de zi, și pe care le împărțeau uneori cu familia DuMont, cu Amos Hines și cu Charles Waithe.

A început din nou să primească vizite, simțindu-se liber să aducă acasă, în orice moment, oaspeți din afara orașului care vizitau fabrica de cherestea și pe cea de procesare a hârtiei, care se întindeau de-a lungul râului Sabine. Amelia, văzând că Percy nu mai avea nevoie ca ea să-i aline orele de singurătate și îndrăgostită fără speranță de un bărbat care nu avea să fie niciodată liber, a ieșit în tăcere din viața lui. Din când în când, Percy își dorea ca Lucy să se poată bucura și ea de nepotul ei. Claudia îi trimitea fotografii. Din când în când îi și telefona, iar Matt, la indicațiile mamei lui, își saluta bunica din Atlanta, pe care o striga Gabby. Percy se întreba cum își petrecea zilele ca femeie singură și dacă avea vreun amant care să-i umple golul din viață.

Războiul din Coreea se sfârșise și, cu inima grea, Percy a citit că națiunea pentru care fiul său și peste cincizeci de mii de bărbați și femei din America muriseră era încă împărțită, problemele politice nu se rezolvaseră și nu se obținuseră îmbunătățiri nici în privința drepturilor omului. A comandat un afiș pe care l-a

agăţat în sala de primire a biroului său şi în a cărei legendă scria: „Cândva, cineva va declanşa un război la care nu va participa nimeni“. Şi-a îmbrăţişat strâns nepotul şi s-a rugat ca acea zi să vină înainte să crească Matt.

La doi ani după ce trupul lui Wyatt fusese adus acasă, Sally a intrat în birou şi a anunţat, cu o curiozitate abia stăpânită:

-Domnule Warwick, a venit un ofiţer din Marina SUA şi vrea să vă vadă. Să-l las să intre?

-Bineînţeles, a răspuns Percy, ridicându-se şi încheindu-şi costumul, cu inima bătându-i nebuneşte.

La uşă apărură un maior din Corpul de Marină, cu şapca de la uniformă sub un braţ şi cu un pachet dreptunghiular sub celălalt.

-Domnule Warwick, mă numesc Daniel Powel s-a prezentat el, sprijinind pachetul de biroul lui Percy ca să-i strângă mâna. Dam cunoscut pe fiul dumneavoastră în Coreea. Am fost amândoi comandanţi de companie în Divizia întâi a Marinei.

-Da? a spus Percy, simţind cum aproape că i se opreşte inima şi cum întrebările i se învârt în minte precum un caleidoscop.

De ce venise acest bărbat la aşa mult timp după moartea lui Wyatt? Voia să-i spună cum şi unde murise fiul său? Wyatt nu ar fi fost niciodată de acord cu o astfel de vizită. Oare voia să iasă din marină şi căuta o slujbă? A arătat spre fotoliul de oaspeţi.

-Luaţi loc, domnule maior, şi spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

-Nu pentru mine, domnule, ci pentru dumneavoastră. Wyatt mi-a spus să vă caut dacă i se întâmplă ceva. îmi pare rău ca a durat atât de mult să ajung aici. După război, am fost trimis în Japonia şi abia acum am fost chemat înapoi în ţară.

- De cât timp v-aţi întors acasă?

Ofiţerul s-a uitat la ceas.

-De mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Am venit direct aici după ce am aterizat în San Diego.

Percy a clipit de câteva ori.

-Vreți să spuneți că asta e prima oprire după ce v-ați întors acasă?

-Da, domnule. I-am promis lui Wyatt că.vă aduc asta cu prima ocazie care se ivește. Ofițerul de marină s-a ridicat și a luat pachetul învelit în hârtie. Am avut grijă de el de când a murit Wyatt. Am fost cu el când l-a cumpărat din Seul. A spus că mă roagă să vi-l aduc eu dacă el nu mai ajungea acasă. Nu trebuia să-l trimit prin poștă. Trebuia să-l aduc personal, oricât de mult mi-ar fi luat.

Percy a privit curios forma dreptunghiulară.

- E pentru soția lui?

-Nu, domnule. E pentru dumneavoastră. A spus că veți înțelege ce înseamnă.

Încet, simțind că saliva-i capătă dintr-odată gust de lipici, Percy a dus pachetul la o masă de sub luminator. Era legat strâns, benzile adezive se murdăriseră, iar hârtia era pătată. A rupt banda și a sfâșiat hârtia maronie până când a scos la iveală conținutul. Era un tablou, o reprezentare impresionistă nu prea reușită a unui băiat care zâmbea, îmbrăcat în pantaloni scurți, alergând către o poartă din scânduri din prim-plan. La început, Percy nu și-a dat seama ce ținea în brațe sau ce reprezenta întinderea neclară care îl înconjura pe băiat. Apoi, când imaginea a devenit clară, a ridicat capul și a lăsat să-i scape un strigăt către fereastră și către cerul albastru de dincolo de ea. Băiatul alerga într-o grădină, ținând în brațe un buchet de trandafiri albi.

O durere ușoară în piept l-a făcut pe Percy să deschidă ochii. Și-a șters fața, iar degetele i s-au umezit, însă știa că nu de la căldură. Cât era ceasul? Terasa salonului era acum în umbră, iar în aer se simțea adierea ușoară specifică sfârșitului după-amiezii. Și-a întins picioarele și și-a mișcat capul. De cât timp stătea acolo, chemând vechi fantome? Dumnezeu... era trecut de ora cinci, după cum arăta ceasul. Mary murise de patru ore... Mary a lui. S-a ridicat și a încercat să se țină pe picioare. Îi tremurau un pic și transpiraseră. Rigid, simțind cum fantomele se îngheșuie în spatele lui, a deschis ușa

și a intrat, ochii lui oprindu-se din nou pe tabloul de pe birou. Imediat, durerea din piept a încetat. Amintirile puteau fi un lucru teribil, își dădea el seama, un instrument de tortură care își continuă mult timp treaba. Și-a turnat un pahar cu apă, să-și potolească setea, și l-a ridicat spre tablou.

- în final, Țiganco, cred că lucrul cel mai frumos la care putem spera e un braț de trandafiri albi.

capitolul 48

în Atlanta, cu ajutorul bastonului, Lucy Gentry Warwick s-a îndreptat cu grijă către aleea grădinii. Aceasta nu avea nimic spectaculos în timpul zilei, însă în nopțile calde de vară era minunată. Micuța curte din spate fusese plantată doar cu flori albe, iar în lumina lunii, capetele lor ca de zăpadă străluceau cu o frumusețe nepământească, magică. Lucy s-a așezat pe una dintre băncile de piatră, ignorând farmecul grădinii ei. Gândurile îi zburau la Mary Toliver DuMont.

Telefonul primit de la vechea ei vecină și spioană, Hannah Barweise, îi întrerupsese somnul de după-amiază. Hannah încă locuia lângă vila Toliver și sunase să-i raporteze că la prânz văzuse o ambulanță și pe Sassie și pe Henry agitându-se și ghicise că Mary pățise ceva. Apoi îi zărise pe Percy și pe Matt sărind dintr-o camionetă a companiei și, în mai puțin de o oră, în tot cartierul mersese vestea că murise Mary. însă, înainte de a încerca să afle toate detaliile de la Hannah, Lucy întrebese:

- Cum arăta?
- Cine să arate?
- Percy.
- Hm... la fel, Lucy. îmbătrânit, nu la fel de sprinten ca odinioară, însă... tot Percy Warwick, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ea îi răspunsese cu respirația tăiată.

- Da, știu ce vrei să spui. Continuă! Care a fost cauza morții?

Hannah i-a transmis toate detaliile pe care le știa ea, apoi Lucy a închis, tremurând din tot corpul. Ziua pe care o așteptase de patruzeci de ani sosise în sfârșit: Mary Toliver DuMont moartă, iar Percy singur, plângând după ea. Era durerea pe care i-o dorise ea, cu care îi dorise să trăiască până la sfârșitul zilelor lui, așa cum ea trăise cu a ei.

Atunci de ce nu era atât de fericită pe cât se așteptase să fie? Ce era acea presiune dureroasă care îi apăsa diafragma la gândul că Mary zăcea moartă, cu ochii aceia verzi fără strălucire, cu fața ca marmura într-un sarcofag? Ca de fiecare dată, chiar și din mormânt, Mary reușise să-i ia și acea satisfacție pe care o așteptase și pe care ar fi meritat-o. Dumnezeu îi era martor, nu prea avusese parte de ea în timpul vieții.

A alungat sentimentul. Neliniștea ei venea din faptul că și ea avea optzeci și cinci de ani și putea păți oricând ce pățise Mary... Mary Toliver DuMont, acea veterană bătrână, rezistentă și încăpățânată, prinsă cu garda jos într-o zi de vară, în timp ce stătea la soare pe verandă. Însă, înainte să-i vină și ei sfârșitul, Lucy urma să aibă micul ei moment de triumf mult așteptat, apoi... să vină umbra.

- Doamnă Lucy, ce faceți aici la ora asta?

Era vocea lui Betty, menajera ei de-o viață. Ținea deschisă ușa dinspre curte și se încrunta la Lucy. Aceasta o privea cu iritare. Dumnezeule! Se gândea că o auzise în timp ce se uita la știrile de la ora cinci. Betty era fată bună, însă avea și defecte. Nu ar da bine s-o audă vorbind despre victoria ei.

- Mă gândeam, a răspuns Lucy. Du-te înapoi la știrile tale.

-Vă gândeați? Afară, pe căldura asta? La ce? La femeia aceea care tocmai a murit?

- Nu e treaba ta. Acum du-te înapoi la televizor.

-Cum să fac asta când știu că stați aici și e foarte posibil să faceți insolație?

-Sunt prea bătrână ca să fac insolație. Vin imediat. Acum vreau să mă bucur de grădina mea. De asta am plantat-o.

Betty a oftat.

- Cum vreți, doamnă Lucy, însă pot să spun că uneori nu vă pot înțelege. Aveți nevoie de ceva?

Lucy se gândea să ceară un pahar de coniac pentru a-și face curaj, însă Betty ar fi rămas la ușă până când l-ar fi băut pe tot, ca să se asigure că era suficient de trează cât să intre înapoi în casă.

-Vreau doar liniște și pace, Betty.

Betty a închis ușa dând din cap, iar Lucy a așteptat ca aceasta să ajungă la televizor înainte să facă mișcarea. Mai devreme - ca să explice de ce Hannah insistase să o trezească - îi spusese lui Betty că o veche colegă de școală și vecină din Howbutker murise. Dacă menajera ar fi tras cu urechea la mesajul ei scurt, ar fi pus lucrurile cap la cap și și-ar fi dat seama de adevăratul motiv pentru care ea și Percy rămăseseră căsătoriți în toți acești ani.

Când ajunsese în Atlanta, toată lumea o considerase victima nefericită a unui soț puternic și despot, care refuzase să o elibereze, o neînțelegere pe care ea nu încercase să o corecteze. Noile ei cunoștințe erau impresionate de faptul că, deși nu mai locuiau împreună, el continua să-i trimită bani pentru casă și pentru haine, acceptându-i toate nevoile, mofturile și cererile fără întrebări sau restricții. Asta adăuga o aură de mister la poziția ei socială și îi înlesnise intrarea în cercurile înalte ale societății din Atlanta. Altfel, ca soția alungată a unui bărbat bogat și puternic, căruia ea îi refuzase divorțul, ar fi rămas la periferia ei.

Mulțumită că Betty era din nou absorbită de treburile ei, a deschis ușa unui mic dulăpior de piatră de lângă bancă și a scos un telefon. Numărul pe care urma să-l formeze nu se schimbese de când fusese atribuit prima oară, iar ea îl știa pe dinafară. Era linia privată către vechiul ei salon. Dacă răspundea altcineva în afară de Percy, avea să închidă și să încerce mai târziu, însă putea să parieze că el era chiar lângă telefon, înnebunit de durere. Spera ca Matt să nu fie cu el. Băiatul o iubea, însă cea mai mare dragoste și cel mai mare devotament le avea pentru Percy, așa cum își dorise fiul lor, Wyatt,

și nu avea să fie prea blând cu ea dacă îi amplifică suferința bătrânului Percy.

Simțea din nou vechea ei ranchiună. îl iertase pe Wyatt pentru că îi lăsase pe Matt și pe soția lui în grija lui Percy când plecase în Coreea, preferând custodia lui. însă faptul că-și lăsase fiul și soția tatălui său nu însemna că îl iertase pentru că îl respinsese când era copil. Asta o făcea să se simtă mai bine. Percy nu trebuia să creadă că Matt era vreo formă de trandafir alb din partea lui Wyatt.

Și totuși, trecerea timpului o făcuse să-și mai îmblânzească ranchiuna pe care i-o purta lui Percy pentru destrămarea prea timpurie a căsniciei lor. Se căsătorise cu el crezând în cuvintele pe care i le spusese lui Mary la Bellington Hali: „Dragostea mea pentru el îl va orbi.... O să fiu femeia pe care o merită¹¹. Dragostea ei pentru el nu făcuse nimic din toate astea. Ba, din contră, reușise chiar opusul și, spre dezamăgirea și groaza ei - fără să mai poată opri asta, așa cum nu poți opri un tren care vine în viteză -, în căsnicia lor devenise tot mai mult femeia pe care Mary, o considerase întotdeauna nepotrivită pentru Percy. își spusese de multe ori că, dacă ar fi fost mai deșteaptă, dacă ar fi reușit să pună în umbră latura ei obscenă... însă nu, căsnicia lor nu mai putea fi salvată, nu și după ce aflase de sentimentele lui pentru Mary. Ar fi putut să-l ierte pentru faptul că o respinsese, chiar și pentru că-l respinsese pe fiul lor, căci știa că ajunsese să regrete asta; însă nu-i putea ierta dragostea pentru acea femeie ca o statuie de marmură, care s-ar fi căsătorit cu el doar pentru a salva de scandal numele ei sfânt de Toliver. Nu-i putuse ierta asta niciodată.

Vechea ei durere apăruse din nou, în timp ce recita versurile unei poezii de Edna St. Vincent Millay, pe care o învățase pe dinafară cu mult timp în urmă, la Bellington Hali, și o recitase de multe ori:

*Love in the open hand, no thing but that,
Ungemmed, unhidden, wishing not to hurt,
As one should bring you cowslips in a hat
Swung from the hand, or apples in her skirt,*

*I bring you, calling out as children do:
Look what I have! - And these are all for you.¹*

Acele versuri descriau perfect dragostea ei pentru Percy, însă el aruncase merele din poala ei și își dăruise inima unei femei care nu putea iubi decât o plantație de bumbac. Asta era marea ei supărare legată de Mary, îi lăsase pe Percy și pe toți ceilalți să creadă că o dispregătise pentru marea ei frumusețe și pentru rafinamentul său. Însă o urâse pe Mary pentru simplul motiv că nu merita să câștige și să păstreze inima bărbatului pe care-l iubea Lucy.

A dus receptorul la ureche, repetând în minte ultima ei șansă de-a duce la bun sfârșit scenariul pe care îl exersase de mii de ori în așteptarea acestei zile. „Percy“, urma să spună ea clar și răspicat, apoi, după ce lăsa să se aștearnă între ei un moment de liniște, ca el să aibă timp să digere surpriza, avea să-l lovească brusc cu replica pe care așteptase cinci decenii să o spună: „Acum poți avea divorțul*¹.”

Înainte ca alt minut să treacă și s-o lase nervii, și-a ridicat sânii cei mari, a tras aer în piept și a format numărul. Acum, când urma să-și joace marele rol, își dorea ca el să nu răspundă imediat, să îi lase timp să respire, să se pregătească pentru vocea pe care nu o mai auzise din ziua în care își înmormântaseră fiul.

Însă el a răspuns la primul țârâit al telefonului.

-Alo.

Vârsta... și suferința... își pusese rămpăntă asupra vocii pe care și-o amintea ea, însă ar fi recunoscut-o oriunde și oricând. Timpul se derulase înapoi, iar ea se afla din nou pe veranda de la Warwick Hall, holbându-se la tânărul șofer al unui Pierce-Arrow nou-nouț, care

¹ În engleză, în original, traducere aproximativă: „Dragostea în palma deschisă, asta și nimic mai mult,/ Neînfrumusețată, netăinuită, nevrând să facă rău/ Cum cineva ți-ar oferi flori într-o pălărie/ Culese de propria mână sau mere strânse-n poală/ Eu îți aduc, strigând precum copiii:/ „Uite ce am! Și totu-i pentru tine.” (n.red.)

se oprise în fața scărilor. Soarele i se reflecta în părul blond, pe pielea bronzată, pe dinții albi.

- Salut, spusese el, cu un timbru la fel de vesel ca al soarelui de vară. Atunci, simți cum inima ei căzuse la picioarele lui.

-Alo? a repetat Percy.

Lucy a respirat adânc, apoi, cu sunetul vocii lui în ureche, a pus ușor telefonul la loc în furcă.

Partea a treia

capitolul 49

în Kermit, Texas, Alice Toliver a răspuns la telefonul lui Rachel.

- Mamă, sunt Rachel.

-Am ajuns în asemenea hal încât singura mea fiică simte nevoie să se prezinte când îmi spune „mamă“, Rachel?

Rachel avu din nou acea strângere de inimă auzind tonul rănit al mamei ei.

- îmi pare rău, mamă. M-am prezentat din reflex.

-Eu n-am mai fost de mult un reflex pentru tine, Rachel. Ce s-a întâmplat?

Rachel a oftat ușor.

-Am sunat să îți spun că mătușa Mary a murit. A făcut infarct cu câteva ore în urmă. Chiar acum mi-a spus Amos.

În liniștea care se lăsase, Rachel auzea clar gândurile mamei ei: „Deci, Rachel, acum ești unde ai sperat întotdeauna că vei fi, unde vor fi și copiii tăi după ce tu nu vei mai fi, în timp ce Jimmy, ia fel ca tatăl lui și ca tatăl tatălui lui, nu se alege cu nimic“. Însă și-a scutit fiica de această reacție și a întrebat-o:

- Când e înmormântarea? Sunt sigură că tatăl tău va vrea să meargă.

-Voi afla abia mâine, când mă întâlnesc cu cei de la pompe funebre. De dimineață mă va lua un avion al companiei. Speram... să mergem cu toții împreună.

- Rachel, știi ce simt pentru mătușa ta Mary. Și știa și ea. Ar fi culmea ipocriziei să apar la înmormântarea ei.

„Nu vreau să fii acolo pentru mătușa Mary, mamă, ci pentru mine“, ar fi vrut Rachel să strige, dorindu-și să simtă brațele mamei în jurul ei, alinând-o așa cum o făcea în zilele de demult, când erau apropiate.

-Amos mi-a cerut să vă conving să-l lăsați măcar pe Jimmy să vină cu tata. Simte că mătușa Mary ar fi vrut să fie acolo la citirea testamentului.

A urmat o pauză lungă.

-Vrei să spui că mătușa ta le lasă și lor ceva? Prețurile la bumbac nu au fost prea bune anul ăsta.

- Presupun că acesta e motivul pentru care trebuie să fie și ei acolo. Amos a zis că e vorba despre ultimele ei cuvinte pentru ei.

- Ei bine, cuvintele ei nu vor compensa ceea ce i-a promis tatălui tău, însă luăm și noi ce putem. Dacă pentru asta e nevoie să facem o excursie la Howbutker, atunci vom fi acolo.

- Și tu, mamă?

-Nu-i pot lăsa pe băieți să meargă singuri. Ar fi în stare să poarte aceeași pereche de chiloți de două ori.

- Sunt foarte bucuroasă că vii. A trecut mult timp de când nu v-am văzut pe toți.

- Și a cui e vina?

Rachel a luat o altă batistă. A încercat să-și înăbușe suspinul, însă Alice îl auzise probabil, astfel că tonul ei se încălzi cu câteva grade bune.

- Rachel, știu că suferi și mă simț îngrozitor că nu pot să te consolez pentru pierderea ta. Însă știi de ce...

- Da, mamă. Știu de ce.

- Mă duc să-l trezesc pe tatăl tău. Știi, e joi.

Rachel își amintea. Joia era ziua în care magazinul lui Zack Mitchell, unde tatăl ei lucrase ca măcelar timp de treizeci și șase de ani, rămânea deschis până târziu. Pentru că trebuia să aibă grijă de magazin până la ora nouă, avea pauză de prânz mai mare și, de obicei, dormea în cele treizeci de minute în plus.

-Iepuraș, îmi pare tare rău, a spus el când a luat receptorul.

La auzul vocii lui, Rachel a izbucnit în plâns. Tonul lui consolator avea același efect ca momentele în care o ținea în brațe după o ceartă cu mama ei. El nu luase niciodată partea cuiva și, spre lauda ei, nici mama ei nu încercase să-l întoarcă împotriva ei. „Iepuraș^{1*} era alintul pe care îl folosisese încă de când o învăța să meargă.

-Te simți mai bine acum, draga mea? a întrebat el după o clipă.

- Da, tată, doar că... mi-e foarte dor de tine, de mama și de Jimmy, mai ales acum. Poate ți-a spus mama că Amos a cerut ca tu și Jimmy să fiți prezenți la citirea testamentului. Mi-ar plăcea foarte mult să plecăm împreună mâine cu avionul companiei. Vă luăm de la aeroportul din Kermit.

William Toliver și-a dres glasul.

-Ah, Rachel, draga mea, sunt câteva probleme legate de treaba asta. Întâi de toate, nu crezi că atmosfera va fi puțin cam tensionată dacă stai aproape de mama ta, ținând cont de sentimentele ei? Apoi... Părea să-i fi auzit oftatul, așa că s-a grăbit să continue înainte ca ea să poată protesta: Eu nu pot pleca de aici decât cel mai devreme poimâine. Nu-l pot lăsa pe Zack să se descurce singur.

- De ce nu? Nu crezi că în astfel de circumstanțe te-ai putea folosi de considerația pe care ți-ai câștigat-o în toți acești ani?

-Cerșetorii nu pot avea pretenții, Rachel. În plus, facem inventarul de la jumătatea anului.

Rachel a tras adânc aer în piept. Tatăl ei n-ar fi avut oricum pretenții. Nu-și ceruse niciodată drepturile.

-Promite-mi că n-o să-l lași pe Jimmy să refuze să vină. Vreau să-l văd, tată. O să ne facă pe toți să ne simțim mai bine.

Îi lipsea foarte mult frățiorul ei cu dinții spărți și plin de pistrui.

Jimmy era de părere că Dumnezeu ar fi arătat ca mătușa Mary dacă ar fi fost femeie, iar pentru el ea *chiar fusese* o zeităte omniprezentă, care gravitase dintotdeauna în jurul vieții familiei sale.

-O să încerc, draga mea, însă fratele tău e major acum. O să-l anunț că vrei să vină.

Când nu a mai rămas nimic de spus, Rachel a închis telefonul, iar cuvintele tatălui ei i-au răsunat o vreme în urechi: „Cerșetorii nu pot avea pretenții¹”. Poate că asta avea să se schimbe curând. Poate că mătușa Mary îi lăsase suficient cât să-i spună lui Zack Mitchell să-și bage

unde va inventarul. Anul ăsta, banii fuseseră destul de puțini. Toți credeau că mătușa Mary se scălda în bani, iar în unii ani chiar așa fusese. Însă profiturile depindeau de vreme, de piață, de costurile forței de muncă și de cheltuieli și, de obicei, în ferme, bogăția era determinată de valoarea pământului, nu de banii din bancă. Iar mama ei era conștientă de aceste realități.

Rachel își amintea de cuvintele ei dintr-una din numeroasele dispute pe care le auzise între părinții ei: „Așteaptă, William, așteaptă și vei vedea. Când mătușa Mary dă colțul, o să fie cea mai mare secetă din istoria agriculturii, sau trei luni de ploaie, sau surplus de bumbac, sau o creștere spectaculoasă a costurilor energiei; orice ca să-i mănânce profiturile și să nu rămână nimic de moștenit pentru tine. Nimic în afară de pământul acela și de vila Toliver, pe care i-o va lăsa lui Rachel. Îmi pare rău că spun asta, însă blestem ziua în care ți-a trecut prin cap să o duci a doua oară să-și vadă mătușa^{*1}.

În particular, Rachel nu era de acord cu afirmația mamei ei că excursia la Howbutker din 1966 îi declanșase pasiunea pentru tot ce însemna Toliver. Ea considera că sămânța fusese plantată cu mult înainte, chiar înainte să se nască ea. Însă, pur și simplu, nu-i conștientizase existența până în ziua în care descoperise un mugur micuț care creștea lângă tomberonul de pe strada din spatele casei ei...

Povestea lui Rachel

capitolul 50

Kermit, Texas, 1965

Găsise mugurele în martie, când vântul în vestul Texasului era încă plin de nisip și majoritatea zilelor arătau ca o pată galbenă pe o vânăță. A inspectat terenul ghemuindu-se în aceeași poziție care îl făcuse pe tatăl

ei să-i spună Iepuraș. Arăta altfel decât scaietii, bălăriile și urzicile care crescuseră din abundență în iarba din fundul curții. Fraged și de un verde-deschis, vlăstarul micuț îi trezise admirația într-o asemenea măsură, încât s-a gândit la el la cină, când a spălat vasele și în timp ce și-a făcut temele. Așadar, înainte să meargă la culcare, a ieșit să îl acopere ca să-l ferească de chiciură. În ziua următoare, s-a grăbit să plece de la școală și a construit în jurul lui un zid din pietre pentru a-l proteja de gunoierul neglijent și de cosașul angajat de tatăl său.

- Ce ai acolo, Iepuraș?

- Nu știu, tăticule, dar o să am grijă de el până crește mare.

-Nu... ai prefera, mai degrabă, să ai un cățeluș sau o pisicuță? a întrebat el, iar ea a sesizat un ton ușor străin în vocea lui.

-Nu, tăticule. Îmi place compania a ceva ce crește din pământ.

Mugurele s-a transformat într-un lujer care s-a încolăcit peste pietre și a dat naștere unui dovlecel. Tata i-a explicat că crescuse dintr-o sămânță care scăpase dintr-un sac de gunoi și înmugurise în locul unde căzuse. Înainte să rodească, Rachel îl auzise spunând- du-i mamei:

- Să nu te miri dacă ne-am ales cu un mic fermier.

- E în regulă, atâta vreme cât nu e pasionată de bumbac, răspunsese mama.

Într-o dimineață de sâmbătă, la scurt timp după ce s-a născut fratele ei, mama sa a dus-o la Woolworth să cumpere „ceva special, dar nu inutil“. Rachel nu a stat pe gânduri. Știa ce își dorea din toată inima, așa că a căutat raftul cu semințe din secțiunea de grădinărit a magazinului. Când mama sa a venit lângă ea, selectase deja cinci pachete de semințe de legume cu hârtie lucioasă ce promitea produse crescute perfect.

Se gândea că mama ei avea să fie încântată. Toată achiziția valora cincizeci de cenți. Dar femeia și-a mușcat buzele și s-a încruntat.

- Ce-o să faci cu astea?

-Amenajez o grădină, mamă.

- Nu știi nimic despre treaba asta.
- O să învăț.

Când a ajuns acasă și tatăl ei a inspectat cumpărăturile, mama a spus:

- Hai, William, las-o pe Rachel să-și amenajeze singură grădina. Nu o s-o ajutăm. Dacă iese bine, ale ei sunt toate meritele.

„Dar și dacă dă greș...“, citi Rachel în privirea fixă pe care i-o aruncă tatălui. Nu putea să înțeleagă nemulțumirea mamei. Era prima oară în anii copilăriei sale când părea să nu-i încurajeze ideile.

Dar nu a dat greș. A citit cu multă atenție instrucțiunile de pe pachete și recomandările din cărțile de grădinărit de la bibliotecă și le-a respectat cu strictețe. În fiecare zi după școală, plivea iarba de Bermuda din cultura ei de trei pe trei metri din curte, pe care o inunda cu cratițe de apă fiartă, pentru a ucide gân- dăceii și nematodele.

Pentru a fertiliza solul, a scos găinaț din cotețul de găini al vecinilor și a adus cu găleata nisip din spatele șirului de case unde locuiau.

Căutase deja recipiente prin garaj și în grămada de gunoi, ca să le folosească pe post de ghivece pentru răsaduri.

- Ce mai e și asta? a strigat mama când a văzut mulțimea de cutii de conserve și sticlele de lapte tăiate, aliniate pe pervazul ferestrei din camera ei.

- Germinez semințe pentru grădina mea, i-a explicat Rachel cu seninătate, sperând să alunge încruntarea neobișnuită de pe chipul mamei. Soarele vine de la fereastră și încălzește pământul, iar semințele înmuguresc și se transformă în plante.

Încruntarea a rămas întipărită pe fața femeii.

- Când le uzi, ai grijă să nu faci mizerie, Rachel, altfel s-a terminat cu proiectul ăsta.

Totul a rămas curat, iar în primăvara aceea a folosit micuța grădină ca parte a proiectului său științific pentru școală.

- Nu pot să cred, a spus uimit profesorul de biologie după ce a inspectat munca minuțioasă a fetei. Poți să juri

că nu te-a ajutat tatăl tău să sapi toată cultura asta? Că mâinile lui nu au plivit iarba de Bermuda, că nu a pus bălegar cu lopata și nu a ridicat gardul acesta care să țină găinile la distanță?

- Da, domnule. Am făcut totul singură.

-Atunci, domnișoară, ai o binemeritată notă maximă. Părinții tăi trebuie să fie mândri de tine. Au acasă un viitor fermier.

Ea avea nouă ani.

În primăvara următoare, grădina ei extinsă a fost și mai reușită, roadele muncii ei neputând fi egalate la gust și calitate nici măcar de produsele de la băcănia lui Zack Mitchell. Tocmai acest succes l-a făcut pe tatăl ei să se hotărască să o ducă într-o a doua vizită la Howbutker, în vara decisivă a anului 1966. Rachel nu avea să uite niciodată conversația - sau, mai degrabă, disputa părinților (rară în familie) - provocată de decizia lui, pe care a auzit-o din greșeală. Era jumătatea lui iunie și ea ieșise afară după cină, să ude plantele cu un furtun înșurubat pe un robinet de sub fereastra bucătăriei. Pentru că ventilatorul nu funcționa și fereastra era deschisă, a auzit-o pe mama sa spunând cu asprime:

- Ce vrei să dovedești, William, ducând-o pe Rachel la Howbutker? Că ea este o Toliver din tagma cultivatorilor de bumbac? Că interesul ei pentru semințe de roșii și pentru lujeri de bame e ceva moștenit?

-Și de ce nu ar fi așa? răspunse William. Să presupunem, doar să presupunem, că Rachel este o altă Mary Toliver. Să presupunem că are capacitatea de a conduce plantația după ce moare mătușa Mary. Asta înseamnă că Somerset poate rămâne în familie. Nu ar mai trebui vândută.

Rachel a auzit sunetul unei ustensile aruncate în chiuveta de fier.

-William Toliver, ai luat-o razna? Banii de pe ferma aia o să ne ajute să cumpărăm o casă mai bună. O să ne asigure o bătrânețe decentă. O să ne permitem să călătorim și să cumpărăm rulota Airstream pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna. O să te scoată din spatele

galantarului de carne, ca să nu mai fie nevoie să muncești tot restul vieții.

-Alice..., oftă William. Dacă Rachel are, într-ade- văr, sânge de Toliver, nu pot să îi vând dreptul câștigat prin naștere - ceva ce a fost în familia Toliver de generații întregi.

-Și ce o să se întâmple cu Jimmy, aș vrea să știu? a întrebat Alice cu un freamăt în voce. Care este dreptul *lui* prin naștere?

-Asta o să decidă mătușa Mary, a replicat William pe un ton care dădea de înțeles că discuția se terminase. Să fim serioși, Alice, nu e decât o *vizită*. Preocuparea asta a lui Rachel poate fi ceva trecător. Nu are decât zece ani. La anul, poate o să fie interesată de băieți, de muzică sau Dumnezeu mai știe de ce altceva, când
0 să vadă ce frumoasă se face.

-Rachel nu a fost interesată niciodată de lucruri de fetițe și mă îndoiesc că va înțelege vreodată cât de frumoasă este.

Rachel a auzit sunetul hotărât al unui scaun îndepărtat de lângă masă.

- O s-o duc, Alice. Așa este drept. Dacă fata are această pasiune, nu vreau să o îndepărtez de ea. Merită șansa de-a afla ce și cum. Asta e tot ce îi ofer.

- Și, totodată, îi oferi conștiinței tale o șansă să se împace cu sine, dacă mă întrebi pe mine. Dacă i-o dai pe Rachel mătușii tale, compensezi faptul că tu însuți te-ai îndepărtat de ea cu mulți ani în urmă.

-Mătușa Mary m-a iertat deja pentru asta, a spus William, pe un ton care micii spioane de sub fereastră
1 se părea foarte rănit.

- Dacă o duci pe Rachel la Howbutker, vei face o greșală pe care o vom regreta cu toții, William Toliver! Șă nu uiți că te-am avertizat.

În luna iunie, îmbrăcată exact ca mătușa ei, într-o salopetă kaki, cu o jachetă sport și o pălărie de paie de la magazinul DuMont, Rachel nu a petrecut nici o zi în care să nu o însoțească pe Mary pe plantația care stârnise atâta ceartă. Nu mai văzuse ceva mai captivant decât brazdele de plante verzi întinse una lângă cealaltă până

la capătul lumii. Avea un sentiment puternic ce-i pătrundea până în străfundul sufletului.

-Toate astea sunt ale tale, mătușă Mary?

-Ale mele și ale celor de dinaintea mea, cei care au eliberat pământul de copaci.

- Cine au fost ei?

- Strămoșii noștri Toliver, ai tăi și ai mei.

- Și ai mei?

- Da, copilă. Ești o Toliver.

-Asta explică de ce cultiv chestii?

- Se pare că da.

Răspunsul scurt al mătușii Mary a lămurit și mai mult motivul dat de tatăl său înainte de a face vizita.

-Ești o Toliver autentică, draga mea! Nu ca Jimmy, ca mine sau ca tatăl meu. Toți avem numele ăsta, dar tu și mătușă Mary aveți și sângele de Toliver.

- Ce înseamnă asta?

-Înseamnă că tu și mătușă Mary ați moștenit o anumită forță ancestrală care i-a caracterizat pe Toli- veri încă de pe vremea când au construit Howbutker și Somerset.

- Somerset?

-O plantație de bumbac. Ultima de acest tip din estul Texasului... Ceva mai mare decât grădina ta de acasă. Tatăl îi zâmbise. Mătușă ta s-a ocupat de ea încă de când era o copilă.

Vizita a avut loc fix în perioada când bumbacul era înflorit. Rachel a rămas cu gura căscată de admirație în fața frumuseții care o înconjură. A mers prin bumbacul înflorit cu mătușă Mary, călare pe două iepe blânde, crescute special pentru inspectarea lanurilor. Mary i-a explicat că fiecare floare cădea după doar trei zile, transformându-se din alb cremos în roz și, la sfârșit, în roșu-închis. Ea a învățat-o pe Rachel un cântecel pe care îl știa din copilărie despre viața scurtă a florii de bumbac:

*Prima zi albă, a doua zi roșie-închis,
A treia zi după ce m-am născut, m-am și stins.*

Mary i-a explicat cum trăiește planta de bumbac, cum se dezvăluie miracolul său. Primii muguri se dezvoltă după cinci, șase săptămâni de la apariția lujerului plantei, apoi acești muguri devin flori. Florile cad, lăsând o mică păstaie cu semințe. Fiecare păstaie conține în jur de treizeci de semințe și până la jumătate de milion de fibre de bumbac. Partea importantă este fibra, partea albă care iese din capsulă atunci când planta se maturizează și se deschide. Valoarea bumbacului depinde de lungimea tulpinii, de culoare și de textură, precum și de cantitatea de resturi care rămân la capetele albe. Cu cât este mai lung firul, cu atât bumbacul este mai valoros.

Rachel s-a înfruptat cu nesaț din informațiile oferite de mătușa Mary, care nu a fost nevoită să depună vreun efort pentru a câștiga atenția nepoatei. Era impresionată că interesul lui Rachel nu scădea nici o clipă, iar spre sfârșitul șederii sale de două săptămâni, tenul ei căpătase deja nuanța caracteristică membrilor veritabili ai familiei Toliver, dobândită după ce ținuse pasul cu activitățile mătușii sale în lanurile de bumbac, sub soarele torid, care te lăsa adesea fără vlagă.

-Tatăl tău mi-a spus că ești hotărâtă să devii fermier când te faci mare, a zis mătușa Mary când au luat pauza de limonadă pe balconul unei case numite „casa Ledbetter”.

Era folosită de mătușa ei drept birou, dar arăta suficient de bine încât să devină locuință.

- De ce? a întrebat ea. Agricultură este cea mai grea muncă din lume, de multe ori cu recompense prea mici pentru efortul depus. Ce este atât de atrăgător în a-ți murdări mâinile și hainele?

Rachel s-a gândit la vecinul ei Billy Seton, care, încă de când începuse să meargă - cel puțin așa spunea toată lumea - nu stătuse niciodată fără o bată de baseball în mână. Nu e de mirare că ajunsese să joace pentru New York Yankees, făcându-i mândri pe toți din Kermit. „A fost născut pentru jocul ăsta”, ziceau toți. Cam asta simțea și ea despre agricultură. Nu își putea imagina viața fără să aibă o grădină. Nu exista alt loc care

să o facă la fel de fericită. Nu o deranja să se murdărească pe mâini și pe haine. *Iubea* senzația de pământ fertil, moale, îi plăcea să aibă cerul liber deasupra și părul răvășit de vânt, dar cel mai mult adora miracolul primilor lujeri care ieșeau din pământ. Nu exista alt sentiment asemănător. Ii plăcea chiar mai mult decât sentimentul magic din dimineța de Crăciun.

- Mătușă Mary, a răspuns ea, având în voce un fel de lăudăroșenie asemănătoare felului în care bărbații își trec degetul mare pe sub bretele atunci când sunt mândri de ei. Recunosc că m-am născut pentru a fi agricultoare.

Pe buzele frumos conturate ale mătușii Mary s-a ivit un zâmbet.

- Chiar așa?

Când a venit tatăl ei să o ia, Rachel i-a spus:

-A fost minunat, tati, și a privit-o pe mătușă cu ochi plini de speranță. La vară, mătușă Mary? În august - în timpul recoltei?

Mary a râs, făcând un schimb rapid de priviri cu William.

- La vară, în august, aprobă ea.

capitolul 51

În următorii câțiva ani, Rachel avea să audă numeroase alte dispute sub fereastra din bucătărie legate de vizitele sale anuale de două săptămâni la Howbutker.

-William, îți vine să *crezi* ce scrie mătușa ta în scrisoare? Cum îndrăznește femeia asta să ne roage să o trimitem pe Rachel la ea în timpul verii? Cât de egoistă poate fi? Și-așa abia apuc să îmi văd fata aici, iar ea ne roagă să o lăsăm pe Rachel să plece toată vacanța!

- Nu toată vacanța, Alice. Doar luna august. Mătușa Mary are aproape șaptezeci de ani. De ce să nu-i facem pe plac unei bunicuțe? Nu o să trăiască veșnic.

- O să trăiască destul cât să îmi fure fata de lângă mine. Începe să ne despartă, William! M-am săturat

să tot aud că mătușa Mary a făcut asta, mătușa Mary a dres asta. De mine nu vorbește niciodată pe tonul ăsta de adorație.

Sub fereastră, Rachel asculta tot, în vreme ce conștiința ei mustea de remușcări. Într-adevăr, nu făcuse niciodată asta, a recunoscut ea. Asculta afectarea din vocea mamei sale și își promitea să îi arate mai multă iubire și apreciere. „Dar, ah, te rog, tati, lasă-mă să merg în august la mătușa Mary și la unchiul Ollie.”

Cearta s-a terminat cu un compromis care a făcut-o pe mama ei să strâmbe din nas în vreme ce mașina familiei o ducea pe Rachel la Howbutker. Era cea de-a paisprezecea vară a lui Râchel.

Acordul propus de mama ei era ca Rachel să petreacă luna august a acelui an cu rudele lui tati, dar vara următoare întreaga familie să meargă împreună într-o excursie, departe de Howbutker, de Somerset și de mătușa Mary.

În cea de-a paisprezecea vară a vieții sale, Rachel a pus pentru prima dată ochii pe Matt Warwick. Auzise de multe ori despre nepotul domnului Percy, dar el o vizita întotdeauna pe bunica lui din Atlanta în cele două săptămâni când Rachel era în oraș. Mama lui Matt murise de cancer când el avea paisprezece ani, iar tatăl său fusese ucis înainte într-un război. Deși îl compătimea pentru că rămăsese orfan, îl considera totuși norocos că trăia în Howbutker și că era îngrijit de un bătrânel minunat ca domnul Percy.

Tatăl ei spunea că domnul Percy era uluitor de bogat - un magnat al cherestelei -, având fabrici mari în toată țara și în Canada. Matt se ocupa de afacerea familiei și o administra ca pe o corabie purtată de briza oceanului - era aproape ca ea, își dădea seama Rachel. Sigur era chipeș, plăcut și lipsit de îngâmfare, iar ea de-abia aștepta să vadă care erau motivele nenumăratelor laude.

S-au întâlnit la petrecerea de aniversare de nouăsprezece ani a lui Matt. Rachel primise o rochie nouă pentru această ocazie, aleasă de ochiul vigilant al unchiului Ollie. Era o rochie albă, cu un decolteu ce urma linia gâtului și legată cu un cordon verde din pânză. Rachel

nu avusese niciodată o astfel de rochie. Se simțea foarte feminină și matură purtând primii ei ciorapi și primii pantofi cu tocuri înalte, cu părul coafat special pentru petrecere, scăldată într-o cascadă de margarete albe și panglici verzi.

Mătușa Mary și unchiul Ollie așteptau la capul scărilor ca ea să coboare, ambii privind-o cu mândrie și cu afecțiune. Rachel a ezitat o clipă, apoi a coborât încet, cu o vină apăsătoare, aducându-și aminte de acuzația mamei:

Crezi că ai devenit prea bună pentru noi, Rachel.

- Nu, mamă, nu e adevărat!

-Nu-mi spune că nu preferi să stai cu mătușa și cu unchiul cei bogați în conacul ăla mare al lor decât cu mama și cu tata în căsuța noastră - sau că nu îți place mai mult orașul Howbutker, plin de snobi, decât micuțul Kermit.

- O, mamă, cred că ai înțeles greșit! îmi plac amândouă locurile.¹¹

Nu își putuse convinge mama că sentimentele sale pentru unchiul Ollie și mătușa Mary nu îi diminuau în nici un fel iubirea pe care le-o purta lor. Unchiul Ollie era cel mai galant bărbat și o făcea să se simtă specială, iar mătușa Mary înțelegea și îi aprecia iubirea pentru pământ într-un fel de care mama sa nu ar fi fost capabilă niciodată. Cât despre conacul de pe Houston Avenue... din momentul în care îl văzuse, simțise că se întorsese într-un loc pe care îl știa dinainte, un loc care părea să o fi așteptat. Trandafirii și caprifoiul, lacul cu pești și foișorul, casa cu treptele sale elegante și camerele luxoase, tainice... Toate i se păreau la fel de familiare - la fel de mult *ale ei* - precum casa din Kermit și camera ei de lângă cea a fratelui său de șase ani. Se simțea de parcă ar fi fost legată de Howbutker întreaga viață, deși nu înțelegea exact motivul. Străzile din cărămidă roșie din Howbutker, arhitectura sa inspirată de stilul sudic și amestecul de albi și negri erau la fel de diferite de orașul său natal Kermit ca apa de nisip. Când îi mărturisise tatălui său acest fenomen straniu, el îi răspunsese:

„Ai venit acasă, Rachel. Această casă și acest oraș sunt locul de naștere al moștenirii tale.“

„Nu am cum să schimb acest lucru”, se gândea ea în timp ce cobora scările. „Asta este și casa mea, iar mătușa Mary și unchiul Ollie sunt bunicii pe care nu i-am avut niciodată. Aici este locul meu.“

Unchiul Ollie i-a întins brațul.

- Este ca și cum m-aș uita la tine, Mary Lamb, pe vremea când aveai paisprezece ani.

-Nu îmi aduc aminte să fi fost vreodată atât de încântătoare, a răspuns Mary cu o voce blândă.

-Asta pentru că nu ai băgat niciodată de seamă, a rostit unchiul Ollie.

Petrecerea s-a ținut în curtea casei uriașe în care se născuse domnul Percy, Warwick Hall. La eveniment fuseseră invitați toți cei pe care îi cunoștea și îi plăcea Matt: tineri și bătrâni, bogați și săraci, albi și negri. La sosire, erau conduși pe pajiștea acoperită cu corturi, răcorită de ventilatoare uriașe, la Percy Warwick și Amos Hines, care stăteau lângă un tânăr într-un smocking alb. „Deci ăsta e Matt Warwick”, și-a zis Rachel uimită, căci venise pregătită să fie dezamăgită. Înainte să apară ea, nepotul domnului Percy era singurul copil din viața mătușii Mary și a unchiului Ollie. Era de înțeles că îl considerau cel mai minunat de pe planetă.

Dar nu exageraseră. Matt era la fel de înalt ca bunicul lui, cu aceeași constituție athletică, deși figura sa - cel puțin la fel de interesantă ca a bătrânului - avea trăsături mai neregulate. Avea aceeași atitudine relaxată și același zâmbet plăcut ca domnul Percy, dar existau diferențe care o făceau să se întrebe de unde avea ochii mari albaștri și părul bogat, castaniu-deschis. Nu de la bunicul său grizonant, în mod cert. Nu știa nimic despre părinții lui și nu îi întâlnise niciodată bunica din Atlanta.

Știa doar că, în momentul în care a luat-o de mână, a simțit un tremur. Ceva în interiorul ei a explodat de parcă o floare de bumbac s-ar fi deschis în soarele dimineții.

Ea l-a îmbrățișat întâi pe Amos, care o ducea cu gândul la Abraham Lincoln, președintele ei preferat, apoi

pe domnul Percy, care o privea ciudat. Unchiul OUIe a dat băutura pe gât și s-a întors către Matt într-o încercare evidentă de a o îndepărta de privirea fixă a bunicului său.

-Matt, băiete, ea este nepoata lui Mary, Rachel Toliver, a anunțat el, deși nu mai era cazul să dea detalii. Ea a venit întotdeauna la noi în cele două săptămâni în care tu te duceai la bunica ta în Atlanta, deci voi doi ați călătorit cu trenuri ce mergeau în direcții opuse, ca să spun așa.

Dintr-un motiv sau altul, remarca s-a dovedit oarecum nefericită. Unchiul Ollie s-a înroșit imediat și, deși era captivată de Matt, Rachel nu a putut pierde schimbul de priviri între mătușa Mary și domnul Percy și paloarea ușoară de pe fața lor. În acel moment, Matt i-a zâmbit și i-a strâns mâna.

- Ei bine, în câțiva ani va trebui să mă asigur că mă urc în trenul corect.

El era, pur și simplu, prea dezinhibat pentru ea, iar ea - prea neexperimentată pentru a face față strălucirii zâmbetului său cuceritor și expresiei admirative din ochii săi albaștri. Și-a retras mâna și și-a plecat privirea, redevenind adolescenta de paisprezece ani, prea timidă să îi pese dacă el o credea stângace și imatură, categoric nepregătită pentru rochia strălucitoare și pentru tocurile înalte.

- Bunicul nu exagera atunci când a spus că ești leită bunica ta, a continuat Matt de parcă nici nu i-ar fi observat stânjeneala. Crezi că poți să te descurci cu o asemenea frumusețe?

- La fel de bine cum te descurci și tu cu faptul că ești la fel de chipeș ca bunicul tău, a continuat ea, surprinsă de curajul ei.

Suna flatant, deși nu intenționase să îi facă un compliment. Spre marea ei ușurare, toată lumea a râs. Matt părea impresionat. I-a atins cu vârful degetului gropița din obraji, iar ea s-a simțit ca miruită, ca și cum un prinț și-ar fi sprijinit spada pe umărul ei.

- *Touche*, a spus el, dar aş zice că ai o misiune mai dificilă decât a mea. Mă bucur că te-am întâlnit în sfârşit, Rachel Toliver. Sper să te distrezi.

I-a zâmbit şi a plecat să se alăture unui grup de colegi de clasă de la Universitatea din Texas, printre care se aflau şi câteva exemplare feminine mai sofisticate, iar Rachel s-a simţit ca şi cum soarele s-ar fi ascuns dintr-odă-tă în nori.

Au vorbit din nou, scurt, la masa de punci.

- Când pleci acasă? a întrebat-o el.

Ea a clipit.

-Acasă? Dar ea era deja acasă. Din păcate, mâine.

- De ce din păcate?

- Pentru că eu... nu vreau să mă întorc.

-Nu ți-e dor de acasă? a întrebat el.

-Ba da, îmi este. Mi-e dor de familia mea, dar... mi-e dor şi de mătuşa Mary şi de unchiul Ollie când nu sunt aici.

El i-a zâmbit la fel de relaxat ca de obicei şi i-a întins un pahar de punci.

-Nu te gândeşti la asta ca la o problemă. Gândeşte-te ce norocoasă eşti să ai două locuri pe care să le numeşti acasă!

Trebuia să țină minte replica şi să i-o reproducă şi mamei sale, şi-a dat ea seama, minunându-se de înțelepciunea lui.

Pe drum spre Houston Avenue, mătuşa Mary a întrebat-o într-o doară:

- Cum ți se pare Matt Warwick?

Ea a răspuns fără să stea pe gânduri.

- Senzațional! Pur şi simplu, senzațional.

Mătuşa Mary şi-a închis gura strâns şi nu a făcut nici un comentariu.

capitolul 52

In luna august a anului următor, aşa cum stabiliseră, Rachel şi-a însoţit părinţii şi pe fratele Jimmy

în Colorado, unde au petrecut vacanța la ferma unui prieten, aflată la mare altitudine în Munții Stâncoși. Temperatura era o schimbare bine-venită de la cele 43 de grade din Kermit, obișnuite pentru august, iar peisajul era atât de frumos, încât încercările de a-l descrie în cărți poștale nu aveau sorti de izbândă. Rachel a contemplat munții acoperiți de zăpadă și s-a bucurat de briza rece a lacului ce-i mângâia chipul, gândindu-se în tot acest timp la bumbacul gata să fie cules de la Somerset și la pielea ei scăldată în sudoare sub soarele arzător, împlinise cincisprezece ani.

- Ți-e dor de ei, nu-i așa? a întrebat-o încet tatăl ei.

- Da, domnule, a răspuns ea.

S-a întors la școală simțind un gol neobișnuit, ca și cum i-ar fi lipsit acea energie esențială pentru a mai rezista unui nou an școlar.

- Nu putem să îi mai facem asta, Alice, l-a auzit ea pe tatăl său în timp ce stătea ascunsă sub fereastra bucătăriei. Este ca și cum... este ca și cum s-ar fi stins o lumină în interiorul ei.

- O să vorbesc cu ea, a răspuns mama.

Alice a ales următoarea zi de joi, când William lucra până târziu la magazin, iar Jimmy era în vizită la un prieten din cartier. A luat prosopul din mâinile lui Rachel și s-a îndreptat spre scaunul din bucătărie.

- Stai jos, Rachel. Vreau să discut cu tine.

Rachel s-a simțit alarmată de tonul serios al mamei și s-a supus ascultătoare.

- Da, mamă?

Mama i-a strâns mâinile, calde încă după ce spălase vasele. S-a uitat adânc în ochii ei și i-a zis:

- Rachel, vreau să îți cer ceva ce ne va rupe inima atât ție, cât și mie.

Instinctiv, ea a încercat să-și retragă mâinile, dar mama sa le-a ținut strâns.

- Ne iubești, nu-i așa? a continuat Alice. Mai ales pe tati?

-Mai ales pe toți, a spus Rachel.

- Și, oricare ar fi decizia ta, vreau să nu spui nimănui de această discuție. Tatăl tău nu va trebui să știe niciodată despre ce am discutat în seara asta. Promiți?

Stele mici, ca acelea pe care le vedea uneori când se lovea la cap, i se învârtteau alarmant în minte.

- Da, mamă, a rostit ea cu voce joasă.

Mama a ezitat, iar Rachel a recunoscut privirea aceea ce trăda întotdeauna o luptă cu propria conștiință.

- Scumpo, a început ea, frecându-și mâna în sus și în jos de brațul lui Rachel, sunt sigură că, la cum stau lucrurile acum între tine și mătușa Mary, ea te consideră moștenitorul pe care credea că l-a pierdut când băiețelul ei a murit.

-Moștenitor...?

- Pentru a duce lucrurile mai departe după ce va muri ea, pentru a continua tradiția Toliver.

Alice a privit-o cu coada ochiului, încercând să-și dea seama dacă Rachel chiar nu înțelegea ce voia să spună sau doar se prefăcea că nu pricepe.

Rachel a clipit rapid. Ea moștenitoarea mătușii Mary? Se hotărâse deja să meargă la Universitatea A&M din Texas pentru a obține o diplomă în agricultură, în speranța că mătușa Mary avea să-i dea o slujbă după absolvire, dar... să îi ia locul după ce murea? *Să moștenească* Somerset?

Alice s-a aplecat mai aproape.

-Este limpede ca lumina zilei că speră să îi calci pe urme, Rachel. De ce crezi că achiziționează în continuare teren?

Rachel a răspuns prompt:

- Pentru că plantația este epuizată. După recolta asta, o s-o lase necultivată până la anul, când va planta porumb și soia.

Ea vorbea cu mândrie. Pentru prima dată în istoria sa, pe Somerset urma să fie plantat altceva decât bumbac. Mătușa Mary „rupea tradiția”, și Rachel era cea căreia trebuia să îi mulțumească pentru asta. În vizitele ei din timpul verii, mătușa o ascultase cu interes atunci când îi descrisese necesitățile grădinii sale de legume, iar anul trecut se dusese la managerul terenului său

și îi spusese: „Nepoata mea m-a inspirat să schimb tipul culturilor de pe Somerset, ceva ce nimeni altcineva nu a mai reușit. Pământul nu mai poate da bumbac. A venit timpul să admit asta.”

Însă mătușa Mary rămăsese cultivatoare de bumbac și cumpărase mai multe mii de hectare de teren agricol lângă Lubbock și Phoenix, în Arizona, pentru a le însămânța cu bumbac, numindu-și proprietățile Fermele Toliver. Achizițiile o supăraseră pe Alice, care o învinuia că „golește cuferele până nu mai rămâne nici un sfanț”.

Uitându-se fix la Rachel, mama a continuat:

-Nu acesta e motivul. Dacă nu ai fi mers în Howbutker, ea ar fi fost mulțumită să obțină cât se putea din plantația aia a ei, fertilă sau nu. Dar nu, acum are motive să cumpere mai mult teren și mai multe echipamente cu banii care ar fi trebuit să ajungă la tatăl tău după moartea ei. Va fi ceea ce sunt mulți fermieri de pe aici - bogată în terenuri, dar săracă în bani lichizi. Pricepi ce vreau să spun?

Rachel a plecat capul. Acum înțelegea prea bine motivul principal al certurilor dintre părinții săi de-a lungul anilor. Mama ei se aștepta ca mătușa Mary să îi lase plantația tatălui ei, care trebuia să o vândă. A simțit dintr-odată că i se face greață. Temându-se de furia crescândă a mamei sale, ea a răspuns cu timiditate:

- Și ce dacă îmi lasă totul mie? Ce e atât de rău în asta? Aș împărți toate recoltele cu tine, cu tati și cu Jimmy...

-Tatăl tău nu și-ar lăsa *niciodată* familia să trăiască pe spinarea fiicei lui, a replicat Alice.

- De ce nu? Alți copii își ajută părinții.

- Pentru că tatăl tău nu se simte *îndreptățit* să aibă nimic produs de pământul familiei Toliver, de aia. Nu ar lua *niciodată* nici un cent.

Rachel era complet năucită.

- De ce?

Alice și-a retras mâinile și s-a lăsat pe spate în scaun. Lovea masa cu degetele, străduindu-se să-și dea seama dacă putea să aibă încredere în ea.

În cele din urmă, a spus:

- Când tatăl tău avea șaptesprezece ani, a fugit de la mătușa Mary și de la unchiul Ollie, de asta.

Lui Rachel nu îi venea să creadă. De ce ar fugi tatăl ei de doi dintre cei mai minunați oameni din lume?

- Nu mă crezi, nu-i așa, a reluat Alice citind îndoiala de pe fața ei. Ei bine, asta a făcut, draga mea, și o să îți spun și de ce. Mătușa ta a încercat să îl transforme în cultivator de bumbac - un Toliver ca ea -, dar tatăl tău nu a răspuns la chemarea familiei. Ura agricultura. Ura plantația. Ura ceea ce se așteapta de la el, așa că a fugit în câmpiile de țitei din vestul Texasului. Așa a ajuns în Kermit.

Rachel rămăsese cu gura căscată. Ea crezuse dintotdeauna că, după ce se căsătorise cu Alice, tatăl rămăsese la Kermit pentru că acesta era orașul ei de baștină.

-Tatăl tău o fi sărac, dar este mândru, a continuat Alice. De asta nu ar permite niciodată ca mătușa lui să ne ajute. Nu o putem învinovăți pe mătușa Mary, ea s-a oferit. El s-ar simți la fel și dacă ajutorul ar veni din partea ta. Acum vreau să îți dezvălui alte câteva secrete de familie pe care sunt sigură că mătușa Mary nu ți le-a spus când ți-a băgat în cap istoria familiei Toliver.

Deodată, ca și cum ar fi avut nevoie de întăriri, Alice s-a ridicat să își toarne în pahar dintr-un ibric de ceai aflat pe masă. A scos cuburi de gheață dintr-o tăviță și le-a aruncat zgomotos în pahar, a pus zahărul cu o lingură și a amestecat nervoasă. Rachel o urmărea cu sufletul la gură. Măicuță, ce avea oare să îi spună?

Mama s-a așezat iarăși fără să guste ceaiul și a continuat încet:

- Cu mult timp în urmă, când te-am dus pentru prima dată la Howbutker să îți întâlnești mătușa, ea i-a promis tatălui tău că, la moartea ei, averea avea să fie vândută și că suma urma să-i revină lui. Testamentul era deja stabilit, a zis ea. Tu de-abia te născuseși. Ea i-a spus să te aducă acasă și să uite de Somerset - că ar fi un blestem...

- Un blestem?

Rachel s-a simțit mai rece decât paharul de ceai cu gheață al mamei.

-Un blestem, Rachel. Nu i-a explicat niciodată lui tati ce a vrut să spună cu asta, dar i-a zis să se bucure că tu și viitorii lui copii aveau să scape de plantație. Jur pe mormântul tatălui meu că asta i-a spus.

Rachel voia să își astupe urechile cu mâinile. Nu putea suporta să o audă pe mama ei vorbind despre moartea mătușii Mary sau despre vreun blestem căzut asupra plantației.

- Îți spun asta, a continuat Alice, pentru că m-am bazat pe ea și am crezut că avea să își respecte promisiunea făcută tatălui tău. A fost ca un curcubeu pe cer.

Rachel a întrebat derutată:

-Dar... nu înțeleg, care e diferența între a moșteni suma de pe teren și a trăi de pe urma profitului său?

Alice a tresărit, căci nu se așteptase la întrebarea asta. A întins mâna după paharul de ceai și a înghițit de câteva ori zgomotos.

- Păi, ca să-ți explic diferența, o să mai dezvălui câteva secrete ale familiei, a zis ea. Când a murit tatăl mătușii Mary, i-a lăsat totul fiicei sale și doar un petic de pământ fiului său, Miles, tatăl tatălui tău. De asta s-a și dus să trăiască în Franța. Ca urmare a nedreptății străbunicului tău, Miles și, prin urmare, copiii săi au fost *îndepărtați* de ceea ce mătușa Mary iubește atât de mult. Este posibil ca tatăl tău să nu fi fugit niciodată dacă tatălui său i-ar fi revenit o parte din Somerset. Ar fi avut un motiv să rămână, pentru că avea un *drept* la pământ. Acum înțelegi de ce nu avem la inimă plantația și prețioasa ta moștenire Toliver?

Rachel asculta uimită și îngrozită. Altă poveste, asemănătoare cu cea pe care tocmai o auzise, scoasă la lumină din istoria familiei. Avea de-a face cu suferința pe care mama ei nu reușise niciodată să o alunge, cauzată de faptul că tatăl ei, proprietarul unui service auto, îi lăsase după moarte afacerea fratelui lui Alice. Nu mai rămăsese nimic pentru ea. Alice insistase ca fratele ei să vândă afacerea și să împartă suma cu ea. Cu partea lui, își putea deschide alt magazin. El refuzase. Rachel se întreba în ce măsură nemulțumirea mamei se răsfrângea asupra modului în care tatăl ei privea lucrurile.

- Da, mamă, a spus ea cu sfială.

- Deci, Rachel, diferența este că tatăl tău ar privi banii din vânzarea proprietății mătușii Mary ca pe o *compensatie*. El ar considera un act de *caritate* împărțirea profiturilor din proprietatea de care a fugit. Înțelegi asta?

Rachel și-a plecat capul înspăimântată, simțind cum sângele îi pulsa în tâmples. Acum putea ghici ce urmărea, de fapt, mama ei. Lacrimi fierbinți i-au umezit ochii.

- Ce vrei de la mine, mamă?

Alice s-a aplecat iarăși în față și și-a privit fiica în ochi.

- Vreau să nu mai stai în calea moștenirii tatălui tău de la mătușa Mary. Vreau să renunți la... ideea asta nechibzuită de a te face fermier. Nu e decât o chestie temporară, draga mea. Te vei răzgândi în legătură cu ceea ce vrei să faci cu viața ta de zeci de ori înainte să termini liceul, însă, între timp, nu o să faci altceva decât să îi alimentezi mătușii Mary visul că ești o altă Mary Toliver.

- Dar sunt o altă Mary Toliver...

O bătaie în masă i-a tăiat vorba.

- Nu ești ea! Scoate-ți asta din cap, mă auzi? Poate că arăți ca ea, te porți ca ea, vrei *să fii* ca ea, dar tu ești *tu*, un produs al meu și al familiei mele la fel de mult ca al tatălui tău și al preaputernicilor Toliveri. Ai idee cum mă simt că tu și tatăl tău credeți - și mai sunteți și mândri, de fapt - că în tine nu e nici o picătură din sângele familiei Finch?

- Of, mamă, nu am vrut niciodată să te simți așa...

- Așa mă simt, Rachel. Cum să nu mă simt astfel?

Și, ca să mai pui și sare pe rană, uzurpi dreptul tatălui tău, un om care a trudit pentru noi toți anii ăștia - cu singura mână zdravănă -, a cărui șansă de a scăpa de Zack Mitchell și de a avea o bătrânețe decentă sunt banii din vânzarea proprietăților mătușii.

Era o metodă sigură de a-i trezi mila - să menționeze „singura mână zdravănă” a tatălui său. Cealaltă mână îi fusese deformată în urma unui accident petrecut înainte ca ea să se nască.

- Pot vinde o parte din teren, a spus ea, și să îi dau banii lui tati.

- El nu i-ar lua. Nu ai înțeles asta până acum? Plantația trebuie să îi revină lui în întregime, așa cum a promis mătușa Mary.

Rachel și-a dus mâinile la tâmpale.

-Când și cum... să mă dau deoparte?

Alice s-a apropiat.

-Te dai deoparte acum - înainte să își rescrie testamentul. Faci asta spulberându-i visurile mătușii Mary. Spune-i că nu mai ești interesată de agricultură și că nu mai vrei să te duci acolo la facultate.

-Vrei să spui că... Mama i-o spusese cât se putea de clar. Să renunț la vacanțele petrecute la Howbutker? Să mă despart de mătușa Mary și de unchiul Ollie? Sau să nu mă mai întâlnesc niciodată cu Sassie, cu domnul Percy, cu Amos... sau cu Matt? Dar ei sunt familia mea!

Altă bătaie zdravănă în masă.

-Noi suntem familia ta, Rachel - eu, tatăl tău și Jimmy. Aici este casa ta, nu în Howbutker. Noi suntem cei la care trebuie să te gândești în primul rând, nu la mătușa Mary.

Rachel și-a plecat tristă capul. De-abia mai putea respira. Își înfipsese unghiile în picioare, prin blugi.

- Știu că este un mare sacrificiu, spuse mama ei, îndepărtându-i părul de pe față așa cum făcea de fiecare dată când o certa, dar nu vei regreta niciodată, după ce îl vei vedea pe tatăl tău bucurându-se pentru prima dată în viață de tot ce este mai bun. Nu vei regreta niciodată că ai făcut ce este corect.

Ea și-a ridicat capul.

-Asta înseamnă că trebuie să renunț la grădină?

Alice s-a uitat la ea stăruitor.

-Trebuie, draga mea. Este singura metodă de a-ți convinge tatăl că ai renunțat să te faci fermier. Altfel, nu o să te creadă. O să insiste să te ducă la Howbutker.

Se simțea agitată și indignată. Să renunțe la grădină? Să scoată gardul de fier și să lase iepurii și alte animale să se înfrupte? Să lase bălăriile și iarba de Bermuda să năpădească pământul pe care îl fertilizase, să pună stăpânire pe brazdele drepte și îngrijite, să distrugă locul în care se refugia ea după școală? Dar ce era mai rău - mult

mai rău - era să o *mintă* pe mătușa Mary, să o facă să creadă că nu îi mai păsa de ea și de unchiul Ollie... că nu îi păsa de Somerset și de Howbutker, de faptul că era o Toliver.

Mama a prins-o de o mână și cu cealaltă a bătut-o pe umăr cu compasiune. Fără să scoată un cuvânt, Rachel studia mișcarea ritmică, mirându-se de cât de muncite arătau mâinile ei. Pentru prima dată, și-a dat seama de tot ce făceau mâinile alea pentru ca familia să aibă ce mânca și să fie sănătoasă, ca hainele să le fie curate, ca micuța lor casă să fie îngrijită - tot ce făceau ele pentru ca sărăcia să fie mai puțin evidentă, fără avantajele tehnologiei moderne de care se bucurau alte mame și care le făcea munca mai ușoară. Mâinile ei țineau mult prea rar ceva nou pentru ea. Puținele extravagante pe care și le permiteau uneori erau pentru soț și copii.

- Nu îți cer pentru mine, scumpo, a spus Alice. Te implor de dragul tatălui tău.

- Știu asta, mamă.

Rachel și-a lipit ușor de obraz mâna aspră a mamei. Era abia luna septembrie... Avea în față un întreg an școlar de parcurs și încă doi până la absolvire, fără un motiv de a număra zilele până vara... fără un motiv de a simți că trăia.

Cu respirația aproape tăiată, s-a străduit să-i zâmbească mamei, care o privea încrezătoare.

- O să le scriu diseară mătușii Mary și unchiului Ollie să le spun că m-am răzgândit, că nu mai vreau să devin fermier și că nu o să îi mai vizitez la Howbutker.

capitolul 53

-Tați, ce faci aici? Rachel se uita la tatăl său cu mirare. Acesta apăruse lângă ea la o masă din biblioteca unde, în fața unei mașini de scris electrice, completa formularul de acceptare la Universitatea Tehnică din Texas, la o săptămână după absolvirea liceului. Sub „Gradul academic dorit“, ea tastase: „Urmează

să decid“. Era joi, ziua când el se afla de obicei acasă la acea oră, trăgând un pui de somn.

-Mi-a spus mama ta că te găsesc aici, a răspuns William.

El era încălțat cu o pereche de sandale, nu cu pantofii cu curelușe și cu capse pe care îi purta toată ziua în spatele tejghelei de la măcelărie.

- Ei i s-a părut inutil să vin aici, dar nu puteam să nu îți spun personal asta...

- Ce să îmi spui? Unde mergi?

-Scumpo... William și-a tras un scaun aproape de al ei și i-a strâns mâna. Este vorba despre unchiul Ollie. A murit azi-dimineață de atac de cord. Mă duc chiar acum la Howbutker. Zack mă lasă să îmi iau câteva zile de concediu ca să merg la înmormântare.

Rachel a simțit că îi cade cerul în cap și a izbucnit în plâns. Unchiul Ollie - bătrânelul acela simpatic - mort? Nu îl mai văzuse de trei ani... Trei ani în care ar fi putut avea atâtea amintiri cu el!

- Cum se simte mătușa Mary? a întrebat ea.

- Nu sunt sigur. Amos ne-a sunat. Spunea că mătușa Mary părea... pierdută.

Rachel a scos formularul de acceptare din mașina de scris și l-a introdus în dosarul pentru colegiu.

- Merg cu tine, a spus ea. Îmi strâng imediat lucrurile. Mergem cu mașina mea. E mai sigură.

Pe fața lui William se citea panica.

- Nu cred că e o idee bună, drăguț. Mama are nevoie de tine aici...

- Pentru ce?

William a înghițit în sec, neavând, desigur, nici un răspuns. A ridicat din umeri.

-La urma urmei, de ce nu? Sunt sigur că mătușii Mary i-ar plăcea mult să fii cu ea în acest moment și eu aș cam avea nevoie de ajutor la condus, a adăugat el făcând semn spre mâna cu probleme. Doar că... mamei nu i-a plăcut niciodată să te împartă cu mătușa Mary.

- De data asta, sunt sigură că nu o va deranja să facă o excepție. Mama îi datora măcar atât. În cei trei ani în care se separase de oamenii de care îi era așa de dor,

îndurase, de dragul mamei ei, activități școlare pe care le considerase total neinteresante. Renunțase la interesul său pentru agricultură, inclusiv la calitatea de membru al VFA (Viitorii Fermieri din America) și la intenția de-a se înscrie U Universitatea AScM și de-a absolvi agronomia.

Și își păstrase cu credință promisiunea de-a nu-i dezvălui tatălui motivul pentru care se răzgândise pe neașteptate. El se arătase la început uimit, însă în cele din urmă acceptase explicația mamei cum că ea ar fi descoperit că era fată, și încă una chiar frumoasă. Nu a bănuț niciodată faptul că soția lui era responsabilă pentru lacrimile pe care le vedea uneori pe fața copilei, crezând-o pe Alice când spunea: „O, sunt doar hormonii de creștere¹¹.

-Asta e o greșeală colosală, Rachel, i-a zis mama când a văzut-o că își face bagajele.

- Nu o să stau mult, mamă.

- Care ne-a fost înțelegerea?

-Pentru numele lui Dumnezeu! Mă duc la înmormântarea unchiului Ollie. Cum poate asta să ne strice înțelegerea?

- Mă gândesc la mii de hectare de motive.

Pe drum, în timp ce tatăl său trăgea un pui de somn pe scaunul din dreapta, Rachel se întreba de ce primire urma să aibă parte după lunga sa absență, explicată doar vag. Mătușă Mary și unchiul Ollie păstrasera legătura cu ea prin telefon și prin scrisori - la început, cele de la ei erau de două ori mai multe. Îi scriau despre oraș, despre plantație și despre vecini, despre Sassie, domnul Percy și Amos. Uneori, îl menționau și pe Matt, iar ea devora fiecare cuvânt. El absolvise Universitatea din Texas și fusese preocupat să învețe cum să conducă numeroasele afaceri ale bunicului său. Ea și-l imagina mai chipeș ca oricând, aranjat și sofisticat, mult diferit de țopârla- nii care încercaseră să o cucerească la școală și care îi acordaseră titlul de „Crăiasa Zăpezii¹¹ când le respinsese avansurile. Îi trimiseseră și pachete, cutii cu haine pentru ea și pentru Jimmy, de la magazinul unchiului Ollie. Dar, cu trecerea timpului, telefoanele deveniseră tot

mai puține și corespondența între ei se rărise, mai ales pentru că lui Rachel îi era imposibil să vorbească sau să scrie convingător despre noile ei interese, iar răspunsurile păreau plictisite și reci. Ea era sigură că-i convingea că se maturizase, că nu mai avea nevoie de înlocuitori de bunici și că entuziasmul ei pentru agricultură, pentru numele ei de familie și pentru Somerset fuseseră doar pasiunea unei fete de școală gimnazială.

Ochii ei se umeziseră de lacrimi în timp ce conducea. Nimic din toate astea nu era adevărat. Dorul de ei îi provocase o durere pe care nimic nu o putuse alunga în cei trei ani de liceu. Și acum nu mai avea ocazia să îi

Sună unchiului Ollie ce însemnase pentru ea sau cât: recunoscătoare îi era pentru că nu o uitase. El alesese mașina pe care o conducea Rachel, dăruită drept cadou de absolvire și livrată la ușă, un Ford Mustang roșu elegant, din 1973, cumpărat direct de la producător.

Dar, în ciuda acestui cadou generos, nu ar fi fost deloc surprinsă dacă urma să aibă parte de o primire rece. Poate că mătușa Mary avea s-o ierte pentru felul patetic în care răspunsese dragostei sale, dar nu și celei arătate de unchiul Ollie.

Când au ajuns în fața verandei familiare, a simțit un gol în stomac, ca și când ar fi înghițit un roi de molii. Sassie a deschis ușa și a rămas cu gura căscată.

-Vai, domnișoară Rachel, nu știam că o să veniți! a strigat ea, strângând-o cu putere la piept. Vai de mine, ce mare ați crescut!

Primirea ei zgomotoasă a adus pași familiari din bibliotecă.

- Cine e, Sassie?

-Cineva pe care sigur vă veți bucura să o vedeți, doamnă Mary.

S-a dat deoparte și a lăsat-o pe Rachel să își vadă mătușa în foaier. Avea șaptezeci și trei de ani. Părul îi albise și timpul își pusese amprenta pe chipul ei, însă rămăsese femeia athletică și frumoasă pe care o știa Rachel. Din spatele ei veneau Percy, încă impunător la cei șaptezeci și opt de ani ai săi, Matt, care acum avea douăzeci și doi de ani, și Amos, care semăna mai mult ca niciodată

cu președintele Lincoln. S-au dus toți lângă ea; erau singurii care îi mai rămăseseră acum, că unchiul Ollie dispăruse. Mary și-a întins brațele către Rachel.

- Oh, copilă dragă, ai venit, a spus ea, cu lacrimi în ochi. Mă bucur atât de mult... nespuse de mult.

Rachel a ezitat o clipă, căci își dăduse seama că făcuse o greșală întorcându-se. Nu avea să se mai poată considera vreodată acasă în Kermit. Aici îi era căminul - casa asta, strada asta, orașelul ăsta, oamenii ăștia. Își iubea familia, dar locul ei era aici, lângă această femeie al cărei sânge curgea și în venele ei, a cărei pasiune de o viață o împărtășea.

- Și eu mă bucur că am venit, a spus ea, și a trecut pe lângă tatăl său pentru a-și îmbrățișa mătușa.

Zgomotul telefonului din biroul alăturat a trezit-o pe Rachel din amintirea acelei reuniuni. După înmormântare, tatăl său luase avionul spre Kermit fără ea. În toamna aceea, cu ajutorul relațiilor lui Mary, fusese admisă la Universitatea A&M din Texas, aflată la două ore distanță de mers cu mașina de Howbutker, unde se întorcea la sfârșitul săptămânii și în timpul verii să o ajute pe mătușa Mary să se ocupe de culturile de legume de pe Somerset și să implementeze noile tehnici învățate. Patru ani mai târziu, a absolvit prima din serie și a obținut diploma în agronomie. Speranța ei era să locuiască la Howbutker și să administreze producția de legume de pe Somerset, în vreme ce mătușa ei se ocupa de extinderea culturilor de bumbac. Însă mătușa Mary avea alte planuri pentru ea. Chiar dacă vremea producției de bumbac pe plantația Somerset apusese, nu același lucru se putea spune și despre Toliverii cultivatori de bumbac.

Mary a trimis-o pe Rachel să învețe meserie de la unul dintre bătrânii experți care administrau divizia vestică a companiei, în Lubbock, Texas, și, în cele din urmă - chiar dacă inima lui Rachel rămăsese la Somerset - pentru a prelua administrarea după ce acesta avea să se retragă.

Mama ei nu o iertase pentru că își încălcase promisiunea, însă Rachel a păstrat cu grijă secretele pe care i le divulgase ea, iar tatăl său nu a aflat niciodată motivul înstrăinării ei. El acceptase fără ranchiună că era drept ca fiica sa, o adevărată Toliver, să moștenească averea familiei.

Rachel s-a ridicat, a pus cutia cu șervețele la loc pe masă și a deschis ușa. Danielle, secretara ei de ani buni, a venit spre ea în grabă pentru a-și exprima condoleanțele, iar veșnic credinciosul Ron i-a cuprins umerii cu brațul. Fermele Toliver din vest rămâneau pe mâini bune.

-Nu o să ne vedem un timp, a spus ea. Voi administra afacerile de la Howbutker, dar știi unde să mă găsești dacă ai vreo întrebare.

-Deci nu o să te întorci prea curând? a întrebat Danielle.

-Nu, Danielle, doar dacă apare ceva neprevăzut care să mă oblige să revin.

capitolul 54

Înainte să se întoarcă la serviciu, William Toliver s-a dus să bea un pahar de ceai cu gheață în micuța curte interioară - un respiro de câteva minute în tăcerea mormântală a soției sale. Scaunul de plastic îl făcea să îl doară fundul, însă îi mai potolea fiorul care îl străbatea. Ziua la care se gândise cu spaimă atâția ani sosise în sfârșit, spulberându-i speranța că soția și fiica s-ar împăca înainte de moartea mătușii Mary. O parte din el era fericită că Rachel avea să urmeze calea care-i fusese destinată. Fiind un Toliver, asta însemna ceva pentru el - foarte mult, de fapt -, chiar dacă o exaspera pe Alice. Și-ar fi dorit ca ea să nu îi însoțească pe el și pe Jimmy la Howbutker. Ce scenă urma să fie aceea în care Amos avea să citească testamentul și să-i confirme femeii

faptul că Rachel îi „furase” tatălui unica șansă la o viață mai bună!

A oftat. Și totuși, o parte din el regreta că o luase pe Rachel la Howbutker în vara lui 1966, așa cum anticipase Alice că urma să facă. Acum, ea avea dreptul să spună: „Ți-am zis eu”, pentru că, după vara aceea, familia sa nu mai fusese aceeași. Se întreba adesea - chiar dacă nu îi vorbise fiicei sale despre rădăcinile ei de Toliver în anul acela - dacă nu cumva prima ei grădină nu ar fi condus-o în cele din urmă pe Houston Avenue și la Somerset. Poate că nu. Dumnezeu știe că primul drum la Howbutker, cu zece ani în urmă, pentru a-și prezenta soția și fiica nou-născută unchiului și mătușii nu avusese mare succes. Mica sa familie fusese primită elegant, dar cu rezervele pe care le ai față de străini. William înțelesese acest lucru. Nu mai fusese acasă de la șaptesprezece ani, de când fugise. Pe atunci, avea douăzeci și opt, și păstrase prea puțin legătura cu Houston Avenue în toți acei ani. Trăise unsprezece ani la Kermit. La douăzeci și unu de ani, se căsătorise cu o vânzătoare de farmacie pe care o întâlnise când mersese să cumpere medicamentele prescrise pentru a-și trata o mână rănită într-un accident la o sondă petrolieră, și își anunțase familia din Howbutker de căsătorie printr-o telegramă.

William înțelesese suficient de bine că nu scăpase de vina de a-i fi neglijat și de rușinea că el, un Toliver, se mulțumise cu atât de puțin, când moștenirea sa îi cerea să își dorească atâtea.

-Am fugit de tot ce se aștepta din partea mea, îi explicase el lui Alice. Sunt sigur că am rănit-o foarte mult pe mătușa Mary. Singurul băiat al ei și al unchiului Ollie a murit la câțiva ani după ce am mers eu să locuiesc cu ei, iar eu... am părăsit-o, lăsând-o fără nimeni care să ducă mai departe tradiția Toliver.

Alice avea altă părere despre asta. Stârnită de instinctele protectoare pe care le iubea atât de mult William la ea și plictisită de rezervele de „snoabă” ale mătușii, ea a declarat că era vina lui Mary că el plecase. Ea era cea care trebuia să își ceară iertare.

- Ea a încercat să te transforme în ceva ce nu ești pentru a-și satisface propriile ambiții. Tu nu ești fermier. Și nu ești nici Toliver... dacă asta înseamnă să fii ca ea.

William ignorase ultima remarcă. Chiar și la cincizeci și șase de ani, mătușa Mary era de o frumusețe intimidantă, iar eleganța ei și maniera regală de a se comporta nu erau de natură să o liniștească pe o femeie care încă se coafa în stilul Betty Grable și își pensa sprâncenele în arce subțiri. În plus, Alice avea un caracter posesiv. William și-a dat seama că soția lui se temea că mătușa Mary i-ar putea convinge să revină la Howbutker, făcând apel la simțul datoriei. O debusola să vadă cât de mult semăna Rachel cu mătușa ei.

- E o adevărată Toliver, declarase unchiul Ollie când o ridicase din cărucior.

În secunda următoare, Alice o luase pe fetiță în brațele ei de cloșcă, gest care îl făcuse pe William să înțeleagă că, pentru soția sa, a trăi în lumea de pe Houston Avenue ar fi presupus o permanentă luptă pentru a păstra ceea ce era al ei. Nimeni nu-i putea alina deznădejdea că se afla într-un loc unde nu avea ce căuta, nici măcar unchiul lui dulce și manierat, pe care îl plăcuse din prima. Pentru că îi „salvase” soțul, ea îl tolerase pe Amos Hines, care era acum într-un totuș prins de viața pe care avusese șansa să o trăiască. Percy Warwick, cu părul blond devenit acum argintiu, bronzat și încă în formă la șaiszeci și unu de ani, pur și simplu îi tăia respirația. Îl considera mai chipeș decât orice star de cinema și se gândea că nevasta lui trebuia să fi fost nebună să piece și să lase singur un asemenea bărbat.

Chiar și așa, în ciuda amabilității care i se arătase, Alice se simțise nelalocul ei în compania elegantă de pe Houston Avenue, ca făina ținută în saci din mătase și satin.

Cu o seară înainte să revină la Kermit, mătușa îl rugase pe William să stea puțin cu ea în foișor.

-Soția ta nu mă place, spusese ea în maniera sa directă, când se așezaseră în leagăn. Nu îi convine că stăm aici printre pini.

William ținea prea mult la ea ca să nu recunoască adevărul.

-Ea nu a mers niciodată mai departe de vestul Texasului, spusese el.

- Important este că te iubește, William, și că te-a făcut fericit.

-Vorbești serios, mătușă?

O privise surprins. Era o remarcă total diferită de cea pe care se așteptase să o audă, în mod cert o schimbare față de mantra pe care i-o repetase obsesiv în copilărie: devotamentul față de nume, față de moștenire, față de ceea ce sacrificiul altora făcuse posibil.

- Da, vorbesc serios, spusese ea. Dacă am învățat ceva până acum, asta este că unele lucruri sunt prea valoroase pentru a fi sacrificate pentru un nume. Tu întoarce-te la Kermit și nu te preocupa de nimic din ceea ce crezi că ai lăsat în urmă.

Ea vorbise sincer - el simțise asta -, dar stoicismul cu care îi sîmsese să uite de munca ei de o viață îi rupsesese inima. În cele din urmă, el șoptise în întuneric:

- Mătușă Mary, ce se va întâmpla cu plantația? Ce se va alege de ea după ce tu... o să...

-O să mor sau o să fiu prea bătrână să o mai pot administra? O voi vinde. Tu o să primești banii ca moștenitor al meu, chiar dacă Ollie va fi în viață. Testamentul este întocmit deja. E posibil să las casa Societății pentru Conservare.

- E păcat... Cu ochii în lacrimi, William îi examinase mâna îmbătrânită. Jmi pare atât de rău, mătușă.

- Să nu-ți pară! Își pusese mâna peste a lui. Somerset a costat mereu prea mult. A adus un blestem familiei Toliver. Nu mai are sens să-ți explic asta acum. Bucură-te că acum copiii tăi s-au eliberat de Somerset. Ia-le pe Alice și pe fetița ta dragălașă acasă și bucurați-vă de viață, deși nu voi ști niciodată cum o să fie posibil într-o groapă de nisip.

William îi surprinsese surâsul în întuneric.

-Ai găsit trandafirul roșu pe care l-am lăsat pe pernă în dimineața în care am fugit? a întrebat el.

- Da, William, am găsit trandafirul tău.

în noaptea aceea, când mersese la culcare, găsisse pe pernă unul alb.

Acum, gândindu-se la vremurile acelea, a simțit muștrări de conștiință. Chiar dacă mătușa Mary îl iertase, el se simțise întotdeauna dator față de ea din cauză că o părăsise. Poate că Alice avea dreptate și în această privință. În adâncul sufletului, poate că principalul motiv pentru care o adusese pe Rachel la Howbutker în 1966 fusese ca să compenseze ceea ce făcuse - sau nu făcuse -, fiindcă știa că, indiferent de ce îi spusese mătușa Mary în foișor, nu putea să nu profite de ocazia de a oferi unui alt Toliver șansa de-a se ocupa de plantație. Totuși, lucrurile ar fi fost în regulă dacă nu i-ar fi mărturisit soției ce discutase cu mătușa în noaptea aceea. Dacă nu ar fi existat acele informații și faptul că străbunicul său nu se gândise să îi lase fiului nici un hectar din pământurile familiei, mama și fiica ar fi fost unite și acum.

Telefonul a început să sune și, imediat, Alice a ajuns la ușă.

- Stăpânul și patronul tău este la telefon și întreabă unde naiba ești, a spus ea.

Pe chipul lui William a apărut o grimasă.

- De unde știa oare unde o să fiu?

capitolul 55

Amos se afla la Aeroportul Municipal Howbutker când, la ora zece, a sosit micul avion Cessna Citation, pe care stătea scris „Fermile Toliver”. Știa că arăta groaznic, de parcă ar fi ispășit o pedeapsă la închisoarea Tijuana. Fața lui, niciodată una care să fi trădat o bucurie de nedescris, îl șocase când mersese să se bărbierească de dimineață, dar era firesc. Curajul părea că îi dispăruse cu desăvârșire și nu reușise să doarmă, se trezise la ora trei și petrecuse restul nopții pe terasă, ascultând mior-lăielile pisicilor maidaneze în călduri.

„Doamne, ajută-ne pe toți”, se ruga el în timp ce ușa micului avion se deschidea, coborând cele câteva scări.

Un minut mai târziu, a apărut Rachel. Da văzut și i-a făcut cu mâna. Amos a avut un sentiment ciudat de deja-vu. Ce mult semăna cu Mary, ca atunci când o văzuse pentru prima dată, stând în capul scărilor în magazinul lui Ollie. Rachel era mai tânără, desigur, dar avea atât de mult din grația ei și - așa cum crezuse și despre Mary atunci - părea că avea nevoie de ajutor. El i-a făcut înapoi cu mâna și i-a zâmbit.

Rachel a alergat către el. Picioarele ei bronzate străluceau în pantalonii albi scurți. Și-a pus brațele în jurul gâtului bărbatului.

- Dragă Amos, a spus ea cu o voce tândră și caldă. Ce mai faci?

- Cam la fel ca tine, cred, a răspuns el, îmbrățișând-o strâns.

-Atunci suntem doi nefericiți. Ea l-a apucat de braț și i-a făcut semn pilotului să o urmeze cu bagajele la mașină, un Cadillac albastru-închis, la fel de impresionant în dimensiuni, dar la fel de modest ca Amos însuși. Nu am reușit să îmi conving familia să vină cu mine, după cum poți vedea, a zis ea, dar vor ajunge mâine până în prânz. Vine și mama. Spune-mi ce ai reușit să rezolvi.

La brațul lui se simțea la fel de ușoară ca o zână - o fecioară de jertfă ce nu știa că o aștepta osânda.

- Slujba e stabilită pentru luni, la ora unsprezece, iar înmormântarea - la ora trei. Momentele de rămas-bun sunt programate pentru duminică dimineață, de la zece la unsprezece și de la cinci la șapte, dacă este OK și pentru tine.

- E perfect, a spus Rachel. Ne permit să ne mai tragem sufletul. Altceva?

El i-a oferit și restul detaliilor pe care ea trebuia să le aprobe. Și-a dat acordul pentru pregătirea locului de veci lângă Ollie, pentru că Mary nu dorise să fie incinerată. Și, pentru a-i proteja pe Șassie și pe Henry, care se simțeau teribil de singuri, închiriasse salonul bisericii pentru recepția de după înmormântare. Nu avea sens să vină sute de persoane încălțate în casă, care să verse mâncare peste tot. Mai bine să se ocupe Ajutoarele

Femeilor și Prima Biserică Metodistă. Aveau să fie oricum destul de mulți prieteni care să aducă un ultim omagiu pe Houston Avenue.

- Se pare că te-ai gândit la toate, a zis Rachel. Mie ce mi-a mai rămas de făcut?

-Va trebui să te gândești la o rochie cu care să o îmbrăcăm pe Mary și să hotărâști ce sicriu și ce flori să cumpărăm. Am pregătit un dosar cu sugestiile mele, cu numerele de telefon și numele personalului pe care să îl contactezi. Ei așteaptă vești de la tine. De asemenea, astăzi va trebui să revizuiești necrologul, să vezi dacă mai dorești să adaugi ceva. Mary l-a scris ea însăși și l-a inclus printre documentele legale. Firma de pompe funebre vrea să-l aibă până la ora patru.

Rachel s-a oprit.

-Mătușa Mary își scrisese deja necrologul? Știa oare că urma să moară?

-Păi... am mai spus asta, ea nu îmi zicea niciodată ce o tulbura. Cât despre necrolog - pe fața lui s-a ivit o ușoară grimasă -, nu am mai auzit până acum ca o doamnă din sud, de o anumită vârstă, să prefere să își compună necrologul cu mult înainte de moartea sa, în loc să lase treaba asta în seama rudelor. În cazul lui Mary, cred că și-a dorit unul foarte simplu și direct. Fără înflorituri.

- Când a fost scris?

- Mă tem că nu pot să te lămuresc în privința datei.

-Atunci o să îl las așa, dar mă mir că mătușa Mary s-a putut deranja să scrie asta.

Au ajuns la mașină. Pilotul i-a prins din urmă și a pus valizele în portbagaj.

-Domnișoară Toliver, a spus el întinzându-i mâna, mă bucur că v-am cunoscut.

Rachel i-a luat mâna, dar îl privea de parcă nu știa exact ce să facă în continuare.

- Ce vrei să spui, Ben? Unde te duci?

-Nu știați? Contractul meu s-a încheiat după acest ultim zbor. Trebuia să o duc pe doamna DuMont la Lubbock cu avionul astăzi, dar, în schimb, v-am adus

pe dumneavoastră. A fost ultima mea cursă la Fermele Toliver.

- Cine ți-a spus asta?

- Doamna DuMont.

- Ai avut vreo ceartă cu ea?

- Nu. Pur și simplu, mi-a spus că nu mai are nevoie de serviciile mele. Scuttlebutt spune că avionul a fost vândut.

- Vândut? Rachel s-a întors spre Amos. Știai ceva despre asta?

El a ridicat din umeri cu un aer inocent, însă a simțit cum îi piere sângele din obraji.

- Nu mi-a spus niciodată că ar fi renunțat la avion.

Rachel s-a întors către pilot.

- Ben, nu știu ce să spun, dar o să aflu ce s-a întâmplat. Trebuie să fie o greșeală.

- Păi, dacă așa o fi, aveți cartea mea de vizită și știți unde să mă găsiți, a spus Ben.

Rachel s-a uitat perplexă la pilotul demis. „Hm“, s-a gândit ea, „acesta e al doilea incident care mă face să cred că la ferme se întâmplă ceva ce eu nu știu. Ieri, un reprezentant al unei companii de textile căreia îi vindeam bumbac de ani buni mi-a spus că nu am reînnoit contractul.*” S-a întors neliniștită către Amos.

- Crezi că mătușa Mary știa că nu mai avea mult de trăit și a făcut unele modificări înainte să moară? Crezi că de asta urma să vină să mă vadă?

Amos și-a vârât mâinile în buzunare tulburat, prefăcându-se că își căuta cheile și răsuflând ușurat când le-a găsit.

- Știi că mătușa ta nu a fost o persoană căreia să-i placă să facă vreodată confidențe, a răspuns el. Sunt sigur că totul o să iasă la lumină destul de curând. Și apropo de asta, Rachel, crezi că după înmormântare poți veni împreună cu familia ta, pe la cinci, la biroul meu, pentru citirea testamentului?

- Cred că nu o să aibă nimeni nimic împotriva. Și ei doresc să terminăm formalitățile cât mai curând posibil, ca să poată pleca mâine la Kermit. Eu aș rămâne, desigur. Dam lăsat pe șeful meu de echipă să se ocupe

de Lubbock și să administreze un timp treaba la biroul mătușii Mary. Păcat că Addie Cameron s-a pensionat odată cu ea. Chiar aș fi avut nevoie de ajutorul ei.

-Așa este..., a murmurat el privind fix volanul în timp ce ieșeau de pe pista de decolare.

Era alt indiciu la care ar fi trebuit să se gândească: pensionarea recentă, neașteptată și înainte de termen a asistentei de încredere a lui Mary, după ce muncise douăzeci de ani ca mâna ei dreaptă. Ea locuia acum - și, firește, primea o sumă frumoasă - alături de familia fiului ei în Springfield, Colorado. Era un miracol că Rachel nu auzise de vânzarea fermelor înainte de înmormântare, și numai Dumnezeu putea ști care avea să fie reacția ei. În dimineața aceea, Amos discutase la telefon cu avocații lui Mary din Dallas, pe care dorea să îi întrebe cât avea să fie păstrat secretul vânzării în comunitatea oamenilor de afaceri. Nu mult, îl lămuriseră ei. Avea să se dea o declarație publică imediat după ce avea să fie anunțată moartea lui Mary de către mass-media.

Când au parcat în fața moșiei Toliver, Henry, purtând la mână banderola neagră, le-a ieșit în întâmpinare, oferindu-se să transporte bagajele lui Rachel.

-Mă descurc și singură acum, Amos, a spus ea cu dosarul sub braț. Du-te acasă și odihnește-te! Iartă-mă că îți spun asta, dar se pare că ai nevoie.

-Da... da, așa o să fac. O singură sugestie înainte să plec de lângă tine, Rachel. Te sfătuiesc să refuzi să vorbești cu reporterii înainte de înmormântare... Este o chestiune de decență. Sunt sigur că asta și-ar fi dorit și Mary.

-Ai dreptate. S-a aplecat și l-a sărutat pe obraz. Du-te să tragi un pui de somn și vino apoi să luăm cina. Îi vom invita și pe Percy și pe Matt. Sunt sigură că vor să fie alături de noi.

În timp ce băga cheile în contact, Amos o privea în oglinda retrovizoare cum urca treptele verandei, ținându-și spatele drept și capul sus - de parcă ar fi simțit deja greutatea coroanei ei. Oftând adânc, cu o durere

de parcă i-ar fi răsucit cineva cuțitul în adâncul inimii, s-a rugat din nou: „Dumnezeule, ajută-ne pe toți!“

Ca de fiecare dată când Rachel se întorcea acasă după mult timp, Sassie a deschis larg ușa din față când ea a ajuns sus și a îmbrățișat-o strâns, iar fața sa neagră și fină, care contrasta fermecător cu buclele ei cenușii, s-a umplut de lacrimi.

-Vai, domnișoară Rachel, mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici, a strigat ea, mirosul ei curat, pătrunzător, fiind parte din Houston Avenue la fel ca parfumul ca- prifoiului care creștea după gardul curții din spate. Aici s-a întâmplat, a spus ea după ce i-a dat drumul, arătând spre o zonă unde două scaune cu brațe mari fuseseră aruncate în spatele mesei. Ea a căzut chiar aici. Nu trebuia să o scap nici o clipă din ochi, mai ales că se comporta atât de ciudat. Știam că nu era în apele ei.

Rachel a pășit înspre acel loc.

- Cum adică se comporta ciudat, Sassie?

- Păi, se apucase *de băut*, domnișoară Rachel, și știi că mătușa nu bea niciodată ceva mai tare decât o limonada, nici măcar de Crăciun, când puțin lichior cu ou nu ar fi făcut rău nimănui. Dar a venit din oraș pe la prânz și a stat în căldură chiar unde stai tu acum, și m-a rugat să îi aduc o sticlă de șampanie.

Rachel s-a încruntat. Asta chiar *era* ciudat. Mătușa Mary bând alcool, la amiază, pe verandă, în cea mai toridă lună a verii.

- Poate sărbătorea ceva.

- Dacă așa o fi fost, nu știu de ce ar fi sărbătorit. Oricum, nu astfel obișnuia să sărbătorească doamna Mary. Dar asta nu e tot. Înainte, îl rugase pe Henry să urce în mansardă ca să găsească vechiul cufăr din armată al domnului Ollie și să deschidă capacul. Asta spunea încontinuu când am găsit-o eu: „Trebuie să merg în mansardă... Trebuie să merg în mansardă.“ Mă gândeam că e din cauza alcoolului, deși părea destul de trează când te-a strigat pe nume, domnișoară Rachel.

- Asta mi-a spus și Amos, a zis Rachel fără să clipească. Mătușa Mary a spus ce dorea să ia din cufăr?

Sassie și-a făcut vânt cu șorțul.

- Știi cât era de secreteasă doamna Mary când venea vorba despre problemele ei. Nu, nu a spus nimănui nimic. Am întrebat dacă să caute Henry pentru ea lucrul ăla, iar ea a dat din cap. Numai ea știa ce căuta.

Rachel s-a gândit un moment.

- Cred că mătușa Mary era foarte bolnavă și știa că avea să moară, Sassie. De-aia a plecat la Dallas fără să anunțe pe nimeni. Cred că mergea la un doctor. Da rugat pe Henry să deschidă cufărul ca să scoată ceva din el - un lucru personal, bănuiesc -, ceva ce nu dorea să fie găsit după moartea ei.

Sassie părea oarecum ușurată.

- Ei bine, acum, având în vedere ceea ce s-a mai întâmplat pe aici, e de înțeles.

Rachel a luat-o de braț.

- Hai să mergem înăuntru. Îmi spui restul la un ceai rece.

Când cele două s-au așezat la masa din bucătărie, cu două pahare de ceai îndulcit între ele, Sassie a continuat:

-Trebuia să îmi dau seama că era ceva în neregulă când am văzut că doamna Mary tot pleca din oraș pentru mult timp fără să îi spună domnului Percy. Și domnul Amos s-a simțit rănit.

- Cât timp a fost plecată?

-Aproape patru săptămâni.

Rachel a sorbit din ceai.

- Ce altceva suspect s-a mai întâmplat pe aici?

Sassie a pufnit.

- Păi, a lăsat-o pe doamna Addie să plece într-un timp atât de scurt. Plus că mai sunt și perlele alea ale ei, pe care le purta întotdeauna atunci când se dichisea.

- Ce e cu ele?

-A plecat de aici cu ele la gât, dar Henry spune că nu le mai avea când a ieșit din biroul domnului Amos.

-Probabil le-a lăsat la el, a sugerat Rachel. Știai că trebuia să vină astăzi cu avionul să mă vadă?

- Da, auzisem asta, însă doar vag. Mi-a spus fix înainte să plece la biroul domnului Amos. Am găsit noaptea

bagajul făcut, când i-am dus poșeta sus în cameră, după ce a venit ambulanța. Inșă nu am știut despre asta din timp.

-Nici eu.

S-a auzit soneria.

- Oh, la naiba, iată prima tranșă de mâncare. O să ne prindă bine, că avem multe guri de hrănit.

Bucătăreasa a ieșit, iar Rachel a rămas gândindu-se la toate semnele care indicau faptul că mătușa Mary știa că urma să moară. Șampania înșăși fusese un indiciu clar. Mătușa Mary îi spusese odată: „Pentru mine, alcoolul este un pașaport către locuri pe care nu doresc să le revăd. Intr-o zi, când voi fi mai bătrână și mai albă decât acum... când nu o să îmi mai rămână mult timp... poate că voi accepta să mă întorc în trecut.”

Lipsa perlelor era alt semn. Perlele aveau să ajungă la ea. Mary ar fi preferat categoric să le lase la Amos decât în seif - poate să i le ofere ei după citirea testamentului, ca alt ultim semn al afecțiunii sale. Dar dacă așa era, de ce nu înțelesese Amos că era ceva în neregulă?

Ea s-a ridicat de la masă amețită, prea obosită ca să pună toate lucrurile cap la cap. „Sunt sigur că totul o să iasă la lumină în curând”, spusese Amos. Sassie s-a întors, iar Rachel a informat-o despre aranjamentele lui Amos și despre planul familiei ei de a sosi a doua zi.

-Voi merge sus și voi alege o rochie frumoasă înainte să despachetez. Apoi o să încep să dau telefoane. Amos mi-a oferit numele câtorva persoane care să vă ajute pe tine și pe Henry, Sassie. Mai întâi le contactez pe ele.

- Nu-ți face griji pentru mine, scumpo. îmi place mai mult să mă mișc și să fac treabă decât să mă odihnesc și să gândesc.

La etaj, Rachel a găsit camerele mătușii întunecate, cu obloanele și cu draperiile trase. Nu a simțit nici cea mai mică urmă de consolare în momentul în care a deschis ușa care îi reamintea de secretele încuiate ale mătușii, pe care le luase cu ea în mormânt. Camera îi transmitea răceală, în ciuda amenajărilor interioare calde care caracterizau stilul lui Mary. Halatul roz de satin pe care obișnuia să îl îmbrace pentru somnul de după-amiază

era așezat pe un scaun, iar o pereche de papuci cu vârful tăiat ieșeau de sub pat ca ochii unui cățeluș pedepsit. O adevărată colecție de portrete de familie, multe dintre ele cu Rachel, tronau pe polița de deasupra șemineului, iar din bufet scliffea un set de argintărie ornamentat și destul de tocit, cadou de nuntă de la unchiul Ollie. Lângă ele se afla valiza pe care o împachetase mătușa Mary pentru ultima ei călătorie la Lubbock.

Rachel intra rareori în camera ei, și atunci făcea doar câțiva pași prin încăpere. Ea și mătușa Mary își petreceau timpul în bibliotecă, în biroul ei sau pe balconul închis din spate. Dar odată, cu mult timp în urmă, ușa rămăsese deschisă și atenția îi fusese atrasă de fotografiile înrămate. Intrase și le privise cu atenție. Personajul era un adolescent cu părul închis la culoare - tatăl său, crezuse ea la început. Dar, după o examinare detaliată, văzuse că nu era el. Trăsăturile sale de Toliver erau foarte distincte, iar obrazul acestui tânăr trăda o anumită tărie de caracter inexistentă la tatăl său. Întorsese portretul. „Matthew la șaisprezece ani“, notase mătușa Mary cu scrisul ei pe care îl recunoscuse imediat. „Iulie 1937. Dragostea tatălui său și viața mea.“

Câteva luni mai târziu, băiatul murise. Instinctiv, înțelesese atunci că, după asta, mătușa Mary nu mai fusese niciodată aceeași. Ce altceva ar fi adus acea umbră ușoară de tristețe prezentă mereu pe chipul ei?

A început să caute iarăși portretul, însă nu l-a găsit. Alt mister. „Verde“, s-a gândit ea, îndreptându-se către ușile cu oglindă din dulap. „Unchiul Ollie ar fi ales culoarea verde.“ A ales o rochie simplă din material de calitate, oprindu-se înainte să iasă din cameră ca să împingă sub pat papucii aceia cu ochi curioși.

capitolul 56

După ce a terminat de despachetat, Rachel s-a așezat ursuză la biroul mătușii pentru a începe să dea telefoane de pe linia privată. În afara acestei uși închise, telefonul

casei suna încontinuu, iar Sassie și Henry răspundeau cu rândul. Lăsase vorbă să nu fie deranjată cu declarații pentru presă.

Deja parcursese cea mai mare parte a listei, când Henry apărură în capul holului.

- Domnișoară Rachel, cred că doriți să răspundeți de data aceasta. Linia doi.

- Cine e, Henry?

- Matt Warwick.

Rachel a ridicat imediat receptorul.

- Matt Warwick! a exclamat ea, cu o bucurie bruscă. A trecut ceva timp.

-Prea mult, a replicat Matt. îmi doresc să nu mai fim nevoiți să ne vedem doar în astfel de situații. Mai ai batista mea?

Rachel a zâmbit. Deci nu uitase de ultima lor întâlnire. Ea privea batista pe care o aduse cu ea ca să i-o dea înapoi.

- Mă uit la ea chiar acum, a spus ea. Speram să ți-o înapoiez mai demult.

- E uimitor că nu am avut această ocazie. Ai crede că a fost o conspirație divină care să ne despartă. Ce-ar fi să rezolvăm treaba asta chiar acum? Bunicul a adormit în sfârșit, după ce a stat treaz aproape toată noaptea, iar eu sunt la dispoziția ta. Ai vrea să mergem cu mașina pe undeva? Sau să merg eu să iau ceva de mâncare în timp ce te odihnești?

Rachel se simțea de parcă ar fi avut un braț deasupra umărului, puternic și încurajator, același braț care fusese acolo pentru ea la moartea unchiului Ollie. Ea nu uitase niciodată asta. S-a uitat peste informațiile pe care și le notase când vorbise cu directorul firmei de pompe funebre.

-Ai vrea să mă duci la morgă să o... văd pe mătușa Mary? Trupul ei a fost scos de la medicul legist și toți așteaptă să o îmbrace cu rochia.

-Ar fi o onoare, a spus el cu voce joasă. Dar ce-ai zice dacă mai întâi am lua prânzul?

- Mi-ar plăcea. în treizeci de minute?

Ea a apăsător pe butonul interfonului pentru a o anunța pe Sassie că pleca de acasă pentru un timp, spunându-i totodată să nu se preocupe de masa ei de prânz. Apoi a luat pudriera, pentru a repara dezastrele unei nopți albe și efectele crizelor de plâns periodice, simțind un tremur ușor de nerăbdare. Trecuseră doisprezece ani de când nu mai simțise acest gen de neliniște. Drumul trist cu mașina la Howbutker alături de tatăl său, din iunie 1973, pentru a participa la înmormântarea unchiului Ollie, avusese o singură rază de lumină: avea să îl vadă iar pe Matt Warwick. Cu acea ocazie, obiectul pasiunii ei la distanță îi satisfăcuse complet așteptările. Se dovedise uluitor de chipeș, matur și încrezător, la fel de dezinvolt cum îl știa, dar dezamăgitor de rece față de ea. Motivul nu ieșise la lumină decât după recepție, când el o găsisese plângând în hohote în foisor în timp ce toți ceilalți mâncau și beau în casă.

-Uite, spusese el amabil, întinzându-i o batistă. Se pare că mai ai nevoie de una.

-Mulțumesc, răspunsese ea cu recunoștință, apoi își acoperise fața, rușinată că o văzuse în asemenea hal.

- Mi se pare că e ceva mai mult decât durerea provocată de moartea unchiului Ollie, remarcase Matt.

Își scosese fața din batistă și se holbase la el. De unde știa? Aceea era perioada în care descoperise că o mare parte a suferinței ei era provocată de un sentiment de vină, iar în ziua aceea, în foisor, simțea asta din plin - vină pentru cum îl tratase pe unchiul Ollie, vină pentru că își încălcase promisiunea față de mama ei. În dimineața aceea, o anunțase că avea să rămână la Howbutker.

„- Nu știu dacă te pot ierta pentru asta, Rachel.

-Mamă, încearcă, te rog, să înțelegi. Mătușa Mary e complet singură acum. Are nevoie de mine aici.

- Și amândouă știm de ce, nu-i așa?

-Va fi bine, mamă.

-Nu, nu va fi. Nu va mai fi niciodată bine.“

Matt se așezase lângă ea în leagăn, cu o expresie impasibilă.

-Toată supărarea asta are vreo legătură cu faptul că ai ignorat timp de trei ani familia DuMont? Ei trăiau așteptând vizitele tale de vară, știi asta, și i-ai lăsat cu ochii în soare. Le-ai frânt inima, mai ales pe a domnului Ollie. El te adora.

Oftase, cu ochii din nou plini de lacrimi.

- O, Matt, nu am avut de ales!

Și, spre marea sa mirare - pentru că nu ar fi suportat să se supere și el pe ea -, îi spusese toată povestea, îi destăinuise secretele familiei care o determinaseră să îi facă acea promisiune mamei și îi vorbise despre durerea separării de mătușa Mary și de unchiul Ollie și despre faptul că fusese nevoită să renunțe la grădină și la visul ei de a deveni agricultoare. Și acum, ca totul să fie și mai rău, unchiul Ollie murise fără să afle cât de mult îl iubea.

Și, fără să-și dea seama, printre hohote de plâns, își lăsase capul pe umărul lui, iar el o cuprinsese cu brațul, batista sa fiind la fel de udă de lacrimi ca și gulerul sacoului lui albastru-închis.

Când, în cele din urmă, lacrimile ei se transformară în sughituri, el spusese:

-Unchiul tău Ollie era un om foarte înțelept și înțelegător. Fac pariu că acum stă sus în rai și își spune: „*Mon Dieu!* Știam eu că trebuia să fi fost la mijloc o chestie de-asta care să ne fi separat de Rachel."

Se holbase la el tulburată.

- Crezi asta?

- Fac pariu.

- Câștigi, de obicei, pariurile?

-Aproape de fiecare dată, spusese el.

- Cum faci?

- Pariez doar pe ceea ce sunt sigur.

Rachel a zâmbit în sinea ei, aducându-și aminte, și închise pudriera. A doua zi el se întorsese la Oregon, la unul dintre sediile companiei, însă o lăsase cu inima cumva mai ușurată și cu batista în geantă. De atunci, trecuseră unul pe lângă celălalt, așa cum remarcase și unchiul Ollie, în trenuri ce mergeau în direcții opuse. Acum că el menționase acest lucru, se părea că,

intr-adevăr, le fusese scris să nu se intersecteze în toți acești doisprezece ani.

Ea s-a întrebat dacă avea să îl găsească la fel de atrăgător pe cât și-l amintea - dacă făcuse burtă sau începuse să îi cadă părul. Sentimentele ei păliseră cu timpul și apăruse în viața ei alt bărbat care să o facă să îl uite pe Matt Warwick. Cât despre el, se logodise cu o frumoasă din California. „O debutantă din San Francisco^{*1}, îi spusese mătușa Mary. „Foarte simpatică, deși cred că nu e potrivită pentru Matt.“

Căsătoria lui nu avusese loc, iar bărbatul din viața ei zburase departe - la propriu -, și iată-i acum împreună, amândoi singuri.

S-a auzit soneria, iar inima i-a tresăltat. Și-a luat geanta și rochia în care urma să fie îmbrăcată mătușa Mary, pe care o împăturise și-o așezase frumos într-o pungă. S-a grăbit să deschidă ușa înainte ca Sassie să iasă din bucătărie și să îl convingă pe Matt să rămână la masa de prânz. Pe hol s-a privit în oglindă și s-a strâmbat. Nu reușise să mascheze umbrele cenușii de sub ochi sau să își aranjeze prea mult părul pentru a nu trăda graba plecării de la Lubbock. A oftat. Nu mai avea ce face. A deschis ușa.

Amândoi au zâmbit în același timp.

- Ia uită-te la tine! a exclamat el.

-Nu exagera, te rog, m-aș putea aranja mai bine, sincer.

-Nu face asta pentru mine, a spus el. Este posibil să nu pot suporta așa ceva.

Grimasa ei s-a accentuat.

- Ești exact așa cum îmi aminteam, Matt Warwick.

- Să înțeleg că e de bine?

- Este minunat, a replicat ea.

El a zâmbit și i-a întins mâna ca să o tragă lângă el pe verandă.

-Tocmai am văzut o mașină de reporteri venind în direcția asta. Ar trebui să plecăm, ca să nu te acosteze.

- Da, a spus ea, și și-au strâns mâinile, coborând scările ca doi adevărați conspiratori, către un Range Rover pe care era scris: „Warwick Industries^{**}. Odată ajunși

pe drum, s-a lăsat pe spate, oftând zgomotos, simțind cum starea tensionată o lăsa fără vlagă.

- O noapte lungă, nu? a murmurat Matt.

- Una dintre cele mai lungi din viața mea. Cum se simte bunicul tău?

- Greu de spus. El este cel mai puternic om pe care îl știu - chiar și la nouăzeci de ani -, dar moartea lui Mary l-a dat peste cap.

- Mă temeam de asta. Erau prieteni foarte apropiați.

-O, ei erau mult mai mult decât atât, a replicat Matt.

- Ce vrei să spui?

- O să îți zic despre asta la masa de prânz. Apropo, vezi că te holbezi la mine. Nu este drept. Trebuie să fiu atent la volan.

Ea s-a înroșit. I se părea, de fapt, mult mai fascinant decât și-l amintea - foarte bine făcut și cizelat, la fel ca lemnul puternic, solid, și îi plăceau chiar și semnele de albire prematură de la tâmpile.

- Sunt curioasă, Matt - nu, uimită - cum de ai reușit să rezisti atât de mult timp curselor întinse de femei.

El a chicotit.

- *Tu începi!* Am auzit că ai avut pe cineva... un pilot din forțele aeriene.

- Da, așa este. El era detașat la Baza Aeriană Reese de lângă Lubbock. Ne-am întâlnit pe marginea drumului, când am rămas fără benzină.

Matt a ridicat o sprânceană.

-Ai rămas fără benzină? O fată atât de precaută ca tine?

- Cineva mi-a scos tot carburantul, mai puțin aburii de benzină. Nici nu îți poți imagina cât de bine arată un ofițer al Statelor Unite pentru o fată singură pe un drum pustiu, la ora zece seara.

-Și ce făceai pe un drum pustiu? De fapt, ce făcea *ei* acolo?

-Eu mă întorceam de pe câmpuri. Avusesem o zi lungă de recoltă. Nu observasem în dimineața aia indicatorul de benzină. El ieșise la o plimbare cu mașina. Unul dintre prietenii lui din detașament murise

în dimineața aceea într-o misiune de instruire. El m-a dus la o benzinărie. Eu am cumpărat o canistră de douăzeci de litri, și el m-a adus înapoi la mașină.

- Și apoi te-a urmat până acasă.

Rachel a aprobat din cap.

-Intr-adevăr, m-a urmat până acasă. Ea se jucă încet cu batista. Dar nu a mers. Carierele noastre nu s-au potrivit. Eu sunt o femeie a pământului, și el este un om al aerului. Acum, care e povestea ta? Am impresia că era cât pe ce să fi dus la altar de o frumusețe din San Francisco.

-Alt caz de diferențe ireconciliabile.

-Aha.

Tonul său descuraja continuarea discuției pe tema asta, făcând-o pe Rachel să se întrebe dacă nu cumva el mai avea sentimente pentru fata cu care nu se căsătorise. Sigur diferențele fuseseră mari dacă îl lăsase pe Matt să plece.

- Apropo, iată batista ta, a zis ea.

- Păstrează-o! E posibil să mai ai nevoie de ea.

Au mers la o cafenea de pe autostradă. Matt i-a spus că era singurul loc unde puteau mânca și vorbi fără să fie deranjați.

-Altfel, a spus el, toți se vor opri la masa noastră să ne transmită condoleanțe.

- Dezavantajul de a trăi într-o comunitate mică, a replicat Rachel, dar recunosc că tocmai asta îmi place la orașele mici... sentimentul că toți împart același cuib. Te bucuri că te-ai întors?

Aflase că bunicul său renunțase la funcție și îi oferise lui postul de președinte al companiei.

Matt studia meniul.

- Cred că pot spune că acum mai mult ca niciodată.

Rachel a simțit că se înroșește și a fost cuprinsă de un sentiment pe care nu îl mai cunoscuse de mult timp.

- Putem vorbi puțin înainte să comandăm? a întrebat ea.

Matt a pus imediat meniul lângă ea.

- Momentan, doar cafea, i-a zis el chelneriței.

Când aceasta s-a îndepărtat, Rachel a spus:

-Bine, lămurește-mă. Ce te face să crezi că mătușa Mary și bunicul tău au fost mai mult decât prieteni?

- O să te șocheze, a zis el, și a început să descrie momentul de confuzie al lui Mary din fața tribunalului, când îl confundase pe el cu bunicul lui. Era ceva atât de dureros în vocea ei și în felul în care mi-a întins brațele, a încheiat el. Aproape că mi-a frânt inima.

- Și chiar a spus: „Percy, dragostea mea“?

- Exact astea au fost cuvintele ei. Și, când i-am spus bunicului de acest incident, el a recunoscut că avea aceleași sentimente pentru ea și că o iubise încă din ziua în care se născuse.

Rachel s-a lăsat pe spate, uimită. Nu bănuise niciodată o relație romantică între mătușa Mary și Percy.

-Atunci de ce nu s-au căsătorit?

Matt a ridicat ceașca de cafea la buze - „pentru a avea timp să răspundă”, s-a gândit ea. După ce a băut și a pus cu grijă ceașca pe masă, i-a răspuns:

- Plantația e de vină, așa a spus bunicul.

În mintea ei s-a materializat o scenă din trecut. Ea stătea cu mătușa Mary în casa Ledbetter, unde terminase de povestit despre despărțirea ei devastatoare de Steve Scarborough. Ea avea douăzeci și cinci de ani. Mătușa Mary ascultase cu un calm lipsit de vlagă, ochii ei verzi părând cenușii. În cele din urmă spusese: „Cred că e posibil să faci o greșală pe care o vei regreta amarnic într-o zi, Rachel. Nimic nu merită să renunți la bărbatul pe care îl iubești.” Rachel o ascultase fără să creadă acest lucru. Ea se așteptase ca mătușa Mary să îi aprobe decizia. Steve nu voia să fie agricultor. Era fiul unui agricultor de grâu din Kansas și cunoștea prea bine cerințele aspre ale muncii pământului. Dar ce știa mătușa Mary? Unchiul Ollie îi susținuse întotdeauna iubirea pentru pământ și pentru numele de familie. Nu fusese niciodată nevoită să aleagă între vocație și omul pe care îl iubea. Rămăsese nemișcată:

„-Sunt și alți pești în baltă, mătușă Mary, o să găsesc unul care va înțelege că sunt ceea ce fac. Zâmbise discret. Poate că o să fiu norocoasă și o să întâlnesc și eu un Ollie DuMont.

-Dar poate că nu vei mai cunoaște un alt Steve Scarborough.*'

- Rachel? a strigat-o Matt.

Fata a clipit de câteva ori și a revenit în prezent.

- Bunicul tău... ți-a explicat vreodată ce a vrut să spună cu asta?

-Asta e tot ce am scos de la el, dar presupun că are de-a face cu o altă diferență ireconciliabilă. Iar bunica mea a aflat probabil de relația lor. Presupun că acesta este motivul pentru care au stat despărțiți toți acești ani și pentru care o urăște pe Mary.

Chelnerița a revenit pentru a le lua comanda, cu creionul pregătit și cu o sprânceană ridicată spre Rachel, care stătea încă fără a spune un cuvânt sau a clipi.

-Luăm meniul special de prânz, a zis Matt pentru amândoi și, după ce chelnerița s-a îndepărtat, i-a acoperit mâna lui Rachel cu a sa. Știu că e un lucru la care nu te așteptai, Rachel, dar Mary s-a căsătorit cu un om bun. Nimeni altcineva nu ar fi putut-o iubi mai mult, nici măcar bunicul.

- Părea mereu atât de fericită cu el, a murmurat ea.

-Era mulțumită. Există o diferență. Ai reușit să te împaci cu mama ta?

Întrebarea a readus-o cu picioarele pe pământ.

-Nu, nu am reușit. Mai ții minte ce secret ți-am destăinuit în foișor? a întrebat ea, plăcut surprinsă.

-Aproape cuvânt cu cuvânt, și îmi pare rău că nu s-a schimbat nimic. Hai să vedem dacă mai ții minte cum a fost! Împotriva voinței mamei tale - și a visurilor ei că tatălui tău avea să-i revină moștenirea -, ai mers mai departe pentru a obține o diplomă în... agronomie, nu-i așa? De atunci ai învățat despre afacerea cu bumbac cot la cot cu Mary.

-Asta spune totul, a replicat ea, flatată că nu o uitase în toți acești ani. Când s-a ajuns la asta, nu am putut să abandonez ceea ce îmi fusese scris să fac.

-Vreun regret?

- O, sigur că da, dar aș fi avut regrete și mai mari dacă nu aș fi făcut-o.

- Ești sigură?

- Sunt sigură.
 - Ești foarte norocoasă să privești lucrurile cu atâta optimism, a zis el, dând din cap cu admirație.
 - Doar în privința asta. De ce rânjești?
- Matt și-a ridicat ceașca de cafea.
- Râdeam de unul singur, aducându-mi aminte ce a spus cineva de curând despre mere.

La firma de pompe funebre, ea simțea prezența lui Matt ca un vânt care o susținea din spate. Venise și momentul greu în care avea să privească pentru prima dată trupul neînsuflețit al mătușii. Stătea ascunsă sub voal, cu fața ca o mască rece, de o frumusețe străveche, cu genele lungi și privirea goală a văduvelor, cu gropița Toliver sobră săpată în carnea lipsită de culoare.

-Nu... i-ați făcut nimic încă? l-a întrebat Matt pe omul de la pompe funebre, ținând o mână în jurul taliei lui Rachel.

-Așteptam rochia, a răspuns bărbatul.

Mai târziu, la întâlnirile cu directorul firmei de pompe funebre, cu florarul și cu preotul, felul calm de a fi al lui Matt și vocea lui joasă au ajutat-o să treacă mai ușor prin chinul emoțional pe care-l stârneau alegerea coșciugului și a florilor și pregătirea slujbei de înmormântare. La sfârșit, după ce au stabilit întâlnirile, el a întrebat:

-Unde mergem acum? Stăteau în Range Rover în parcare a Primei Biserici Metodiste. El își ținea mâna pe spătarul scaunului ei, iar Rachel simțea că Matt abia reușea să se abțină să nu-i atingă părul. Trebuie să fii îngrozitor de obosită. Ar trebui să te duc înapoi.

Ea simțea ezitarea din propunerea lui.

- Cât e ceasul?

El s-a uitat la ceasul de la mână.

- Patru.

- Este încă devreme, a spus ea.

- Păi, unde am mai putea merge?

-Vrei să mă duci la Somerset?

capitolul 57

întors la Warwick Hall, Matt s-a simțit ușurat să își găsească bunicul în bibliotecă, odihnit și îmbrăcat impecabil, într-o cămașă sport de mătase de culoarea fildeşului și pantaloni lungi bine croiți. Amesteca whisky cu apă la bar.

-Vrei unul? l-a întrebat pe Matt imediat ce a apărut.

-Sunt deja destul de amețit.

Percy se uită sever la el.

-Vai, a zis el și a mai luat o înghițitură. Mă temeam că asta avea să se întâmple. Te-ai îndrăgostit de Rachel Toliver! Sassie mi-a spus că sunteți plecați împreună când a venit să ne invite la cină.

- Sunt mai mult decât îndrăgostit, bunicule. Nu m-am simțit astfel de când... Păi, de fapt, niciodată.

„Nici măcar cu Cecile“, și-a zis el. Plecase de lângă Rachel de cinci minute și deja îi simțea lipsa. O lăsase în fața moșiei Toliver, având pentru o clipă un sentiment de pierdere când ea deschisese ușa mașinii. O privise în timp ce urca treptele, cu inima cât un purice la gândul că ar putea dispărea din nou. Când ajunsese pe verandă, se întorsese și îi zâmbise.

-Ne vedem în scurt timp, i-a zis ea, iar el s-a gândit imediat: „Pentru tot restul vieții, sper“.

-Nu pot explica asta, a zis el, afundându-se într-un fotoliu din fața șemineului uriaș. Nu înțeleg, dar nici nu trebuie. Recunosc că îmi este suficient. Mă simt de parcă ne-am ști dintotdeauna și doar am așteptat momentul potrivit să ne revedem.

Percy i-a dat băutura.

- Ești sigur că nu e ceva trecător? Ai văzut că este frumoasă și, într-un fel, chiar vă cunoașteți dintotdeauna.

-Nu îmi insulta experiența, bunicule! Am văzut destule cât să îmi dau seama care e diferența între ceva trecător și ceva adevărat.

- Și ai impresia că și ea simte la fel?

- Doar dacă nu cumva am ruginit și nu mai pot sesiza indiciile.

Matt se gândea la ce se întâmplase cu o oră în urmă, când stăteau pe balconul din casa Ledbetter, uitându-se la câmpurile îmbobocite din Somerset. Ea îi vorbise despre plantele înflorite, despre bobocii de dovleac, despre floarea de la care începuse totul pentru ea. El văzuse că oboseala și tristețea de pe chipul ei lăsa loc unei străluciri discrete, de parcă s-ar fi mutat din umbră în lumină... Eva privind deasupra Edenului. El se mutase în spatele ei, pentru a vedea același peisaj peste capul ei și, pentru un moment suprarealist, simțise că era Adam și că ei erau singurii doi oameni din lume.

- E frumos, spusese el. Înțeleg de ce îl iubești.

- Intr-adevăr? Ea se întorsese spre el plăcut surprinsă. Ochii săi erau frumoși, reflectând parcă verdele pământului pe care îl iubea atât de mult. Mă bucur să aud asta, mărturisise ea.

Acum, văzând privirea sceptică a bunicului său, a întrebat:

- De ce ești rezervat, bunicule? Pentru că asta nu s-a întâmplat cu tine și cu Mary?

Percy s-a așezat într-un scaun balansoar și a spus cu o voce joasă:

- Pentru că Rachel este o Toliver, fiule.

- Ce vrei să zici cu asta?

- Că are tendința de a pune pământul pe primul loc, înaintea soțului, a casei și a familiei.

- Asta te-a despărțit pe tine de Mary? Asta ai vrut să spui cu „Somerset e de vină”? A pus Somersetul mai presus de tine?

- Cam asta pot spune pe scurt. Când ne-am dat seama ce proști am fost, era prea târziu. Nu mă înțelege greșit. Am o părere bună despre Rachel. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să vă văd pe voi doi terminând ce am început eu și Mary, dar se pare că ea se îndreaptă în aceeași direcție pe care a ales-o și Mary.

- Și ce e atât de rău în asta?

- Singurul rău e că face alegeri de viață pe baza devotamentului față de chemarea ei de Toliver.

-Te gândești la pilotul acela pe care l-a refuzat pentru că nu voia să renunțe la tot ce iubește pentru a-l urma, nu-i așa?

Matt își auzea vocea hotărâtă luându-i apărarea lui Rachel.

-A făcut ce trebuia, chiar dacă a ținut la tipul ăla. Rachel știe că nu poate fi fericită în altă parte decât la Howbutker, unde sunt rădăcinile ei, făcând ceea ce știe cel mai bine. La fel ca în situația mea cu Cecile.

Privirea lui Percy îi trăda îndoiala.

- Și ai aflat toate astea despre Rachel într-o singură după-amiază?

-Am știut asta mereu.

Percy ridică din sprâncene peste ochelari, dar nu insistă asupra subiectului.

- Sunt sigur că Mary se poate odihni liniștită știind că a lăsat Somersetul și fermele sub supravegherea lui Rachel. Ea le va administra pentru William, apoi va moșteni afacerea familiei de la el după ce moare. Mary nici nu își putea dori un sfârșit mai satisfăcător.

-Nu așa vor sta lucrurile, bunicule.

Percy a lăsat paharul din mână.

- Poftim?

- Nu. Doar Rachel va moșteni afacerea familiei, nu William.

Bătrânul și-a îndreptat spatele.

- De unde știi asta?

Matt a fost surprins de tonul lui iritat.

- Pentru că asta e ceea ce i-a pregătit Mary - să preia frâiele plantațiilor după moartea ei. Dacă William ar fi moștenitorul, ar vinde absolut tot. Soția lui ar avea grijă de asta. Trebuie să fie mare figură femeia asta.

El îi zisese pe scurt toată povestea pe care i-o destăinuise Rachel în foișor, uitându-se exasperat la fruntea încruntată a bunicului.

-Nu înțelegi, bunicule? Cum ar fi putut Rachel să facă o altă alegere, indiferent de ce îi promisese mamei la cincisprezece ani? Cum ar fi putut alege să fie oricine altcineva - sau orice altceva - decât este?

- Intr-adevăr, murmură Percy.

Devenind tot mai agitat, a spus:

- Și când Rachel s-a dovedit a fi bucătică ruptă din vechea familie, cum ar fi putut Mary să îi lase moștenirea lui William, știind că soția acestuia ar scoate-o pe loc la vânzare?

-Pentru că asta fusese *înțelegerea!* a exclamat Percy, apoi chipul i s-a schimonosit imediat, \ de parcă și-ar fi mușcat limba.

Matt îi simțea efortul de a ieși din prăpastia pe care o săpase. Dumnezeu! Ce îi ascundea?

- Ce înțelegere?

-Treaba e simplă. Când cei din generația mea făceau o promisiune, asta era considerată bătută în cuie - valabilă pentru totdeauna. Mary a promis că îi lasă terenurile lui William. Mă așteptam ca ea să își respecte cuvântul.

Matt era convins că nu asta era motivul adevărat din spatele agitației lui.

- Păi, indiferent cum privești situația, este păcat că Rachel și-a pierdut mama pentru asta. într-un fel, presupun că pot înțelege într-o mare măsură sentimentele lui Alice. Tatăl ei l-a favorizat pe fratele său și nu i-a lăsat nimic după moarte, așa cum tatăl lui Mary îi lăsase proprietatea ei, iar tatălui lui William - absolut nimic. Rachel simte că, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, Alice nu s-ar fi împotrivit atât de mult ca ea să ducă mai departe moștenirea familiei. Așa cum stau lucrurile, ea crede că familia Toliver din Kermit nu îi datorează nimic celei din Howbutker. Acesta a fost miezul conflictului. S-a oprit înspăimântat, căci bunicul său arăta de parcă din spatele scaunului ar fi ieșit o stafie. Bunicule, ești bine? Ești alb ca haina de pe tine.

Percy a sorbit iute din whisky.

- Sunt bine, a spus el. S-a uitat la ceas. O să mergi la masă la Sassie așa? Mai avem doar douăzeci de minute până plecăm.

Matt s-a ridicat din scaun. Știa că era ceva ce bunicul nu îi spunea. I-a văzut din nou fâstâceala suspectă.

- Merg, a zis el, dar o să îți spun ceva, bunicule. Orice mi-ai ascunde legat de Rachel, ori îmi spui din timp, ori

păstrezi secretul pentru totdeauna. Vorbim despre fata cu care sper să mă căsătoresc.

Percy și-a ridicat spre el chipul palid.

-Ținând cont de ce simți acum, orice avertizare ar fi inutilă, dar pot să te sfătuiesc să o iei mai încet? Poate că o știi pe Rachel dintotdeauna, dar de cunoscut nu o cunoști.

Matt și-a așezat paharul pe bar.

- Păi, nici unul dintre noi nu mai pleacă nicăieri, deci vom avea destul timp să vedem dacă este potrivită pentru mine. Și felul în care simt nu este atât de neașteptat pe cât crezi. La cinci ani, am văzut-o pe Rachel în pătuț, mai știi? Și mai am o altă amintire vie cu ea ca fetiță de paisprezece ani, în rochie albă cu cordon verde.

Când Matt a urcat scările, Percy s-a afundat în scaunul său. „După faptă și răsplată”, și-a zis el, ca o concluzie a discuției avute cu nepotul său. Așadar, vechea faptă nu fusese uitată în toți acești ani. Oare Mary știa că năluca acelei fapte venise să bântuie casa lui William Toliver? Era conștientă de motivul real al certurilor dintre Alice și Rachel? Și, dacă da, cum ar fi putut îndrepta lucrurile fără a mărturisi infracțiunea... și implicarea lui? În tot acest timp - conform spuselor lui Amos, care fusese foarte deranjat de conflictul dintre Rachel și mama ei - Mary nu discutase niciodată cu el despre asta -, el crezuse că întreaga ceartă era provocată de gelozia lui Alice, care suspecta că Mary îi „furase” fiica. Nu îi trecuse prin cap că Alice credea, de fapt, că Rachel fura moștenirea lui William. Oare Mary se răzgândise în privința înțelegerii lor? Oare, în momentul adevărului, alesese să ducă mai departe steagul Toliver? William urma să fie astfel păcălit din nou?

Trase adânc aer în piept pentru a-și liniști bătaile puternice ale inimii. Avea o singură mângâiere. După moartea lui, nu avea să mai existe nici o dovadă a ceea ce făcuseră el și Mary, ci doar efectele nefericite. Plantația aia blestemată își exercita încă puterile.

capitolul 58

De pe verandă, Rachel, cu Matt alături de ea, le-a făcut semn de rămas-bun lui Percy și lui Amos, care se îndreptau către Cadillacul albastru-închis, după ce mica reuniune de la cină luase sfârșit. Ea era îngrijorată pentru Amos. îl mai tulbura ceva în afară de moartea mătușii Mary. Simțise asta la Lubbock și la aeroport, iar în acea seară fusese sigură când îl găsisese pierdut într-o meditație profundă, la mare distanță de ei, cu chipul schimonosit de durere.

- Ce s-a întâmplat, Amos? întrebuse ea când rămăseseră pentru câteva clipe singuri. Ce te preocupă în afară de pierderea mătușii Mary? Mi-ai spune dacă ai fi bolnav, nu?

El răspunsese mirat și tulburat:

-Desigur. Nu te îngrijora de asta, draga mea. Sunt sănătos tun. Presupun că încă sunt destul de șocat.

Însă ea nu îl crezuse.

Matt s-a întors spre ea. Refuzase oferta lui Amos de a-l duce cu mașina, spunând că prefera să meargă pe jos până acasă.

-Trebuie să plec și eu, i-a zis el. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

- O, dar eu..., a răspuns ea revoltată și, fără să se gândească, i-a pus o mână pe piept.

El a prins-o de mână.

- Dar ce?

-Credeam că... de vreme ce Amos îl duce acasă pe bunicul tău, vei mai rămâne puțin.

-Ai stat trează aproape toată noaptea, ai avut o zi lungă și te așteaptă una și mai lungă mâine. Ar fi un gest egoist să rămân.

- Pot să fiu eu cea care judecă asta?

- Pentru binele tău, mă tem că nu, a spus el, dar nu a arătat vreo intenție de a-i elibera mâna.

Încercaseră toată seara să ignore ce se întâmpla între ei. De fiecare dată când își întâlneau ochii sau când se atinseseră întâmplător, simțiseră o tensiune electrizantă.

Erau amândoi conștienți de asta, dar era ceva mai mult decât atracția sexuală, și știau și asta. Era ca și cum ar fi recunoscut că erau două jumătăți ale unui întreg, care se regăsiseră într-un final. Dar aveau destul timp să unească piesele. Până atunci însă, inima ei avea nevoie de răspuns la o întrebare. A roșit și a întrebat cu voce joasă:

- Fata cu care era cât pe ce să te căsătorești... Mai ții la ea?

El s-a retras uimit, apoi a râs, de parcă ideea că ar putea avea încă sentimente pentru frumoasa din San Francisco era de-a dreptul absurdă.

-îmi amintesc de ea cu drag, dar Doamne ferește, nu, a spus el.

Rachel a răsuflat ușurată.

- Mda, pari destul de sigur, a murmurat ea.

- Crede-mă, așa este. Dar aviatorul tău? A mai rămas ceva?

Ea a ezitat, lăsându-și mâna îngropată în a lui.

-A fost... tristețe, dar nici un regret.

-A fost?

Ea s-a uitat fix în ochii lui.

- Până acum.

Matt a sărutat-o ușor pe frunte.

-Nu mai spune nimic, altfel o să rămân.

Ea a oftat. Era, într-adevăr, obosită, și corpul ei tânjea după un pat.

- Bine, dar ne vedem dimineață? Stabilise să stea cu ea pentru a-i primi pe vizitatori la primul prînz.

- Da, dimineață, a asigurat-o el și i-a ținut mâna până când s-a văzut obligat să îi dea drumul pentru a coborî scările.

Ea a rămas pe verandă până când silueta lui înaltă s-a pierdut în umbrele adânci ale copacilor de pe bulevard. Avea un sentiment de pace adâncă. Era ora nouă. Dacă ar fi adăugat cele zece minute cât au vorbit la ziua de naștere a lui Matt la ora petrecută în foisor și la timpul cât fuseseră împreună astăzi... totul ar fi însumat în jur de douăsprezece ore. Cum era posibil să simtă că dorea

să își petreacă restul vieții cu un bărbat în a cărui companie fusese doar o jumătate de zi?

Matt s-a îndreptat încet, savurându-și sentimentele recent descoperite. Dacă asta nu era început de iubire, atunci nu știa ce naiba mai era. Un prieten îi spusese odată: „Când o femeie care nu e mama ta rămâne pe verandă să te vadă plecând, poți fi sigur că e ceva mai mult decât o simplă atracție”. A chicotit. O simțea pri- vindu-1 în timp ce se îndepărta și nu a auzit ușa din față închizându-se decât când a trecut de colțul străzii. I-ar fi plăcut să rămână, să-i spună ce se întâmplase de nu se căsătorise. Dumnezeu știa că se potriviseră în toate privințele, mai puțin în cea necesară pentru o căsătorie fericită și de durată. Recunoașterea elementului lipsă a venit după ce se logodiseră și aproape prea târziu pentru a preîntâmpina cea mai mare greșală a vieții lor. Când se cunoscuseră, el avea treizeci de ani și lucra departe de San Francisco, având de îndurat în drumul său spre casă mitinguri, traficul aglomerat și aerul sărat de mare. Ea era o locuitoare get-beget a orașului, înrudită cu primele familii care înființaseră așezarea de lângă golf. Soarele și surful, plaja și oceanul erau parte din ea. Aflase de atașamentul ei față de acel loc atunci când o ceruse de soție, căci ea știa că urma să vină o zi în care el avea să fie nevoit să se întoarcă la Howbutker pentru a administra Warwick Industries. Dar crezuseră că puteau face față distanței. Ea îi cunoscuse deja familia. El o dusesse în Atlanta, unde eleganța întâlnea agitația și strălucirea, apoi la Howbutker, pentru a-i face cunoștință cu bunicul lui, cu Mary și cu Amos, cu Warwick Hall și cu orășelul somnoros din estul Texasului, pe care ar fi trebuit să îl considere casa ei. Persoanele și locurile se ridicau la înălțimea așteptărilor ei, însă, cu toate acestea, nu reușise să îi accepte.

Pe măsură ce se apropia momentul când aveau să expedieze invitațiile de nuntă, el simțea o oarecare reticență.

- Ce s-a întâmplat, Cecile? Ai îndoieli? o întrebase el oarecum în glumă, într-o noapte când luna trimitea raze în părul ei blond.

-Nu, Matt, spusese ea cu voce subțire și cu ochii umeziți de lacrimi. Nu tu ești de vină. N-aș putea să mă îndoiesc de tine și de felul tău de-a fi.

Matt își simțise inima ieșindu-i din piept.

- Dar tu chiar ai dubii? În legătură cu ce?

-În legătură cu noi... împreună la Howbutker. Chipul i se încordase. Matt, te rog să înțelegi. Nu vreau să îți insult casa. Doar că... acum, că se apropie momentul ca eu să îmi părăsesc familia, prietenii, căminul, locul pe care îl iubesc mai mult decât orice pe pământ, pentru a trăi la Howbutker... Păi, este atât de diferit aici, atât de *provincial*! Warwick Hall este atât de *baronial*! Și copiii noștri ar avea experiențe atât de *limitate*. Mă gândeam... Nu poți muta sediul Warwick Industries în San Francisco?

Matt primise propunerea ca pe un pumn în stomac.

-Nu, Cecile, spusese el, înțelegând că ea nutrea această speranță de ceva timp. Nici nu mă gândesc.

Cel puțin, nu jucaseră cartea „dacă m-ai iubi“ atunci când încercaseră să vadă cum ar putea să facă să funcționeze căsătoria, cu unul dintre ei simțindu-se ca un pește pe uscat. Ambii știau că nu dragostea era problema. Până la urmă, ea îl iubise suficient cât să îl lase să plece. „Vei fi nefericit aici, Matt. Poate că te vei adapta temporar, dar nu te vei adapta permanent.” Și el o iubea prea mult ca să o despartă de părinții grijulii, de frații, de surorile și de căldul de veri pe care îi adora, de casa însorită cu vedere la Pacific, unde briza oceanului îi umfla perdelele transparente ca veiele unei corăbii.

Așadar, se despărțiseră, iar toate celelalte femei îi treziseră după aceea doar un interes pasager... până când o reîntâlnise pe Rachel. Imediat ce ea deschisese ușa și privise acel chip familiar, simțise o legătură imediată și de necontestat cu ea, un fel de recunoaștere, ca și când ar fi regăsit un obiect prețios pe care îl ascunsese bine și de care uitase până atunci. Era un sentiment incredibil, profund, mai sigur decât ceea ce simțise pentru Cecile, și care se consolida pe măsură ce orele treceau. Simțea că rădăcinile lor comune se atingeau, se împleteau. Aveau aceleași interese, aceeași cultură, aceeași iubire

față de oraș și față de oameni. Nu ar exista nici un conflict între stilurile lor de viață. Ea era femeia pe care o așteptase sufletul lui.

Bunicul lui putea sta liniștit. Erau anii optzeci. Bărbații nu erau la fel de orgolioși ca cei din generația lui. Ei susțineau carierele soțiilor și împărțeau responsabilitățile casei și ale creșterii copiilor. Nimeni nu trebuia să fie primul. Ideea era să fie *împreună*. Rachel era o Toliver, la fel de dedicată moștenirii sale ca mătușa ei, dar ce conta asta? Din partea lui, dacă acest sentiment între ei creștea - și era sigur că avea să se întâmple astfel -, Rachel putea să își cultive bumbacul și dovlecii, iar el să-și vadă de cheresteaua lui. O combinație perfectă.

capitolul 59

Următoarele trei zile se dovediră întunecate și apăsătoare. Soarele care strălucise vineri peste Somerset și peste lanurile albe ce se zăreau de pe verandă rămăsese ascuns în spatele norilor cenușii de care Rachel avea să își aducă aminte ca semne prevestitoare ale lucrurilor ce urmaseră. În primele două zile de priveghi veniseră o mulțime de oameni, dintre care mulți, după veritabilul obicei din estul Texasului, nu își lipiseră obrajii moi de umezeală de ai ei, nu o amenințaseră să îi ia mâna într-a lor sau să o zdrobească în îmbrățișări care să-i rupă coastele. Cu excepția prezenței puternice a lui Matt pe care o simțea lângă ea și a prezentărilor pe care trebuia să le facă, totul a trecut ca o ceață anesteziantă. Spre sfârșitul primului priveghi, ea se simțea epuizată și golită de energie, stoarsă ca un cearșaf al mamei înainte de a fi pus la uscat.

-Mă tem că priveghiul de seară va fi și mai rău, a zis Matt în drumul spre casă. Oamenii de dimineață au fost din oraș. Grupul din seara asta vine de peste tot din stat, stau la motelurile de aici până în Dallas. Dar stai liniștită. Până luni, totul se va termina și poți continua

ceea ce vrei să faci... Și o să continuăm și relația dintre noi. Și-a petrecut un braț în jurul ei. Ești de acord?

- Sună minunat, a murmurat ea.

Modelul Dodge vechi al tatălui său, păstrat în condiții excelente de priceperea de automobilist a fiului, era parcat în fața verandei. Când a ajuns pe hol, ea i-a auzit din bucătărie accentul de texan din vest, îngemănat cu un ușor accent franțuzesc pe care nu îl pierduse, de fapt, niciodată. Ea s-a grăbit către bucătărie, dar, la ușă, s-a oprit o clipă pentru a prinde curaj să facă față unei primiri neobișnuite.

- Lucy Warwick vine la înmormântare? a întrebat tatăl ei. Mi-ar plăcea să o revăd. Chiar mi-a plăcut de ea când eram copil.

- O, Dumnezeule, nu! a exclamat Sassie. Ea și doamna Mary nu s-au îndrăgit prea mult în ultimii patruzeci de ani. Mă gândesc că domnișoara Lucy se simte destul de mândră știind că trăiește mai mult decât doamna Mary. E prima dată când o întrece cu ceva.

- Ei bine, recunosc că trebuie să ne mândrim cu asta, Sassie, a spus tatăl ei.

Rachel a chicotit și a deschis ușa.

- Salutare tuturor, a spus ea.

Membrii familiei ei, aflați în jurul mesei, și-au ridicat cu toții privirea.

Într-o clipă, Rachel observă cu durere în suflet că părinții ei îmbătrâniseră în lunile care trecuseră de la Crăciun, când îi văzuse ultima oară. Părul alb și umerii încovoiați ai tatălui îi trădau vârsta; la fel cum făceau și talia îngroșată și liniile din jurul ochilor mamei.

-Ia uite cine e aici, a strigat William, ridicându-se de la masă. Cum se simte iepurașul meu?

- Mai bine, acum, că ați venit, a zis Rachel, cu apărarea distrusă de întâmpinarea aceea caldă, de imaginea întregii familii reunite.

- Și ne demonstrezi asta... plângând? a întrebat mama ei, dar apoi a zâmbit ușor în timp ce se ridica pentru a o îmbrățișa și ea alături de William.

- Faceți loc și pentru mine, a zis Jimmy cu gura plină cu un sendviș cu șuncă, alăturându-se pentru a completa îmbrățișarea familială.

Astfel uniți, s-au cuibărit unul lângă altul câteva minute cu îmbrățișări și săruturi, înainte de a se așeza separat la masă. În următoarea jumătate de oră, părea că reveniseră la masa din bucătăria din Kermit, în acele zile de demult când Houston Avenue nu era decât o stradă unde tatăl ei trimitea o felicitare de Crăciun.

Au stat de vorbă și au mâncat împreună, spunând bârfe și vești despre Winkler County, pasând farfurii de șuncă și de brânză și împărțind maioneza și muștarul. Apoi, de parcă o bombă fusese aruncată în cameră și detonată instantaneu, Alice a spulberat veselia familială.

- Rachel, a zis ea, cum te simți să știi că vei lua toate astea chiar de sub nasul tăticului tău?

La masă, Sassie s-a uitat mirată peste umărul ei, iar Henry, care venise la o pauză de cafea, s-a îndepărtat de ușa camării. Jimmy a mârâit, iar William a izbucnit:

-Alice, pentru Dumnezeu!

Rachel a simțit cum bucuria reîntâlnirii se risipea ca aerul dintr-un balon spart.

-Cum poți să spui așa ceva într-un asemenea moment, mamă? a întrebat ea jignită.

- întreb doar din curiozitate.

-Alice..., a avertizat-o William.

- Nu mă lua cu Alice, William Toliver! Nu am ascuns niciodată ceea ce simt, și Rachel știe asta.

Rachel s-a ridicat.

-Henry, le-ai arătat membrilor familiei mele unde sunt cazați?

- Da, domnișoară Rachel, iar bagajul este deja adus.

Soneria răsună deodată în toată casa, ca sirenele într-o atmosferă tensionată. Henry a pus imediat pe masă ceașca de cafea.

- Iar a venit cineva, a zis el, părând nerăbdător să iasă din bucătărie. Mă duc să le deschid, dacă e în regulă, domnișoară Rachel.

-Mulțumesc, Henry. Condu-i în salon și spune-le că vin imediat. Ea s-a întors către membrii familiei,

încă așezați la masă. Tatăl și fratele arătau devastați, iar mama - nevinovată și netulburată. Sunt vizitatori care vin să își exprime condoleanțele. Vreți să mergeți în camerele voastre, să nu fiți prinși aici?

- De ce? Ți e rușine cu noi? a întrebat Alice.

Jimmy și William au oftat exasperați. Rachel a spus cu un ton cât de neutru îi putea permite dezamăgirea ei:

-Mă gândeam că poate dorești să eviți să primești condoleanțe de la străini pentru moartea unei femei pe care nici măcar nu ai plăcut-o.

-Alice, Rachel are dreptate, a intervenit William, dându-și brusc șervetul deoparte. Nu dorim să rămânem aici. Nici unul dintre noi nu este îmbrăcat adecvat pentru a da nas în nas cu acești oameni și am nevoie să trag un pui de somn înainte să mergem la firma de pompe funebre.

Jimmy s-a ridicat de pe scaun, arătând de parcă și-ar fi cerut scuze. La douăzeci și unu de ani, era înalt și zvelt. Părul lui castaniu-roșcat era o moștenire de la mamă, însă originea aspectului său de Howdy Doody¹ rămăsese un mister.

- Îmi pare rău de mătușa Mary, surioară, a zis el. Știu cât ai iubit-o și că ți va fi dor de ea. A fost o bătrânică tare simpatică. Îmi pare rău că a murit.

Jimmy cel drăguț și simplu. Pentru că nu se simțise niciodată îndreptățit la vreo parte din moștenire, nu înțelesese disensiunea care o separase de restul familiei. Ea i-a ciufulit părul cu afecțiune.

-Mulțumesc, Jimmy, apreciez asta. Vrei să faci ceva anume cât se odihnesc părinții?

-Dacă nu ai nimic împotriva, aș vrea să mă uit la limuzină. O mai are, nu-i așa?

Rachel a deschis un sertar și i-a întins un set de chei.

- Ia-le! Fă o plimbare dacă dorești.

S-a auzit din nou soneria la ușă.

¹ Emisiune televizată pentru copii difuzată în Statele Unite între 1947 și 1960, având în centrul său o marionetă cu același nume (n.red.)

-Am fugit! a zis Jimmy, iar cheile au răsunat în timp ce el se îndrepta spre ușă.

Alice și-a privit fiica în față.

- Ce scări să folosim, pe cele pentru servitori sau pe cele principale?

Rachel s-a uitat la mama sa. încă purta hainele, machiajul și coafura la modă în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial, perioadă în care fusese cu adevărat frumoasă, însă mai rămăseseră prea puține din femeia aceea relaxată care obișnuia să o ducă pe Rachel pe terenul de joacă și să o împingă în leagăn, care aranja vase cu flori sălbatice adunate de Rachel care se ofileau până să le aducă acasă, care îi citea noaptea și care o învățase să înoate. Anii de resentimente - pentru care Rachel își recunoscuse în întregime vina - îi furaseră orice urmă de veselie. Ce bine ar fi fost dacă tatăl lui Rachel ar fi căzut de acord să împartă câștigurile moștenirii ei, ar fi renunțat la slujbă și s-ar fi bucurat de o bătrânețe confortabilă! Asta era tot ce își dorea mama. Dar mândria, singura trăsătură pe care o moștenise de la familia Toliver, nu îl lăsa să facă asta - la fel cum sângele ei de Toliver nu îi permitea să facă sacrificiul necesar pentru a păstra iubirea mamei.

- Oricare îți convin, mamă, a spus ea ieșind din bucătărie să îi întâmpine pe vizitatorii din hol.

Tensiunea a rămas între ei în restul de zile cenușii, sufocante, extenuante, luminate doar de prezența și de sprijinul constant ale lui Matt. în noaptea de dinaintea înmormântării, el i-a zis:

- E un loc unde aș vrea să te duc să bem ceva liniștiți. Vrei să mergem?

Obosită și așteptând cu încordare evenimentele de a doua zi, ea i-a răspuns:

- După tine.

Era o cabană din adâncul pădurii. Dincolo de veranda închisă se vedea un lac. Camera mare, împărțită în compartimente, mirosea a curat și era răcorită de un dispozitiv cu aer condiționat și de ventilatoarele de pe tavan.

-Te așteptai să accept, a remarcat ea.

- Speram. Ce vrei să bei? Vin alb?

- E în regulă, a răspuns, atrasă de vechea podoabă indiană pentru cap agățată de perete. Ai gusturi eclectice.

- Nu e a mea. Locul acesta a fost construit și amenajat de bunicii noștri și de unchiul tău pe vremea când erau tineri. Eu fac parte din a treia generație care o folosește ca loc de evadare. Am lăsat-o aproape neschimbată. Dacă nu mă înșel, podoaba aia pentru păr i-a aparținut lui Miles Toliver.

- Chiar așa? Rachel a atins-o reverențios. Nu am văzut nimic care să-i fi aparținut bunicului. Poate că, de fapt, nu a avut nimic aici. S-a uitat peste umărul lui. Familiile noastre sunt atât de... strâns legate. Ești sigur că nu suntem rude?

Matt a deschis o sticlă de Chenin Blanc.

- Sper sincer să nu fim. Atât cât pot să îmi dau seama, noi doi ne numărăm printre puținele lucruri bune care au ieșit din toată cearta dintre bunicul meu și mătușa jta.

- Îi mulțumesc lui Dumnezeu, a spus ea, luând paharul pe care i-l oferise Matt.

- Și plantației Somerset, a zis el cu un zâmbet confuz, lovindu-și ușor paharul de whisky cu apă de marginea paharului ei. Nu știu dacă sunt mai trist pentru ei sau mai fericit pentru noi.

- Nu putem face nimic cu trecutul, doar cu viitorul, a replicat ea. S-au așezat pe canapea, umăr lângă umăr. Ea s-a uitat spre dormitor. Câte povești poate spune locul ăsta! Crezi că... în cabana asta a început totul între Mary și bunicul?

-Nu m-aș mira.

- De asta m-ai adus aici?

-Nu, a răspuns el, ținând-o de umăr, dar nu m-ar deranja să păstrez tradiția.

Ea a chicotit și s-a cuibărit lângă el.

- Sunt de acord cu tradiția, însă la momentul oportun, a zis ea și a adăugat serioasă: Cât mi-aș dori să o fac pe mama să înțeleagă asta!

-Nu te îngrijora de mama ta, a îndemnat-o el, lipindu-și buzele de părul ei. Tot ce trebuie să faci pentru

a te înțelege cu ea este să vii cu o ofertă pe care să nu 9 poată refuza.

- Și care ar fi aceea?

- Nepoți.

Ea a râs și s-a cuibărit și mai bine.

- Pare un plan bine gândit.

Luni, slujba de înmormântare a părut interminabilă, din cauza numeroaselor elogii, pe care mătușa Mary le-ar fi detestat, dar pe care Rachel le acceptase ca pe un tribut adus femeii care însemnase atât de mult pentru oraș, pentru regiune și pentru stat. Ritualurile de la locul înmormântării au fost, din fericire, scurte și mulțimea s-a retras rapid pentru a scăpa de căldura toridă. Ca urmare a instrucțiunilor lui Amos ca mesele cu aperitive să nu fie reumplute după ce fiecare trecuse pe la ele, oamenii nu au stat mai mult decât era cazul, iar familia Toliver a fost liberă să meargă la biroul lui Amos la momentul stabilit.

Amos plecase înainte cu mașina și așteptase sosirea lor privind de la fereastra biroului. Rachel l-a zărit printre jaluzelele cu stinghii, în costumul închis la culoare, o siluetă slabă ca un cadavru ce îi amintea de o pasăre de rău augur. Din nou a avut acel sentiment ciudat pe care îl încercase în momentul când agentul de la textile apăruse cu mâinile goale. Mercedesul lui Percy a parcat la scurt timp, iar Matt a prins-o de mână ca s-o liniștească, în timp ce intrau în biroul avocatului. I-a spus încet la ureche:

- Bunicul se întreabă ce naiba face aici, doar dacă nu cumva Mary i-a lăsat locurile la lojă ale lui Ollie de la stadionul Texas. Dar cine știe? Poate vor rămâne în familie.

- Cine știe? a repetat ea, lovindu-l în joacă în coaste.

Aerul condiționat nu fusese pornit de suficient de mult timp încât să răcească biroul privat al lui Amos.

- Dumnezeuule, ce cald este aici, s-a plâns Alice, făcându-și vânt furioasă cu un program funerar.

Era prima dată după înmormântare când rupea tăcerea apăsătoare autoimpusă.

- Se va răcori imediat, s-a scuzat Amos, ștergându-și fața cu o batistă.

Le-a făcut semn să ia loc pe scaunele aranjate în fața biroului său, în vreme ce ventilatorul din tavan se rotea la viteză maximă, și s-a așezat în fața lor.

- Sigur nu vom sta aici atâta timp, Amos, a subliniat Percy, știind, se pare, despre sistemul de răcire ceva ce ceilalți nu știau.

- Of, nu... nu ar trebui să dureze mult. Rachel a observat că se străduia să nu îi privească, de parcă ar fi fost un jurat intrat în sala de judecată pentru a da un verdict de vinovăție. Mai întâi, permiteți-mi să spun, a început el, punându-și mâinile pe un dosar cu documente de pe birou, că Mary Toliver DuMont a fost în deplinătatea facultăților mintale când mi-a dictat testamentul și a fost de față la redactarea codicilului original din fața mea. Este foarte puțin probabil ca vreo parte a acestuia să fie contestabilă.

-Un codicil? a repetat Rachel, simțind cum i se face pielea de găină. Vrei să spui că a adăugat ceva la testamentul inițial?

- Codicilul invalidează testamentul inițial, a răspuns Amos.

În încăpere s-a așternut o tăcere mormântală.

William a tușit sec în pumn.

- Nici unul dintre noi nu ar vrea să conteste dorințele mătușii Mary, Amos. Poți fi sigur de asta.

Percy l-a fixat pe Amos cu privirea.

- Poate ar trebui să trecem la subiect, a spus el. Este timpul să îmi beau paharul de whisky.

Amos a oftat și a deschis dosarul.

- Foarte bine, înainte să continuăm, iată altă problemă pe care doresc să o menționez. Mary mi-a adus acest codicil cu câteva ore înainte să moară. Un atac de cord i-a luat viața, însă trebuie să știți că era deja pregătită să moară de cancer și mai avea doar câteva săptămâni de trăit.

Alt moment de tăcere mormântală a învăluit atmosfera. Percy a vorbit primul, vocea sa auzindu-se ca un știulete de porumb fâșâind în vânt.

- De ce nu ne-a spus? De ce nu mi-a spus?

-Avea de gând să spună tuturor la întoarcerea de la Lubbock, Percy... Sunt sigur că voia să vă mai lase câteva zile de liniște.

Rachel a înghițit în sec, simțind cum i se usucă brusc gura.

- De asta voia să vină să mă vadă, Amos? Să mă anunțe că se îmbolnăvise de cancer?

-Da. Și să explice motivul pentru care a făcut codicilul. Încetând să mai miște evantaiul, Alice a spus:

- Ce e cu acest codicil, Amos?

Amos a scos un document din dosar.

-Voi vorbi pe scurt și voi face un rezumat. Iată aici o copie a codicilului pentru fiecare, ca să o luați și să citiți toate detaliile. Veți vedea că au fost introduse câteva secțiuni speciale pentru Sassie, pentru Henry și pentru mulți alți destinatari minori. Acum, în ceea ce vă privește pe voi, iată punctele principale: Mary a vândut fermele Toliver luna trecută printr-o tranzacție încheiată în mare secret. Detaliile despre vânzare pot fi aflate contactând Wilson and Clark, firma din Dallas care se ocupă de tranzacțiile cu proprietăți. Plantația Somerset nu a fost inclusă în vânzare. Totalul a fost de... El s-a uitat la altă foaie și a zis o sumă care a adus o exclamație înăbușită de la Alice, în liniștea provocată de mirarea tuturor. Suma obținută urmează să fie împărțită în mod egal între cei trei Toliveri rămași - William, Rachel și Jimmy.

Nimeni nu a scos nici măcar o vorbă. Nici unul dintre cei prezenți nu se mișca. Percy a fost primul care a reușit să rostească ceva.

- E o glumă, Amos? a întrebat el încruntându-se.

-Nu, a spus Amos, oftând din adâncul sufletului.

Mă tem că nu este nici o glumă. El și-a fixat privirea tristă asupra lui Rachel, care se uita la el neîncrezătoare. Rachel, îmi pare atât de rău. Știu ce mare dezamăgire trebuie să fie asta pentru tine.

Rachel se simțea de parcă îi explodase ceva în cap. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic. A clipit rapid,

de parcă limpezirea vederii ar fi putut-o ajuta să audă mai bine. Nu înțelesese ce zisese Amos. I se păruse că spusese că mătușa Mary vânduse fermele, dar asta nu era posibil...

-Te-am auzit bine, Amos? a întrebat Alice pe tonul uimit al unui câștigător la loto. Mătușa Mary a vândut proprietățile și a împărțit banii între noi?

- Păi... între moștenitorii ei de sânge, Alice. Mă tem că tu nu ai fost inclusă.

- Doamne ajută! A lovit cu mâinile biroul și s-a întors către soțul ei, încă uluită. Ai auzit asta, William? Mătușa ta a făcut până la urmă ce era corect față de noi. A vândut terenurile.

-Totul mai puțin plantația Somerset, a zis William privindu-și rapid fiica. Presupun, Amos, că mătușa Mary i-a lăsat ferma inițială lui Rachel?

Amos a clătinat din cap cu regret..

- I-a lăsat plantația lui Percy.

Trezită din zăpăceală, Rachel a strigat:

- Nu, nu, nu se poate așa ceva! Conștientizarea acelei orori i-a trezit simțurile amorțite. Este o greșeală.

- Dumnezeuule, Amos! Cu o privire furioasă, William a prins-o protector de umeri pe fiica sa. De ce naiba i-ar lăsa plantația familiei lui Percy? Trebuie să fi fost nebună! Cum ai putut să o lași să-i facă asta lui Rachel?

-Nu era nebună, William, crede-mă, și există o scrisoare aici de la doctorii ei care atestă acest lucru. Știa exact ce făcea, în pofida eforturilor mele susținute de a o convinge să procedeze altfel.

Jimmy a sărit de pe scaun de parcă ar fi avut furnici în pantaloni și pe picioare.

-Nu e corect! Rachel trebuia să moștenească plantația Somerset. Mătușa Mary i-a promis-o ei. Dar va trebui doar să o cumpere înapoi. S-a uitat la Percy. Ce spui, domnule Warwick? O să i-o vinzi surorii mele, nu-i așa?

Percy privea în gol, imobil, ca un personaj dintr-un tablou, părând că nu-l aude pe Jimmy care îi striga în ureche de parcă ar fi surzit. William a zis:

- Fiule, deocamdată stai jos și taci. Nu e momentul sau locul să discutăm aceste probleme. Și-a îndreptat atenția către Amos. Casa? Cine ia casa, Amos?

Alt oftat. Obrajii osoși ai lui Amos s-au înroșit.

- Societatea pentru Conservare din Howbutker, a zis el și a adăugat, vizibil stânjenit: Mary a stipulat că Rachel va avea orice dorește din casă - bijuterii, tablouri, mobilă. Tot ce nu este asociat în mod categoric cu vila va fi vândut la licitație, iar suma primită va fi adăugată moștenirii.

William a ținut-o pe Rachel și mai strâns de umeri.

- Este de necrezut.

- De ce? a întrebat Alice, privindu-l uimită, cu o tentă de iritare. Nu crezi că e posibil ca mătușa ta să-și fi venit în fire?

Încă în picioare, Jimmy a strigat:

-Nu îmi pasă ce spui, domnule Hines. Era nebună. Sigur era nebună de i-a făcut asta lui Rachel. Nu avea nici un motiv să lase plantația altei persoane, iar casa - unui grup de bătrâni băgăreți.

-Taci, Jimmy! Mama sa încerca să îl facă să se așeze înapoi pe scaun. Nu are rost să ai atitudinea asta. Ce s-a făcut e bun făcut. Nu ai de ales.

Jimmy a dat din cap și s-a holbat la ea.

- Și nu te bucuri de asta?

-Amos, nu înțeleg... Vocea tremurândă a lui Rachel a întrerupt războiul verbal. De ce a făcut asta?

- Și-a ascultat și ea o dată conștiința, a răspuns Alice. Știu că ești rănită, dar a făcut ce era corect. În ultimul ceas, a înțeles că era greșit să își încalce promisiunea față de tatăl tău. Și nu este ca și cum nu ar fi ținut cont și de tine, dragă. Cu partea ta de bani poți cumpăra câte ferme dorești. S-a întins să îi mângâie părul lui Rachel, însă fiica sa a ridicat un umăr, opunându-se acestui gest.

- Of, Alice, taci, a intervenit William. Nu vezi că nu asta vrea ea să audă?

- Ți-a dat vreo explicație? a insistat Rachel, cu lacrimi de deznădejde în ochi. Sigur că a spus ceva...

-Am implorat-o să îmi spună, draga mea, dar a zis... că nu mai era timp. De asta voia să meargă cu avionul să te vadă... să îți explice motivele. Dar m-a asigurat că a făcut asta exclusiv din dragoste pentru tine. Trebuie să crezi asta. Cuvintele pe care mi le-a spus au fost: „Știu că ai impresia că am trădat-o. Nu am făcut asta, Amos. Am salvat-o.”

-M-a salvat? Se chinuia să înțeleagă, căutând în mintea ei orice indiciu care să explice această nebunie. Of, înțeleg, a zis ea, de parcă s-ar fi luminat deodată. Ideea ei era să mă salveze de greșeala pe care a făcut-o ea pentru numele Toliver, nu-i așa? Cât de nobil din partea ei, dar greșelile mele sunt problema mea, și ea nu are nici o legătură cu asta.

- Și a mai fost ceva..., a adăugat Amos cu voce joasă. A menționat că există un blestem al pământului de care dorea să te protejeze.

-Un blestem? Dincolo de strălucirea ochilor săi din care se uscaseră lacrimile, Rachel părea uimită de cele auzite. Nu mi-a spus niciodată despre vreun blestem.

-Mi-a spus mie la un moment dat, a întrerupt-o William, dar fără să explice exact despre ce era vorba.

- Iar eu ți-am spus ție, Rachel, mai ții minte? a adăugat Alice.

- Nu ți-am zis că e nebună? a sărit Jimmy. Doar oamenii nebuni vorbesc despre blesteme.

-Rachel, te rog... Percy a vorbit de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Știu despre ce este vorba. Știu motivele lui Mary. Nu e ceea ce crezi. Sunt multe de povestit, dar vei înțelege după ce vei fi ascultat povestea ei.

-Cred că le știu deja, Percy. Mama are dreptate. Mătușa Mary a vrut să își elibereze conștiința înainte să moară. Acest codicil nu este altceva decât o compensație pentru păcatele ei din trecut. Ea a vândut fermele pentru a îndeplini promisiunea pe care i-a făcut-o tatălui meu...

Alice s-a uitat indignată la fiica ei.

-Așa și trebuia!

-Alice..., a spus William încet. Taci!

- Și ți-a lăsat ție plantația pentru a scăpa de o obligație pe care credea că o avea față de tine, Percy, a continuat Rachel. Știu că voi doi vă iubeați și v-ați fi căsătorit - trebuia să vă căsătoriți - dacă plantația nu ar fi intervenit între voi. Așadar, să îți lase ție Somersetul prin testament a fost, după mine, modul mătușii Mary de a spune că regretă și că își cere iertare, indiferent de costuri. Felul ei de a trimite un trandafir roșu, presupun.

Zâmbetul ei părea rece ca moartea.

Percy a dat din cap, negând cu fermitate.

-Nu, Rachel. Știu că acum așa pare, dar ai înțeles greșit. Mary a făcut asta pentru tine, nu pentru mine. A renunțat la ceea ce iubea cel mai mult pe lume pentru tine.

- O, nu mă îndoiesc de asta, oricât de neinspirat a fost sacrificiul ei. Jimmy ți-a pus o întrebare puțin mai devreme. Îmi vei vinde plantația înapoi?

Pe fața lui frumoasă s-a citit disperarea.

-Nu pot face asta, Rachel. Mary și-a dorit altceva. De asta mi-a lăsat mie Somersetul.

-Atunci nu mai avem nimic de discutat. S-a ridicat iute și a luat sub braț o copie a anexei. Alice și William au urmat-o. Rachel i-a întins mâna avocatului. La revedere, Amos. Credeam că altceva te preocupa de fapt. Mă bucur că nu are de-a face cu sănătatea ta.

Amos i-a prins mâna între palmele sale, cu ochii triști și plini de remușcare.

-Respectam dorințele lui Mary, draga mea. Nu am cuvinte să îți spun cât de mult regret ce ai pierdut... ce am pierdut cu toții.

- Știu asta. Și-a tras mâna și s-a întors, gata să plece.

-Rachel, așteaptă, a spus Percy tăindu-i calea, arătând încă formidabil, în ciuda vârstei. Nu poți pleca așa. Trebuie să mă lași să îți explic.

- Ce mai e de explicat? Mătușa Mary avea tot dreptul să facă întocmai ce dorea cu proprietatea ei. Nu am avut nici o pretenție. Am fost angajată și plătită bine pentru serviciile mele. Nu mai rămâne nimic de spus.

-Au rămas destule de spus. Vino cu mine acum la Warwick Hall și lasă-mă, te rog, să-ți spun povestea ei.

Te asigur că, după ce o vei auzi, vei înțelege motivele pentru care a făcut acest gest nebunesc.

-Sincer, nu îmi pasă care au fost motivele ei. Ce a făcut nu mai poate fi desfăcut.

- Dar Matt?

-Momentan, nu știu sigur. Am nevoie de timp să pot accepta ideea că bunicul său a moștenit ceva ce eu aveam toate motivele să cred că urma să îmi revină mie. După asta, mai vedem noi. A dat să iasă, dar, din nou, Percy i-a tăiat calea.

-Nu vezi ce faci? a strigat el, apucând-o de umeri. Pui dragostea pentru Somerset mai presus de fericirea ta. Mary încerca să te salveze fix de acest drum.

-Atunci nu ar mai fi trebuit să o mai încurajeze. Și-a eliberat umerii din strânsoarea lui Percy. Haideti să mergem!

A ieșit din încăpere, urmată de membrii familiei ei, trecând pe lângă Matt care așteptase stând picior peste picior, cu privirea pierdută în paginile unei reviste, neștiind ce se întâmplase în camera alăturată. Nu a răspuns când a strigat-o pe nume - nici nu putea - și, i înainte să-și revină din confuzie și să meargă după ea, Jimmy scosese deja limuzina din parcare.

capitolul 60

Pe drumul de întoarcere la Houston Avenue, liniștea se lăsase în mașină ca o ceață groasă. Jimmy conducea cu mâinile strânse pe volan, William stătea în față, profilul său trist trădând durerea pentru suferința fiicei sale, care se așezase lângă mamă în spate. Știa că, din când în ' când, Alice îi arunca o privire îngrijorată, însă prefera să nu spună nimic. În pofida tuturor încercărilor mamei de a-și păstra un chip lipsit de expresie, curba ușoară de la capătul gurii îi trăda bucuria triumfului.

După ce Jimmy a parcat limuzina în garaj, cei patru au rămas locului. Nici unul nu făcea nici un pas spre

casă, prelungind tăcerea ciudată a gândurilor nespuse, dar perceptibile. William și-a dres glasul.

-Trebuie să ne hotărâm ce facem, a spus el, adresăm du-i-se mai mult lui Rachel. Rămânem sau plecăm?

-Eu vreau să merg acasă, a zis Jimmy. Chiar acum. Urăsc locul ăsta. Nu pot respira. Să trăiești în Howbut-ker e ca și cum ai înota sub apă cu gura deschisă.

- Și eu vreau să plec, a spus Alice. Dacă am rămâne, m-aș simți ca o intrusă.

Sentimentele lui Rachel erau blocate acum de ghețarul ce se formase în sufletul ei.

- Dacă vreți să plecați acum la Kermit, n-aveți decât, eu rămân.

-Nu plecăm fără tine, scumpo, a spus tatăl ei.

-Va trebui să mergeți fără mine, tată. Mai am ceva de făcut aici.

-Ai grijă să iei tot ce poți, Rachel, a spus Alice. Orice blană, bijuterie sau altceva ce intră în mașină. Meriți asta.

-Vrăjitoarea! A fost o vrăjitoare, Rachel!

-Taci, Jimmy. Alice l-a tras pe fiul ei de mânecă fără prea mare entuziasm. Nu vorbi rău de morți.

-Asta e mult mai puțin decât ce ai fi zis tu dacă Rachel ar fi moștenit totul.

- Fiule! William l-a prins pe Jimmy de umăr. Gata!

Rachel a închis strâns ochii și și-a dus palmele la tâmpile. Vociferările au încetat. Când și-a deschis din nou ochii, o priveau cu toții în tăcere.

- Să lămurim un lucru, a spus ea. Eu nu te invidiez pentru moștenirea ta. Sunt sigură că mătușa Mary a crezut că așa e drept.

Când Alice a dat să vorbească, William și-a pus mâna în jurul umerilor ei, iar ea nu a mai putut scoate nici un cuvânt.

■ - Dar poți înțelege de ce nu sunt într-o dispoziție de sărbătoare momentan, a continuat Rachel. Faceți cum vreți cu plecarea. Este destul de târziu să conduceți acum înapoi spre casă și vă sfătuiesc să așteptați până dimineață, după ce vă odihniți peste noapte. Dar faceți cum doriți. Eu stau peste noapte și voi pleca la Lubbock

măine... să eliberez biroul. La acest gând, toți și-au plecat privirea, dar nimeni nu a protestat. Deci ce aveți de gând să faceți? a întrebat Rachel.

- Plecăm, au spus la unison Jimmy și Alice.

Privirea nefericită a lui William o implora să îi ierte.

- Se pare că ne ducem acasă, scumpo.

O jumătate de oră mai târziu, împachetaseră și erau gata de plecare.

- Ne vom opri la un motel undeva pe drum și te vom suna, i-a zis tatăl. Nu ne grăbește nimeni să ajungem într-o singură noapte.

Ușurată de această decizie, Rachel s-a străduit să suporte gestul obișnuit al mamei de a-și lua rămas-bun, însă Alice a rămas cu mâinile fixate pe geantă.

- Crezi că mă bucur doar de bani, nu-i așa? Recunosc că sunt entuziasmată că vom avea o viață mai bună - chiar extaziată -, dar sunt la fel de fericită să știu că acum am o șansă să îmi recapăt fiica.

-Ai avut mereu o fiică, mamă.

Printr-un gest cu capul, Alice i-a făcut semn să meargă într-un loc unde nu le puteau auzi William și Jimmy și i-a spus încet:

- Dar tu nu ai avut mereu o mamă. De asta mă acuză ochii ăștia de Toliver acum? Poate că acum înțelegi ce am simțit eu când am crezut că mătușa Mary își încalcă promisiunea făcută tatălui tău... o promisiune pe care tu ai influențat-o să o încalce, Rachel. Când vei descoperi cât de greu o să îți fie să o ierți pe mătușa Mary pentru trădarea ei, poate că vei înțelege cât de greu mi-a fost să o iert pe a ta.

Privirea mamei o provoca să o contrazică. După un moment îndelungat, Rachel a întrebat:

-Ai reușit până la urmă... să mă ierți?

A găsit răspunsul în privirea ei dură. Nu. Visul la care mama sperase atât de mult timp se realizase, citi ea în ochii strălucitori ai femeii, dar fără ca Rachel să fi avut vreo contribuție.

- Nu mai contează acum, a spus Alice. Ce a trecut a trecut. Tot ce îmi doresc e să uiți definitiv de acest loc și să vii acasă, să fim iar o familie.

-Nu ar fi la fel, mamă, și tu știi asta.

-Am putea încerca, Rachel. Am putea încerca să facem să se întâmple asta din nou.

- în regulă, a zis ea, însă privirea ei nu era prea convingătoare.

Cei trei s-au suit în mașină. Tatăl a pornit motorul în timp ce Jimmy și-a pus căștile de la walkman în urechi, iar Alice a fixat un prosop pe fereastra locului din față, ca să blocheze soarele puternic al apusului. Tatăl ei a mai făcut o ultimă încercare înainte să închidă ușa.

- Hai cu noi, draga mea, măcar puțin. Cu cât te desprinzi mai repede de acest loc, cu atât mai bine. Ce este atât de important încât să rămâi aici?

-Asta încerc să aflu, tată.

A privit mașina Dodge până când a dispărut după colț, apoi a căutat-o pe Sassie, care lua așternuturile de pe pat într-una dintre camerele de oaspeți.

- Lasă asta, Sassie, a spus ea. Ești obosită. N-ai vrea să-ți iei liber o zi și să te ducă Henry să-ți vezi sora? Nu este nimic urgent care să necesite atenția ta în seara asta.

-Sunteți sigură, domnișoară Rachel? Mi se pare că dumneavoastră ați avea nevoie de un pic de atenție.

Sassie își dăduse seama din refuzul ei de a răspunde la telefoanele lui Matt, din alergătura pe scări a familiei ei, cu bagajele făcute, atât de repede după ce reveniseră pe Houston Avenue, că ceva fusese în neregulă în biroul domnului Amos. Ea și Henry aveau să se întâlnească cu el a doua zi, ca să afle detalii despre renta pe care urmau s-o primească pe viață. Și ei aveau să plece curând din casa în care-și petrecuseră toată viața.

Rachel a bătut-o ușor pe umărul grasuț și s-a străduit să zâmbească.

-Sunt bine, însă puțin cam obosită după ultimele zile. Cred că am nevoie să stau o vreme singură.

Sassie și-a desfăcut șorțul.

-În acest caz, nu m-ar deranja să mai ies și eu din casă. Și nici pe Henry. Ne-ar face bine să mergem să o vedem pe mama lui.

-Atunci mergeți neapărat. Spune-i lui Henry să ia limuzina și stați cât de mult vreți.

Când a auzit limuzina plecând, Rachel a încuiat toate ușile, ca să-l împiedice pe Matt să dea buzna după ce nu-i răspunsese la nenumăratele apeluri. Nu avea starea sufletească să-l vadă chiar atunci; în plus, trebuia să îndeplinească o misiune înainte ca Sassie și Henry să se întoarcă. Sassie dăduse vina pe șampanie pentru disperarea mătușii Mary de a ajunge în mansardă în ultimele clipe ale vieții ei. Rachel era convinsă că ea fusese perfect lucidă și că știa prea bine că murea și că trebuia să rezolve o problemă esențială. Ii spusese lui Henry să deschidă valiza unchiului Ollie cu un scop. Poate ca să recupereze vreun jurnal sau vreun teanc de scrisori de dragoste - probabil de la Percy - sau altă indiscreție veche pe care nu dorea să o lase în mâinile celor de la Societatea pentru Conservare, însă Rachel nu era prea sigură de asta. Ceea ce dorea să ia de acolo fusese atât de important încât îi acaparase ultimele gânduri înainte să moară - asta și vina care o făcuse să strige numele lui Rachel.

Iar ea era hotărâtă să afle.

Telefonul a țârâit din nou, în timp ce ea urca spre o ușă strâmtă, care dădea către scările dinspre mansardă. Când a ajuns la treptele abrupte, sunetul insistent s-a întrerupt brusc, cu furie. A simțit o ușoară remușcare pentru îngrijorarea nebunească a lui Matt, însă a alungat acest sentiment, a deschis ușa și a intrat cu precauție.

Locul era ca o peșteră, fierbinte și fără aer, plin de obiecte de casă aruncate de-a lungul celor o sută de ani de când familia Toliver locuia acolo. „Mult noroc Societății pentru Conservare când va trebui să facă ordine prin aceste lucruri¹¹, și-a zis ea, răsuflând greu din cauza efortului. Scările, ca să nu mai vorbim despre lipsa de aer, ar fi fost o mare problemă pentru o femeie de optzeci și cinci de ani, cu sănătatea șubredă. Ca să respire mai ușor, a deschis ușa podului și a ridicat un suport de fier ruginit sub rama înțepenită a uneia dintre ferestre, apoi a privit în jur, ca să vadă de unde să înceapă. A zărit un aranjament ordonat de obiecte casnice, cărți vechi, haine de epocă, instrumente muzicale și echipamente sport, apoi și-a oprit ochii pe un grup de valize, cutii

de împachetat, cutii de pălării și șifoniere. De acolo avea să înceapă să scotocească.

A zărit aproape imediat ceea ce căuta. A găsit o valiză de armată în spatele unui șifonier înalt, deasupra altor două lăzi de metal. Capacul îi era deschis, iar cheile atârneau din lacăt. I s-a tăiat respirația. „Asta e.“

A tras cu ochiul înăuntru, simțind mirosul de stătut al pachetelor de scrisori închise acolo, multe dintre ele legate cu panglici șterse de vreme. O fărâmbă de dezgust pentru ceea ce urma să facă a determinat-o să se dea înapoi. Să își bage nasul în acea valiză era ca și când ar fi căutat în sertarul cu lenjerie intimă al cuiva, însă instinctul îi striga că acolo se afla ceva important și că trebuia neapărat să afle ce anume. Intuiția a ieșit învingătoare, așa că s-a întors lângă valiză. Un pachet de scrisori al căror scris de mână îi părea familiar i-a atras atenția. Plicurile de deasupra erau ieftine și aveau adresa din Kermit, Texas. A simțit un nod în gât. Se părea că mătușa Mary îi păstrase toate scrisorile, începând cu cele din școala generală și terminând cu cele din facultate. Le citise de multe ori. Le-a lăsat înapoi, surprinsă de sentimentalismul mătușii ei. Sau, de fapt, unchiul Ollie fusese oare cel care le păstrase și le legase cu panglici maro și albe, culorile îndrumătoarei ei? A luat alt teanc, mult mai mic, pe care era un scris copilăresc. Își dădea seama, după cât erau de subțiri, că nu conțineau mai mult de o foaie de hârtie. Adresa era cea a taberei din Fort Worth unde fuseseră băieții, iar deasupra era scris numele expeditorului: „Matthew DuMont¹¹“. A ridicat cu drag plicurile fragile. Oare aceste scrisori de la fiul ei erau ceea ce căutase mătușa Mary? Poate că da. Le-a pus înapoi cu grijă și a luat altă legătură - de fapt, erau două, legate separat, apoi împreună. Inițialele „PW“ erau scrise lângă adresa lungă a Armatei SUA de pe primul grup. „Percy Warwick.“ Erau zece plicuri, datate 1918 și 1919, legate cu o panglică verde. Sau dorea, de fapt, să le arunce pe astea?

Al doilea grup, de două ori mai mare și datat din aceeași perioadă, era strâns cu o panglică albastră. Rachel a recunoscut scrisul frumos al unchiului Ollie și s-a

întrebat dacă scrisorile lui Percy stăteau deasupra întâmplător sau în urma unei clasificări intenționate în funcție de afecțiunea mătușii Mary. Mai avea vreo importanță acum? Ce spera ea să găsească acolo care să schimbe măcar puțin gestul mătușii Mary? Și scris de mâna cui? A lui Matthew DuMont? A unchiului Ollie? A lui Percy? A bunicului ei?

Rachel s-a oprit o clipă. A bunicului ei...

Nu știa aproape nimic despre el. Tatăl ei abia și-l amintea, iar mătușa Mary vorbise despre el o singură dată, când o întrebase de ce tatăl ei plecase să trăiască în Franța. „A fost pentru că tăticul tău nu l-a inclus în testament?” întrebuse ea.

Mătușa Mary se albise la față.

- Ce te face să crezi că nu a fost inclus în testament?

-Tatăl meu mi-a spus că nu a fost.

-Acesta este motivul pentru care mama ta disprețuiește interesul tău pentru moștenirea Toliver? Pentru că mi-a lăsat mie plantația și casa?

Fusese stânjenită că mătușa Mary își dăduse seama de adevăr.

- Da, doamnă, spusese ea.

Atunci i se păruse că mătușa Mary era cât pe ce să-i împărtășească un gând pe care, în cele din urmă, preferase totuși să-l țină ascuns.

-Bunicul tău nu prea avea legătură cu pământul, spusese ea într-un final. Era pasionat de ideologii și de oameni, în primul rând de cei mai... puțin norocoși; și i-a găsit în Franța.

Rachel a privit gânditoare teancul de scrisori. Oare Mileș corespondase cu sora lui în toți acei ani în Franța... Ii scrisese despre nașterea fiului său... despre moartea soției lui? Oare îi trimisese fotografii cu el și cu familia sa, mai ales cu soția lui, bunica ei? Nu știa nimic despre Marietta Toliver. Oare scrisorile lui arătau ce simțea pentru că fusese ignorat în testamentul tatălui său? Oare vocea lui ar putea să o ajungă chiar și acum, la multe generații după moartea lui, și să o ajute să treacă peste o durere asemănătoare?

A început să caute cu grijă printre obiectele fragile. Dacă mătușa ei păstrase celelalte scrisori, atunci le avea, cu siguranță, și pe ale fratelui ei. „Ce e asta?” A scos un pachet voluminos și diform, învelit în hârtie groasă. Da deschis și a văzut un ghem de fâșii crem croșetate, strânse în jurul unui sul de panglici de satin roz. Părea o încercare abandonată de pătură sau de șal - „sigur nu al mătușii Mary“, se gândea ea. Mătușa Mary ura ghețele și acele.

A împachetat din nou ghemul și - deja curiozitatea ei era stârnită la maximum - a deschis capacul unei cutii lungi și subțiri. „Uau!” în hârtie de mătase erau împachetate o pereche de mănuși de piele foarte frumoase, însă nepurtate. Dintr-una din ele ieșea marginea unui bilet. Da scos și l-a citit: „Pentru mâinile pe care sper să le ating pentru tot restul vieții. Cu dragoste, Percy”. A pus la loc biletul și a așezat capacul, emoționată fără să vrea. A scos altă cutie, o cutie pentru flori, și a găsit în ea rămășițele descompuse ale unui trandafir cu tulpină lungă; petalele erau maronii ca petele de tutun, însă cel mai probabil fuseseră albe cândva. Sub acele fragmente, alt bilet: „Pentru vindecări. Vei avea întotdeauna inima mea, Percy”.

Avea acum răspunsul. Acele scrisori vechi și amintiri prețioase ale unei iubiri imposibile erau ceea ce mătușa Mary dorise să distrugă. A doua zi avea să-i îndeplinească acea ultimă dorință, luând cu ea toate acele lucruri ca să le distrugă când se întorcea la Lubbock. Lumina se stingea. îi era cald, era obosită și la capătul puterilor. Voia să plece din mansardă. A pus repede toate obiectele înapoi în valiză, încercând să facă loc pentru scrisori. Mâna ei s-a lovit de ceva... capacul de metal al unei cutii, bănuia ea. S-a oprit. O cutie...

Cu inima cât un purice, a băgat mâna și mai mult și a scos o cutie acoperită cu piele, de culoare verde-închis. Era încuiată. A pus-o pe un teanc de cutii mai mari și a luat mănunchiul de chei de pe capacul geamantanului de armată, băgând-o în lacătul cutiei pe cea mai mică dintre ele. Chiar dacă era vechi, capacul a cedat imediat. Da ridicat și a privit înăuntru. În lumina slabă,

literele îngroșate i-au sărit în ochi: „Testamentul final al lui Vernon Thomas Toliver*¹.

capitolul 61

Amurgul văratic era amintirea cea mai dragă a lui William din Piney Woods. I se părea că, atunci când soarele apunea, peste ținut cobora o umbră de culoarea și cu luciul perlelor cenușii, care nu se sfârșea niciodată. Nicăieri nu mai văzuse lumina rămânând atât de mult înainte să se stingă.

Ca băiețel abia venit din Franța, fusese fericit pentru această particularitate a regiunii, îndeosebi pentru că, după moartea mamei lui, rămăsese cu frică de întuneric. Tatăl său îl înțelesese și lăsa o lumină aprinsă în timp ce dormea, însă își amintea foarte bine, de când avea cinci ani, că se simțea rușinat de acea spaimă. Când ajunsese în Howbutker, simțise imediat că nu trebuia să-i spună nimic despre asta femeii înalte și impunătoare la care îl trimisese tatăl său. Bărbatul truș și blând pe care îl striga „unchiul Ollie** ar fi înțeles, însă nu și mătușa lui. Simțea, instinctiv, că nu era genul care să tolereze slăbiciunile.

Sau cel puțin așa credea el.

În prima noapte, adormise cu mult înainte de lăsarea întunericului și, fusese dus în brațe în camera lui de către unchiul său. Însă, după aceea, toată vara, înainte să meargă la culcare, ridica oblonul pe care îl lăsase în jos mătușa lui și adormea în lumina amurgului. Când a venit toamna și zilele s-au micșorat, își făcea griji că mătușa avea să stingă lumina de lângă patul lui când venea să-i ureze noapte bună. Însă îl surprinsese întrebându-l, cu zâmbetul ei rezervat:

- Să lăsăm o lumină aprinsă?
- *Oui, tante, s'il vous plaît.*
- Noapte bună, atunci. Ne vedem dimineață.

După aceea, acesta devenise schimbul obișnuit de replici de dinainte de culcare; se trezea dimineața și găsea

lampa încă arzând. El se gândea că ea nu se deranjase să urce să o oprească, dar se înșela. Intr-o noapte de iarnă, câțiva ani mai târziu, se trezise și o văzuse în lumina lămpii, lângă patul lui. Era îmbrăcată într-un halat lung și părea o zeiță dintre cele desenate în cărțile lui de mitologie. Cu mâna pe lampă, îl întrebase cu blândețe:

- Ce zici, o oprim acum?

Atunci își dăduse seama că ea știuse tot timpul de teama lui de întuneric.

-Da, mătușă, răspunsese el, recunoscând că teama lui trecuse de multă vreme. Pur și simplu, dispăruse, odată cu alți balauri ai copilăriei lui.

William și-a privit soția, care sforăia cu gura deschisă, cu prosopul încă la fereastră. Începuse să moțăie imediat ce văzuse cât de puțin dispus era să vorbească despre noua lor bogăție.

-Rachel o să treacă peste asta, William, crede-mă, spusese ea, citindu-i gândurile îngrijorate la fel de bine ca romanele ei de dragoste. Și nu e ca și când ar fi fost alungată de tot din Howbutker. Poate să se căsătorească cu Matt Warwick și să ia plantația Somerset înapoi prin el după ce moare Percy. Care e marea problemă?

-Alice, marea problemă e că plantația nu va ajunge la Matt Warwick. Percy o să elimine plantația din moștenire. Asta e motivul pentru care mătușa Mary i-a lăsat-o lui. Știa că el se poate asigura că Rachel nu va mai pune mâna pe ea.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

-Asta e o întrebare de milioane. Chiar cred că Percy a înțeles. Cred că mătușa Mary încerca să o salveze pe Rachel de acel blestem despre care vorbea în '56.

-Tu știi despre ce e vorba?

-Nu, însă Percy știe.

Era fericit că, odată adormită, pe Alice nici Armagedonul n-o mai putea trezi. N-ar fi fost de acord cu ocolul lui pe un drum de țară, prin pădurea de pini, pe care și le amintea din copilăria lui; iar Jimmy asculta muzică cu ochii închiși, prea pierdut în ale lui ca să observe că ieșiseră de pe autostradă. Această mică plimbare le prelungea călătoria, dar se gândea că poate n-avea

să mai treacă niciodată pe acolo și își dorea să mai rămână cât mai mult în crepusculul din Piney Woods și să re trăiască, amintiri pe care nu le putea îmbogăți după ziua de azi. Își amintea că în apropiere se afla un golfu- leț în care pescuia somn cu năvodul împreună cu un prieten. Dumnezeu, ce șerpi de apă prindeau în plase alături de pradă!

Și, undeva pe acolo, trecea o cale ferată, acea cale ferată care îl dusesse departe de Howbutker când fugise, cu patruzeci de ani în urmă. Planul său fusese să se ascundă în tufișuri lângă calea ferată până când trecea trenul, apoi să sară și să-și cumpere bilet în tren. Însă conductorul îi spusese că trenul era plin și că trebuia să îl aștepte pe următorul. Amos, pe atunci un parașutist proaspăt întors din armată, în drum spre Houston, coborâse să-și dezmoștească picioarele înainte de a-și continua călătoria. William încă își amintea cât de surprins rămăsese când el îi pusese biletul în mână și îi spusese să urce. Odată ajuns în câmpurile petrolifere din vestul Texasului, se gândea din când în când la soldatul înalt și greoi, întrebându-se ce îl apucase pe un străin care doar trecea prin oraș și de ce îi dăduse biletul unui puști care - se vedea prea bine - fugea de acasă. Mai târziu aflase de la mătușa Mary că și Amos încercase să fugă de acasă când avea cincisprezece ani, însă fusese trimis înapoi de către asistenți, la un tată care îl pedepsise legându-l de un stâlp și biciuindu-l în public. Amos, nesigur de ce i se putea întâmpla dacă era prins, se hotărâse să-l ajute. Asta se dovedise de folos și pentru el. Ajunsese din întâmplare într-un oraș care îl adoptase și în care reușise să-și facă un nume. E ciudat ce întorsătură iau uneori lucrurile!

Drumul umbrat de pini era tăcut și liniștit - nu se auzea nici o șoaptă sau sunetul altei mașini -, iar el avea senzația că mergea printr-un tunel verde mut, un moment prielnic să se lase în voia gândurilor. Își amintea cuvintele pe care i le spusese mătușa Mary în foișor în vara lui 1956: „Bucură-te că acești copii ai tăi vor crește fără Somerset¹”. Oare ce voise să spună cu asta? Era sigur că acele cuvinte aveau legătură cu decizia

ei de a o îndepărta pe fiica lui de rădăcinile ei de Toliver. La naiba cu teoria lui Alice că făcuse asta ca să-și țină promisiunea față de el! Mătușa Mary era liberă să se răzgândească oricând, și amândoi știau că ea nu îi era datoră cu nimic. La fel, nu credea că îi lăsase plantația lui Percy pentru a-și cere astfel iertare. Faptul că fuseseră iubiți venise ca un șoc, însă, dacă se gândea mai bine, era firesc. Păreau făcuți unul pentru altul, și la un moment dat se întrebase de ce mătușa Mary, o zeiță, alesese un îngerăș în locul unui zeu grec. Însă nu existase pe lume un om mai bun ca unchiul Ollie.

Atunci de ce, după ce o pregătise pe Rachel să-i calce pe urme, mătușa Mary îi luase ce-i aparținea?

„Somerset a costat întotdeauna prea mult“, spusese ea.

Acum avea o bănuială în privința sensului acelor cuvinte. Plantația o costase relația cu Percy și Dumnezeu știe ce alte lucruri la care mai făcuse aluzie în acea vară. Într-un fel, o costase și fuga lui William. Ar fi rămas dacă n-ar fi fost obligat să lucreze pentru plantație. Dumnezeu, cât urâse acel loc - puricii și țânțarii, căldura și transpirația, noroiul din anotimpul ploios și praful din timpul secetelor, scaieții și teama constantă de șerpii încolăciți sub tufele de bumbac, ciclul nesfârșit de muncă, muncă și iar muncă. Și, cândva, după cum i se lăsase de înțeles, pentru că era un Toliver, toate astea urmau să fie ale lui.

A dat din cap, ca și când o muscă i-ar fi intrat în ureche. Nu ar fi putut trăi așa. Iar acum Somerset intervenise între soția și fiica lui și avea să o coste pe Rachel acel băiat bun, Matt Warwick. Alt cuplu făcut unul pentru altul. Însă Rachel nu s-ar putea căsători niciodată cu bărbatul al cărui bunic avea pământul care crezuse că îi revenea ei. Mătușa ei avusese cele mai bune intenții, însă dăduse greș. Rachel nu avea s-o ierte niciodată, așa cum Alice nu avea să treacă niciodată peste faptul că fiica ei se aliase cu mătușa Mary.

A scos un oftat plin de durere. Înțelegea care fusese prețul, însă care era treaba cu blestemul? Ce naiba însemna

acel blestem Toliver? Cum se manifesta? Mătușa Mary o salvase pe Rachel de asta? Cum putea fi sigură?

Drumul îngust și șerpuit de sub umbrela cea verde se pierdea în fața ochilor săi. Simțurile îi erau amorțite de regretul pentru întorsătura tragică a lucrurilor... pentru toate greșelile care nu mai puteau fi îndreptate. Ochii, urechile și nările sale erau aproape paralizate, astfel că nu a auzit claxonul disperat al trenului în depărtare. Ferestrele mașinii erau închise, vizibilitatea în dreapta fiindu-i blocată de prosop, iar în spate - de o geantă. Se auzea bâzâitul aerului condiționat. Din Walkman răzbătea sunetul slab al muzicii rock a lui Jimmy. Când a auzit prima dată sirena trenului, i se părea că era un sunet specific acelei regiuni, că era o parte nostalgică a copilăriei pe care o retrăia în acel moment. Și, mașina era pe șine, înainte să-și dea seama că un tren marfar se îndrepta spre ei.

Alice și Jimmy n-au mai deschis ochii niciodată. Într-o clipă edificatoare, înainte să-i lovească trenul, mintea lui William s-a limpezit, iar el a înțeles perfect esența blestemului Toliver.

capitolul 62

Întoarsă în camera ei, abia putându-și ține respirația, Rachel s-a așezat pe pat, a deschis cutia verde de piele și a scos cu grijă testamentul stră-străbunicului ei. Era datat 17 mai 1916. Știa că murise în luna iunie a acelui an, astfel că documentul trebuia să fi fost întocmit cu puțin timp înainte. Printre pagini se afla și o scrisoare. A despăturit foaia și a citit ultimul rând: „Soțul și tatăl vostru iubitor, Vernon Toliver”. A simțit un fior pe șira spinării, ca și când ar fi găsit cheia de la o cameră încuiată, interzisă.

*Draga mea soție, dragii mei copii, a citit ea.
Nu m-am considerat niciodată un om laț, însă
descopăr că nu am curajul să vă fac cunoscut
conținutul*

testamentului meu cât încă sunt în viață. Vă asigur, înainte de a-l citi, că vă iubesc din toată inima și că mi-aș fi dorit ca împrejurările să îmi fi permis o împărțire mai dreaptă și mai generoasă a averii mele. Daria, iubita mea soție, te rog să înțelegi de ce am făcut ceea ce am făcut. Miles, fiule, nu mă aștept să înțelegi, însă, într-o zi, urmașii tăi vor fi recunoscători pentru moștenirea pe care ți-o încredințez.

Mary, mă întreb dacă nu cumva, amintindu-mi de tine așa cum o fac acum, prelungesc blestemul care s-a abătut asupra familiei Toliver încă de când primul pin a fost tăiat din Somerset. Îți încredințez responsabilități multe și grele, care, sper eu, nu te vor aduce totuși într-o poziție care să-ți umbrească fericirea.

*Soțul și tatăl vostru iubitor,
Vernon*

Rachel și-a văzut privirea uimită în oglinda de pe masa de toaletă de lângă pat. Asta era prima referire scrisă la blestemul Toliver pe care o întâlnise până atunci. Ce însemna? Cum se manifesta acel blestem? Și ce era această moștenire pe care Vernon Toliver i-o lăsase fiului său? Fiorul rece de pe șira spinării i se răspândea în tot corpul. Cu senzația din ce în ce mai acută că imposibilul se produsese, a întors paginile fragile până când a găsit ' numele „Miles Toliver” menționat ca unic beneficiar al unei bucăți de 260 de hectare și o descriere a amplasării acesteia, de-a lungul râului Sabine.

„Nu! Nu se poate! Mătușa Mary n-ar fi putut... n-ar fi trebuit...” Și-a fixat ochii din nou asupra acelui paragraf, a recitit cuvintele scrise în limbajul avocațesc, cu mintea prinsă în vârtejul implicațiilor lor. Dar sensul acestora era foarte clar. Contrar a ceea ce crezuse familia ei, a ceea ce mătușa Mary îi făcuse să creadă, Vernon Toliver îi lăsase fiului său o porțiune din Somerset.

Rachel și-a privit în oglindă chipul alb ca varul. Mătușa Mary mințise, ascunsese adevărul în privința moștenirii fratelui ei. Dar de ce? De ce să țină secret? Se gândea că mătușa Mary ar fi dorit ca tatăl ei să afle despre nămntul

interesul și devotamentul pentru el. Ce se întâmplase cu acele hectare? Oare Miles Toliver le vânduse? Oare mătușii Mary îi fusese rușine de acea vânzare și nu dorea ca nepotul său să afle ce făcuse tatăl lui?

În cutie mai erau două plicuri, ținute împreună de o agrafă ruginită. Numele șters din dreptul expeditorului de pe unul dintre ele a făcut-o să-și țină răsuflarea. „Miles Toliver. “ Fusese trimis din Paris, însă data era prea ștearsă ca să mai poată fi citită. L-a desfăcut, lăsând deoparte celălalt plic fără ca măcar să-l privească, apoi a scos cu grijă o scrisoare datată 13 mai 1935.

Dragă Mary,

Sunt în spital, am fost diagnosticat cu cancer la plămâni, rezultat al fosgenului pe care l-am inhalat în război. Doctorii îmi spun că e doar o chestiune de timp. Nu mi-e frică pentru mine, ci doar pentru William, fiul meu. Are șapte ani și e cel mai dulce băiețel din lume. Mama lui a murit cu doi ani în urmă, și de atunci suntem doar noi doi. Îți scriu ca să-ți spun că îl trimit la tine și la Ollie, să-l primești și să-l creșteți ca pe copilul vostru, poate ca pe un frate mai mic pentru Matthew. Arată exact ca un Toliver, Mary, și, cine știe, poate într-o zi va ajunge să aprecieze și să respecte numele său de familie cu entuziasmul care i-a lipsit tatălui său. Aș vrea să-i dai o șansă să încerce. Am aranjat să ajungă la New York cu Queen Mary, pe cincisprezece iunie. Trimit tot aici informațiile despre sosirea lui.

De asemenea, îți trimit actul de împuternicire pentru porțiunea de pământ de lângă Sabine pe care tata mi-a lăsat-o prin testament. După cum vei vedea, o trec pe numele tău, ca să ai grijă de ea până când William împlinește douăzeci și unu de ani. Atunci îi vei transfera lui proprietatea, să facă întocmai ce dorește cu ea. Sper că până atunci, de dragul tău și al lui, să fie atât de prins de tradiția Toliver, încât nici să nu viseze să vândă vreo bucată din moștenirea lui.

Sunt liniștit să știu că ajunge într-un cămin

*cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.
Sper să vă amintiți de mine așa cum eram în
vremurile , bune pe care le-am petrecut împreună.
Fratele tău iubitor,
Miles*

Rachel se holba la scrisoare fără să-i vină să creadă, fără să poată pricepe revelațiile sale șocante. Și-a adus aminte de povestea tatălui ei, care ajunsese în portul din New York când avea șapte ani, singur și înspăimântat, cu o înfățișare străină și vorbitor doar de franceză. Auzise de multe ori istorisirea în care unchiul Ollie, cu chipul rotund înseninat de un zâmbet, îl salutase din mulțimea care aștepta pe docuri și îl liniștise imediat, cumpărându-i înghețată și apă minerală și spunându-i povești din copilărie despre Miles în lunga călătorie cu trenul spre Howbutker. Unchiul Ollie venise singur, pentru că la Somerset era vremea cultivării.

Simțindu-se ca și când fiecare moleculă i se agita în corp, Rachel a luat celălalt plic, adresat lui Mary DuMont, și, instinctiv, cu groază, a ghicit că scrisul de mână negru și apăsător era al lui Percy Warwick; poate că fusese prins acolo ca o dovadă clară a trădării și a minciunii femeii pe care o iubea. Nu avea destinatar sau timbru poștal, ceea ce însemna că fusese înmânat personal. A scos biletul scurt, remarcând că era datat 7 iulie 1935.

Mary,

*Chiar dacă am îndoieli, înțeleg că trebuie să-ți
accept propunerea. Am fost la creditorul lui Ollie și
e de neclintit. Așa că o să cumpăr porțiunea de
teren despre care am vorbit. Hai să ne vedem luni
la tribunal la ora trei și să rezolvăm problema. Vino
cu împuternicirea, iar eu vin cu cecul.*

*Ca întotdeauna,
Percy*

Rachel și-a îndreptat spatele, văzând cu ochii minții trâmbele de fum care ieșeau din fabrica uriașă de hârtie

de la Warwick Industries, aflată lângă hotarul estic al plantației Somerset. De cealaltă parte a complexului se afla râul Sabine. Întotdeauna crezuse că vecinătatea cu plantația Toliver fusese pur întâmplătoare, însă acum...

Dumnezeule mare, era oare posibil? Oare biletul lui Percy se referea la terenul bunicului său de lângă Sabine, iar mătușa Mary i-l vânduse lui fără să țină seama de dorința lui Miles? Îndoielile lui Percy aveau legătură cu faptul că știa că mătușa Mary nu avea dreptul să vândă acel teren? Rachel a recitat data: 7 iulie 1935... la două luni după sosirea tatălui său în portul din New York.

Atunci i-a venit în minte o altă posibilitate, logică și mai puțin șocantă, însă la fel de rușinoasă. Când William Toliver împlinise douăzeci și unu de ani, mătușa Mary știa deja de dezinteresul nepotului ei pentru plantație și pentru moștenirea lui. Oare încorporase, pur și simplu, hectarele lui în Somerset și nu îi spusese asta niciodată pentru că se temea să nu-și vândă moștenirea? Dacă nu mărgineau plantația și nu i le-ar fi vândut lui Percy, unde anume lângă Sabine se aflau? Unde era împuternicirea? Și ce teren i-ar fi vândut lui Percy?

Rachel și-a apăsât obrajii fierbinți cu mâinile reci. Ce descoperise? O dovadă de fraudă? Sau înșelătorie și hoție? Tatăl ei era vinovat în toată povestea asta? Oare mătușa Mary îi transferase împuternicirea, iar el vânduse terenul, și cei doi păstrasera secretul în toți acești ani?

Nu, niciodată. El nu ar fi lăsat-o pe mama ei să creadă o minciună caje stătea la baza disprețului ei pentru familia Toliver. Însă atunci - și până azi - nu ar fi crezut-o pe mătușa Mary vinovată de așa ceva; cât despre Percy Warwick... era omul cel mai onorabil pe care îl cunoscuse vreodată. A privit din nou biletul, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. „Vino cu împuternicirea...” Oare el putea fi de acord cu o propunere care îi lua moștenirea unui băiețel de șase ani?

Avea să afle măcar un răspuns diseară, când urma să o sune tatăl ei. Intenționa să-i spună de descoperirea făcută și să-l întrebe de împuternicire, însă era sigură

de răspunsul lui, că habar nu avea despre ce vorbește. Nu știuse niciodată că urma să moștenească o bucată de pământ care îi aparținuse tatălui său. A doua zi avea de gând să meargă la tribunal să verifice înregistrările împuternicirilor pentru acel teren.

Farurile unei mașini au pâlpâit în fața ferestrelor camerei ei, reflectându-se pe ușile închise ale garajului. Sassie și Henry se întorseseră acasă. A sărit din pat să le deschidă înainte să sune la ușă și să fie nevoită să le explice de ce încuiase ușa din spate. Aproape coborâse scările, când jocul caleidoscopic al luminilor roșii și albastre ale unei mașini de poliție a pătruns prin fereastră. S-a oprit la jumătatea drumului, în timp ce cauciucurile altor mașini scârțâiau în fața verandei, urmate de zgomotul ușilor trântite și de vocile ridicate ale bărbaților, între care recunoștea glasul lui Matt și pe al lui Amos. „Ce naiba..

Sonerie din spate a bâzâit. Abia auzise sunetul din cauza bătăilor nebunești ale inimii ei în timp ce alerga să răspundă chemărilor imperative de la ușa din față. Soneria a insistat. Ea s-a chinuit să smulgă zăvorul din suportul său vechi și, în sfârșit, a deschis larg ușa. Mai mulți bărbați o priveau lung, Amos și Matt în față, cu șeriful și cu doi polițiști de la circulație în spate, chipurile lor încruntate făcându-i inima să i se oprească în loc.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.
- Părinții tăi... și... Jimmy, a îngăimat Amos, cu mărul lui Adam săltând ca o minge de ping-pong.
- Ce e cu ei?

Matt a făcut un pas în față și i-a luat mâna.

-Mașina lor a fost izbită de un tren, Rachel. Au murit pe loc.

Partea a patra

capitolul 63

Kermit, Texas, două luni mai târziu

Rachel stătea lângă ușa din față a casei copilăriei ei, cu cheile de la mașină în mână și cu un geamantan la picioare, și a mai aruncat o ultimă privire în jur. Nu lăsa nici o urmă vizibilă a vieții lor aici. Zgârieturile, semnele și petele lăsate de membrii familiei ei erau ascunse sub stratul de vopsea albă pe care îl dăduse ea însăși, nedorind să-i încredințeze unui străin operațiunea de ștergere a amintirilor ei. Avusese nevoie de șase săptămâni pentru a curăța locul pentru noii locatari, oricine aveau să fie aceia. Încheiase o înțelegere cu Realtor ca semnul de vânzare să nu fie pus pe casă decât atunci când ea era pregătită să plece.

Vecina ei de alături, o femeie pe care o cunoștea de-o viață și care fusese cea mai bună prietenă a mamei ei, o întrebase:

- De ce trebuie să vinzi casa atât de curând, Rachel? De ce nu-ți lași timp să stai o vreme acasă?

Ea a clătinat cap fără să scoată o vorbă, cu vocea încă pierdută în oceanul durerii ei. Nu merita să locuiască în acel cămin, pe care îl iubise și îl trădase. Ar fi fost un sacrilegiu.

- Rachel, o să rămâi la Lubbock? întrebase Danielle când mersese să-și strângă lucrurile din birou. Cineva deja îi ocupa biroul, un japonez tânăr care îi împachetase în cutii lucrurile personale și le așezase într-un colț. Ron Kimball, al cărui tată fusese unul dintre supraviețuitorii marșului mortal către Bataan, demisionase deja și își găsisese o nouă slujbă la altă plantație de bumbac. Sub nici o formă n-ar fi lucrat pentru un japonez, i-a spus lui Danielle. Și ea își dăduse preavizul.

-Să fac ce? întrebuse Rachel cu un zâmbet rece. Să privesc bumbacul Toliver crescând sub conducerea altcuiva?

Și-a scos la vânzare și casa, și lucrurile aranjate în cutii, dându'și seama, în timp ce se ocupa de împachetat, că, din moment ce casa din Houston Avenue fusese dată, iar cea din Kermit era scoasă la vânzare, nu mai avea unde să le trimită. Era fără adăpost... pentru o vreme.

Rachel a privit pentru ultima dată sufrageria, și-a luat geamantanul și a ieșit. Vizitase deja vechea grădină, acum o parte bine întreținută dintr-un spațiu care abia dacă mai păstra vreo dovadă a bogăției ce crescuse cândva acolo.

- Bănuiesc că pentru tine aici a început totul, remarcase Amos după înmormântare, când îl găsisse holbân- du-se la parcelele de lângă casă, unde se retrăsese ca să scape de cei care veniseră pentru condoleanțe.

-Da, aici a început totul, răspunsese ea, amintin- du-și de după-amiezile târzii în care își îngrijise grădina, de conversațiile pe care le auzise de sub fereastra bucătăriei.

-El a vrut să vină...

Ea nu răspunsese nimic.

- Eu și Percy l-am convins pe Matt că... n-ar fi un moment prea bun. E foarte îngrijorat pentru tine, Rachel. Nu poate înțelege de ce refuzi să-l vezi sau măcar să-i răspunzi la telefon. Sincer, draga mea... nici eu nu înțeleg, zisese el, cu chipul neliniștit. Matt nu are nici o vină pentru nimic din toate astea, să știi. Percy spune că, dacă vii la Howbutker și ascuți povestea lui Mary, o să înțelegi de ce a lăsat lucrurile așa și că a făcut totul din dragoste pentru tine.

- Da? Rachel și-a strâmbat gura. Poate cândva m-ar fi convins, dar nu acum.

-Acum? Ce s-a întâmplat acum?

- O să afli cât de curând. Iartă-mă, trebuie să mă întorc la ceilalți.

„Bietul Amos, prins la mijloc", se gândea ea, în timp ce pornea BMW-ul. „Și Matt la fel..."

În ultimele două luni încercase să nu se gândească la el și la felul în care se despărțiseră. Totul rămăsese în ceață după ce răspunsese la ușă și se dăduse înapoi, lăsând grupul acela de bărbați să umple holul. Matt încercase să o ia în brațe, însă ea se dusesse la Amos. Reușise să o sune pe Carrie Sutherland, cea mai bună prietenă a ei și colegă de cameră la universitate, care probabil zburase pe autostradă de reușise să ajungă din Dallas după doar două ore. Își amintea cât de rănit fusese Matt când o văzuse urcând scările cu Amos către camera ei, să o aștepte pe Carrie, lăsându-l să aștepte jos. Apoi, mai târziu... prin ceața durerii ei, își amintea cum alergase pe scări când o auzise pe Carrie pe hol și cum se aruncase în brațele ei, nu în cele pe care i le întinsese Matt.

- Cel mai bine e să pleci acum, Matt, spusese ea în cele din urmă.

Într-un final se apropiase de ea, îi prinsese umerii și își plecase capul să-i privească ochii goi.

- Rachel, tata mi-a spus despre testament... că plantația Somerset va ajunge la el. Lăsând toate celelalte deoparte, îmi dau seama cât de rănită... cât de șocată trebuie să fii. Și eu sunt rănit pentru tine; nu sunt dușmanul tău. Ai nevoie de mine. Putem să trecem împreună prin asta.

Vocea ei devenise rece ca a unui somnambul.

- Sunt lucruri pe care nu le știi. Vei deveni dușmanul meu. Nu avem de ales.

El o privea ca și când i-ar fi tras o palmă.

• - Poftim?

- La revedere, Matt!

În săptămânile care urmaseră, rămășițele acelor momente de neînchipuit se refăceau din bucăți învăluite de ceață, luminate din când în când de un strop de luciditate. Dialogul dintre ea și Carrie din ziua următoare, când se întorceau de la identificarea cadavrelor, era unul dintre acele momente. În tăcerea bolnăvicioasă, Carrie o întrebase:

- Îmi spui de ce i-ai trântit ușa în nas pe verandă bărbatului aceuia superb noaptea trecută?

- Nu i-am trântit ușa în nas. Și nu, nu îl vreau. Dacă te interesează, n-ai decât.

Ea oftase zgomotos.

- Foarte frumos din partea ta, mielușel, însă nu mă impresionează. Este nebun după tine, Rachel. De ce îl respingi?

-Trebuie. Dacă nu fac asta, o să înrăutățesc și mai mult lucrurile mai târziu.

- Mai târziu?

- Când o să iau înapoi ce mi se cuvine.

Lacrimile îi înțepau ochii, privind pentru ultima oară casa și strada unde crescuse. Urma să lase cheile de la casă la Realtor înainte să plece din oraș. Se îndrepta spre Dallas să stea la Carrie o vreme, însă principalul motiv pentru care mergea acolo era pentru a se întâlni cu tatăl lui Carrie. Taylor Sutherland era un avocat eminent, specializat în drept comercial și în fraude imobiliare. Avea o întâlnire cu el pentru a evalua conținutul din cutia verde.

Matt a parcat pe aleea casei lui Rachel. Găsise ușor adresa, după instrucțiunile lui Amos. A parcat camioneta închiriată și a ieșit, asaltat imediat de căldura uscată și de vântul nisipos care sufla constant în vestul Texasului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. În sfârșit, o vedea din nou pe Rachel. Dacă nu-l primea, avea să intre cu forța. Trebuia să-i vorbească. Trebuia să-i spună față în față de ce nu mai voia să aibă de-a face cu el. Sigur era ceva mai mult decât faptul că bunicul său moștenise plantația Somerset. Ultimele ei cuvinte pentru el, în noaptea cu accidentul, îi reveneau obsesiv în minte: „Sunt lucruri pe care nu le știi. Vei deveni dușmanul meu. Nu avem de ales.“

- Ce a vrut să spună cu asta, bunicule? întrebuse el, după ce îi reprodusesse cuvintele ei. Ce anume nu știi?

- N-am nici cea mai vagă idee.

Foarte ciudate au fost și cuvintele spuse de Rachel lui Amos la înmormântare. Îi zisese că într-o vreme fusese dornică să creadă că Mary făcuse toate astea din dragoste pentru ea, însă nu și acum; iar când Amos o întrebuse

ce se întâmplase și de ce spunea asta, ea îi răspunsese: „O să afli cât de curând”.

- De ce acum, bunicule? Asta înseamnă că a descoperit și alte motive pentru care să o condamne pe Mary? Poate chiar și pe noi...

Ridicase din umeri.

-Nu știi, fiule.

Însă nu fusese convins pe deplin de neimplicarea bunicului său. În ultimele două luni, simțise toate acele fantome din trecut - acele secrete de familie pe care bătrânul le ținea ascunse.

Curtea fusese cosită de curând. Mirosul său prăfos, de copt, se ridica până la el, amintindu-i de observația lui Amos: „Ce loc uitat de Dumnezeu! Cum poate trăi acolo și altceva în afară de șerpi?” Matt îi dădea dreptate. În drumul de la aeroport, înconjurat de un deșert cu tufișuri mici, asemănător cu un crater de pe Lună, se întrebase cum putuse acest pământ golaș să-i trezească lui Rachel pasiunea pentru agricultură. Însă era vorba despre sânge, nu despre loc.

S-a apropiat nesigur de treptele din față, neliniștit de aerul părăsit al locului. Obloanele verzi erau proaspăt vopsite; la fel și ușa închisă a garajului. La ferestre nu erau perdele, iar sticla sclipea, curățată de curând. „Nu, nu-mi spune...” A dus mâna la ochi, ca să privească prin micile pătrate de sticlă ale ușii. Camera din față era goală, părăsită ca un cuib de păsări iarna, fără nici urmă de mobilă. Îndurerat și trist, a făcut ocolul casei, hol- bându-se prin ferestre, găsind toate camerele goale, fără nimic altceva decât pereții proaspăt zugrăviți.

-Vă pot ajuta cu ceva?

S-a întors de la fereastra din spate și a văzut o femeie obeză, îmbrăcată în haine cu model tropical, care îl privea cu mâinile în șolduri.

-Da... puteți, a murmurat Matt. Femeia care locuiește aici. Rachel Toliver. Se pare că s-a mutat. Puteți să-mi spuneți unde s-a dus?

- Cine întreabă?

- Sunt Matt Warwick. Matt și-a șters de pe mâini praful luat de pe fereastră și a întins brațul. Un prieten

de familie din Howbutker, Texas. Și-a dat seama că era o vecină căreia îi suna, probabil, familiar numele lui.

Femeia și-a desprins o mână din șold și i-a întins-o.

-Am auzit de familia Warwick din Howbutker. Numele meu e Bertie Walton, prietenă și vecină. Locuiesc alături. A dat din cap, în direcția casei ei. Ce treabă aveți cu Rachel?

Matt a ezitat, apoi a răspuns direct:

-Am venit să văd ce face și să încerc să o iau acasă. Are nevoie să fie lângă cei care o iubesc.

Femeia părea mai relaxată.

- Sunt de acord. L-a măsurat din cap până-n picioare și, ca și când ar fi luat o hotărâre, a spus: îmi pare rău să vă spun că a plecat cu o oră înainte să ajungeți aici. Cred că nu se mai întoarce. Probabil a plecat când eu eram la magazin, și n-am avut ocazia să-mi iau rămas-bun.

Tonul ei arăta cât de rănită era.

-A spus unde pleacă?

- Mă tem că nu. Ieri mi-a zis că ținem legătura, însă... la starea în care era, nu bag mâna-n foc.

Speranța lui Matt de a o găsi se spulberase.

- Cunoașteți pe cineva care ar putea ști unde e?

- Pe absolut nimeni. Rachel nu mai era apropiată de nimeni din Kermit, cu excepția mea. Eu eram prietena cea mai bună a mamei ei. Casa va fi scoasă la vânzare, încercați să vorbiți cu cei de la Realtor. Sunt doar două reprezentanțe în oraș. E obligată să lase un număr de contact la una dintre ele.

Matt a scos din buzunar un pix și o agendă.

- îmi dați numele și adresele lor?

- Ba chiar mai mult. Haideți să vă desenez o hartă. Altfel nu-i găsiți.

A luat-o spre casă, iar Matt a urmat-o.

După câteva minute, stătea la masa din bucătăria ei, privind-o cum turna ceai încălzit la soare în paharele pe care le scosese dintr-un bufet special.

- Doamnă Walton, de ce s-ar muta Rachel? Cred că... în situația ei... ar fi vrut să stea aici, unde o cunoaște lumea.

-- Spune-mi Bertie, a răspuns ea, lăsând pe masă paharele de ceai cu gheață și un bloc de foi galbene și un stilou, pe care le adusese sub brațul său cărnos. S-a așezat pe fotoliu și a aruncat blocul pe masă. Nu mă surprinde că a plecat. Rachel s-a distanțat de mult timp de Kermit. Aici nu mai e nimic pentru ea, dacă o fi fost vreodată. Credeam că va rămâne doar pentru că nu mai are unde să se ducă, dar se grăbea să plece de aici.

-Ai spus... Starea în care se afla când a plecat. Cum arăta?

Bertie începuse să deseneze străzi și puncte de reper pe blocul de hârtie galbenă.

- Când ai văzut-o ultima dată?

- Cu două luni în urmă, când a venit la înmormântarea mătușii ei.

- Scade vreo nouă kilograme din trupul acela frumos al ei și adaugă o față subțire și trasă și o piele foarte bronzată și obții noul ei aspect. Nu mai arată ca fata care a fost aici de Crăciun.

- Nu mai e aceeași fată, a spus Matt încet. Cum de s-a bronzat așa mult?

- Păi, a stat în soare cât a făcut toate reparațiile în jurul casei - acoperișurile, obloanele, curtea. Nu ar fi lăsat pe nimeni să le atingă. Însă ceva o ținea să nu se prăbușească. Îți puteai da seama după felul în care bătea cuiele.

Matt s-a încruntat.

-A făcut vreo aluzie la ce putea fi acel ceva? Orice informație mi-ar fi de mare ajutor.

Bertie s-a gândit o clipă.

- Părea condusă de un fel de forță interioară, însă... nu era chiar curaj, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu tipul acela de curaj care te face să mergi mai departe fie că vrei, fie că nu. Nu era asta. Nu, era mai degrabă ca și când ar fi avut în minte un scop, un obiectiv pentru care să termine aici. A închis stiloul și a rupt foaia de hârtie. Nu știu să-ți spun mai multe.

-Ai zis-o foarte bine, Bertie. Îți mulțumesc de ajutor. Și-a terminat ceaiul și s-a ridicat. Scrie-mi numărul tău de telefon. Dacă aflu ceva, îți spun.

Bertie l-a privit cu coada ochiului, ca și când ar mai fi avut ceva de spus înainte să-l conducă la ușă.

-Tu ești băiatul despre care mi-a vorbit Rachel cu ani în urmă, când s-a întors din excursia în Howbutker, nu-i așa? Atunci avea doar zece ani și... Dumnezeule! nu era genul de persoană care să laude pe cineva, însă pe tine te-a lăudat. Ai spus că ai venit să o duci înapoi la cei care o iubesc. Faci parte dintre ei?

- Sunt primul pe listă.

- Pot vedea asta. Tinere, mergi și caut-o și fă-o să înțeleagă că, în ciuda tuturor pierderilor ei, încă are totul.

-Chiar asta intenționez, Bertie, a răspuns Matt. A împăturit foaia de hârtie și a băgat-o în buzunar, apoi și-a lăsat o mână pe umărul ei. Stai jos. Pot să ies și singur, și îți dau cuvântul meu că, într-un fel sau altul, vei primi vești de la mine.

- Sper să fie o invitație la nuntă, a spus ea.

El i-a zâmbit.

- Dacă o să se poată...

A ajuns la agenție, însă în zadar. Agentul care se ocupa de casa Toliyer se pregătea să plece să monteze plăcuța cu „DE VÂNZARE” când Matt a intrat în biroul cu două mese. Își dădea seama că era împotriva politicii companiei să divulge numărul și adresa unui client care pleca din oraș, dar se baza pe farmecul său pentru a obține acele informații. I-a zâmbit femeii cu care vorbea și i-a spus că era prieten cu Bertie Walton, care îi zisese că acea casă era de vânzare. Ar putea să contacteze proprietarul? Ar fi dorit să-i facă o ofertă înainte să părăsească orașul.

Pe chipul agentului se citea disperarea. Dacă ar fi ajuns cu două ore în urmă, ar fi putut vorbi chiar acolo cu proprietarul. Acum plecase din oraș și nu spusese unde. Era foarte ciudat. Nu lăsase nici un număr de telefon la care să poată fi găsită, spunând că avea să dea un semn când se stabilea undeva. Însă... dacă dorea să facă o ofertă, ar putea întocmi contractul, pe care ea avea să i-l prezinte proprietarului de îndată ce suna.

Avea vreo idee când s-ar putea întâmpla asta? a întrebat Matt.

Chipul agentului s-a alungit. Din păcate, nu.

El a zâmbit cu regret, spunând că nu prea avea noroc, însă i-a luat cartea de vizită.

În fața agenției imobiliare, a tras adânc și cu furie în piept aerul uscat. Era aproape sigur că Rachel plecase în Dallas la prietena ei, blonda caraghioasă în pantaloni de călărie care venise în noaptea accidentului. Căria sau Cassie, ceva de genul ăsta. Nu reținuse numele ei în acel vârtej emoțional. Poate își amintea Amos. După ce obținea numele prietenei, restul era ușor. Avea să facă rost de adresa ei, apoi să ia avionul către Dallas și să ajungă acolo în acea noapte.

Când a ajuns în camionetă, a sunat acasă de pe telefonul portabil pe care îl avea cu el. Când i-a răspuns bunicul său, l-a cerut pe Amos, știind că era la Warwick Hall. Percy i-a întins imediat receptorul lui Amos.

- Cu ce te pot ajuta, Matt? a întrebat el.

- Rachel și-a scos casa la vânzare și a plecat din oraș fără să spună nimănui unde se duce, însă tu ai putea să mă ajuți s-o găsești, Amos. Îți amintești cum o chema pe colega de cameră a lui Rachel de la universitate, femeia aceea pe care am cunoscut-o în noaptea accidentului? Cred că Rachel s-a dus la ea în Dallas.

Matt l-a auzit lovindu-se peste frunte.

-Îmi pare rău, Matt, mă tem că și mie îmi scapă numele.

Matt a lovit cu palma peste volan și a mârâit o înjurătură, însă a răspuns că și când n-ar fi avut nici o importanță:

-Nu e nici o problemă, Amos. Poate va ști Sassie sau Henry să-mi spună.

Însă nici Henry nu își amintea numele.

-Domnișoara Carrie, atât știu, a spus el. Nu rețin numele de familie ale străinilor. Poate mătușa Sassie își amintește. E la mama. Vreți să o sun?

- Dă-mi numărul, Henry.

Însă și acolo s-a lovit de un punct mort. Sassie fusese atât de copleșită de evenimentele acelor zile îngrozitoare, că nu știa pe ce lume era.

Atunci avea să apeleze la un detectiv, s-a hotărât el. Avea să contacteze o agenție de detectivi și să le ceară celor de acolo să o găsească. A format numărul de la biroul său din Howbutker, imaginându-și cum Rachel bătea cuie pe acoperiș, dornică de răzbunare. Care era scopul ei, forța care o făcea să reziste? Răzbunarea? Pe cine? Și de ce? În sufletul lui bănuia răspunsurile. Avea sentimentul înfricoșător că ținta era bunicul lui.

-Nancy, a spus el, când a răspuns secretara, lasă totul deoparte și găsește-mi o agenție bună de detectivi din Dallas, apoi sună-mă și dă-mi informația. Vin spre casă.

capitolul 64

Dallas, Texas, sâmbătă

Rachel s-a trezit în dimineța următoare și s-a uitat la ceasul smălțuit de lângă pat, care arăta ora nouă. S-a ridicat într-un cot în camera rece, complet albă, apoi a privit nedumerită în jur, până când și-a dat seama că se afla în camera de oaspeți din casa modernă a lui Carrie Sutherland. S-a ridicat cu greu, cuprinsă de sentimentul de dezaprobare specific fermierului față de somnul prelungit și față de pierderea de timp. Nu mai dormise atât de mult din diminețile de sâmbătă din școala generală. După o clipă, s-a lăsat iar pe spate. Nu mai existau câmpii de care să aibă grijă.

Ca de fiecare dată când se trezea, era deprimată. Aflase că, dacă stătea nemișcată și își golea mintea, în tot acel hățiș trebuia să apară o rază de lumină care să-i limpezească gândurile. În această dimineată, gândurile sale erau îndreptate doar asupra motivului pentru care se hotărâse să vină la Dallas cu o zi în urmă, știind că prietena ei era plecată din oraș până duminică după-amiază, momentul stabilit inițial pentru sosirea lui Rachel, însă, așa cum se întâmplase cu toate lucrurile asupra cărora își canalizase energia în aceste două luni, scosese

la vânzare casa părinților înainte de data programată și venise pentru că nu avea unde să se ducă. Acum se întreba ce putea să facă pentru a-și umple timpul și a putea îndura singurătatea în acea casă ca un iglu, fără să-și piardă ultima rămășiță de luciditate.

Pe hol s-a auzit telefonul. Rachel l-a lăsat să sune o dată, însă nevoia de a auzi o voce umană a făcut-o să dea pătura la o parte și să răspundă. Și-a dres glasul.

- Bună ziua. Reședința lui Carrie Sutherland.

A urmat o liniște provocată de surpriză, apoi o voce masculină familiară, care îi amintise întotdeauna de bretele și de pulovere de flanel, i-a rostit cu încântare numele:

-Rachel? Tu ești?

Ea s-a strâmbat, regretând că răspunsese la telefon. Era clar că Taylor Sutherland, tatăl lui Carrie, nu știa că fiica lui era plecată din oraș, bucurându-se de toată nebunia din Las Vegas alături de prietenul ei actual. Era un baptist puritan și nu ar fi fost de acord cu așa ceva.

-Bună dimineța, Taylor, a spus ea. Am ajuns mai devreme, însă Carrie nu e acasă momentan. Cred că a avut... o întâlnire de dimineată.

-Aha. A plecat undeva să petreacă weekendul și te-a lăsat să te descurci singură, nu-i așa?

- E vina mea. Urma să vin abia mâine după-amiază.

- N-o să încerc să te trag de limbă să aflu unde este și cu cine. Tu ești în regulă în congelatorul tău? Reglează termostatul. Nu da atenție biletelor pe care le-a lăsat ea, să nu se atingă nimeni de el. E ridicol cât de frig e în casă doar ca să-și păstreze pânzele alea ale ei.

Rachel a zâmbit. Nu-1 puteai păcăli pe Taylor Sutherland când venea vorba despre fiica lui. Se referea la plăcuța pe care scria „VĂ ROG NU UMBLAȚI*¹”, fixată lângă termostat. Carrie era o mare colecționară de picturi în ulei valoroase, iar casa ei era strict controlată termic pentru a le proteja de variațiile de temperatură din camere. A întrebat-o cu o voce în care se citea îngrijorarea părintească:

- Și ce o să faci singură toată ziua?

- Sincer, nu știu.

-Of, nu are în casă nimic care merită citit și sunt sigur că în frigider nu e nimic de mâncare. Ce-ar fi să vii la birou? Mai stau aici o vreme, așa că putem discuta despre ce voiai să vorbim luni. Apoi bem gin tonic și mergem să mâncăm un hamburger. Ce zici?

Rachel a scos un oftat de ușurare.

-Ar fi minunat.

-Atunci te aștept neapărat la unsprezece. I-a dat adresa și i-a explicat care era drumul cel mai simplu până la biroul său și, înainte să închidă, a sfătuit-o: Imbracă-te foarte subțire. In weekend nu merge aerul condiționat aici.

Rachel îl respecta foarte mult pe Taylor Sutherland. Dădea senzația de băiat de la țară, însă în spatele acelei fațade se ascundea o minte strălucită, care își dusesese mulți oponenti creduli la pieire. Era văduv, iar Carrie era singurul său copil. Pentru că era obsedat de punctualitate, a așteptat doar cinci minute înainte să-l vadă dând buzna în liniștea caldă de sâmbătă a camerei lui luxoase de primire, la ora unsprezece fix.

- Rachel, fata mea! Nu te întreb cum te simți, pentru că, din păcate, știu prea bine, însă arăți bine pentru o fată doborâtă la pământ, așa cum ai fost tu.

- Ești foarte bun, a răspuns ea, întorcându-i îmbrățișarea. Aș vrea ca oglinda mea să fie la fel de îngăduitoare ca tine.

- Ești prea critică. Intră și o să pregătesc ceva de băut să ne răcorim.

Taylor vorbea cu îngăduință despre „apucăturile ușurate” ale lui Carrie în timp ce amesteca ginul cu apă tonică. Rachel avea impresia că acele discuții aveau loc doar pentru a o împiedica să treacă direct la motivul întâlnirii. Carrie îi obținuse o programare și îl pusese pe tatăl ei la curent cu dispozițiile testamentului mătușii Mary, explicându-i că Rachel găsise documente incriminatoare, care puteau duce la darea în judecată a lui Percy Warwick. Avea presentimentul că el îl cunoștea pe Percy.

După ce a adus băuturile, bărbatul s-a lăsat pe spate în scaun și și-a unit mâinile la piept, peste cămașa cu mâneci scurte.

- Carrie mi-a zis că, fără știrea ta, mătușa ta a vândut Fermele Toliver chiar de sub nasul tău și i-a lăsat lui Percy Warwick plantația familiei, despre care toată lumea credea că avea să-ți revină ție.

Optimismul ei a scăzut brusc auzind familiaritatea cu care rostise acel nume.

- Deci îl cunoști pe Percy Warwick.

-Da.

-Va exista un conflict de interese dacă... în caz că se ajunge la proces... mă reprezinți tu?

- E prea devreme să-ți pot spune. Acum să lăsăm asta deoparte! Spune-mi de ce ai venit.

-Taylor, înainte să trecem la asta, aș vrea să știu dacă obișnuita confidențialitate avocat-client se aplică și în cazul discuției noastre, indiferent dacă se ajunge sau nu la proces, iar eu voi fi sau nu clientul tău.

El a zâmbit bonom.

- Bineînțeles că da, pentru că o să-ți emit o factură pentru consultanță, care va stabili automat acest privilegiu. Dai prânzul la Burger Den.

- Perfect, a spus ea chicotind, apoi a adăugat pe un ton serios: întreb pentru că asta are de-a face cu Percy Warwick. Cât de bine îl cunoști? Sunteți prieteni?

- Nu chiar prieteni. Mai degrabă, cunoștințe întâmplătoare. Tonul lui redevenise sobru. Iar eu îl admir. A făcut mai mult pentru conservarea terenurilor împădurite și deversarea prudentă a deșeurilor industriale decât oricare alt om de afaceri. Ce legătură are povestea asta cu Percy?

Rachel a sorbit din ginul tonic.

-Cred că a cumpărat în cunoștință de cauză de la mătușa mea un teren pe care ea nu avea dreptul să îl vândă. Acel pământ îi aparținea tatălui meu, William Toliver. Am toate motivele să cred că el a murit fără să fi știut acest lucru.

Taylor a rămas într-o tăcere neutră timp de câteva secunde, ca un om care auzise o limbă pe care nu o putea înțelege.

- Ce dovezi ai care să-ți susțină bănuielile și cum ai ajuns în posesia lor?

Rachel i-a relatat succint evenimentele care duseseră la descoperirea cutiei din piele și i-a descris cu lux de amănunte conținutul ei.

-Ai toate aceste materiale la tine?

Rachel și-a desfăcut geanta și a scos copii după testamentul lui Vernon Toliver și după cele două scrisori. Taylor și-a pus ochelarii de citit, iar ea a sorbit în tăcere, așteptându-l să citească.

- Ei bine? a întrebat ea într-un final, după ce el a lăsat hârtiile deoparte.

S-a auzit scârțâitul pielii de pe scaun când avocatul s-a ridicat să se întoarcă la bar, arătând către paharul ei și întrebând-o dacă mai voia unul. Ea a dat din cap și a observat cât de lent își umplea el paharul de gin tonic, își amintea că obișnuia să tragă mult de timp când își îndulcea ceaiul cu gheață, însă acum bănuia că o făcea intenționat.

-Haide, Taylor, a spus ea. E caz de proces sau pierd și timpul meu, și pe al tău?

- Ei bine, nu știu despre al tău, însă cu siguranță nu pe al meu, a spus el clipind părintește, adâncindu-și ridurile. Am totuși câteva întrebări. Prima este dacă ai găsit împuternicirea.

- Nu, nu era în cutie.

- în cutia asta verde a ta ai găsit certificatul de deces al bunicului tău?

Rachel a clătinat din cap.

- Dar împuternicirea de tutore a mătușii tale?

-Nu, a răspuns ea, surprinsă că nici măcar nu se gândise la ele.

-Tatăl tău era pupilul ei?

Pe fruntea lui Rachel apărură o cută.

- El a presupus întotdeauna asta.

- întreb asta pentru că, în calitate de tutore al tatălui tău, mătușa ta a crezut, probabil, că vânzarea pământului

e în interesul lui. Desigur, ar fi avut nevoie de aprobarea tribunalului pentru asta. Însă problema mea sunt aceste date.

Rachel s-a apropiat de birou ca să vadă datele pe care i le arăta el cu vârful stiloului.

- Scrisoarea bunicului tău e datată 13 mai 1935; a lui Percy - 6 iulie. Putem presupune că titlul i-a fost transferat la scurt timp după aceea. Chiar dacă Miles a murit la câteva zile după ce i-a trimis scrisoarea surorii lui, ea nu a fost înștiințată de moartea lui decât la câteva săptămâni după aceea. Roțile birocrăției erau și mai lente în 1935 decât acum, mai ales că el a murit în străinătate, în Franța.

Rachel simțea cum ochii îi ies din orbite.

-Vrei să-mi spui că, deși mătușa Mary a fost tutorele tatălui meu, ea nu avea totuși această calitate când terenul i-a fost vândut lui Percy Warwick?

- Exact.

- Dacă mătușa mea a fost numită tutore după vânzarea pământului... asta înseamnă că tranzacția a devenit legală?

-Nu. Ordinul tribunalului nu e retroactiv. Transferul titlului s-a făcut fraudulos.

Rachel s-a întins după paharul de gin tonic și a sorbit din el ca să-și umezească gâtul uscat. A așezat paharul din nou pe birou și l-a întrebat:

-Asta înseamnă că am de-a face cu un caz de fraudă?

Taylor a luat scrisoarea bunicului ei.

- Întâi de toate, ai și altă semnătură a lui Miles Toliver pe care să o comparăm cu cea de pe această scrisoare?

Rachel s-a gândit la dosarele semnate de bunicul ei, care se aflau în biroul de pe Houston Avenue.

-Știu de unde să iau mostre ale scrisului său de mână, a răspuns ea. Problema asta este ca și rezolvată. Ce altceva mai trebuie?

Taylor a ezitat, iar Rachel s-a întrebat dacă nu cumva se lupta cu împotrivirea de a-l da în judecată pe Percy Warwick.

-Trebuie să te asiguri că împuternicirea a fost transferată și, dacă da, că pământul descris în ea este același

cu cel cumpărat de Percy. Faci asta mergând la Tribunalul din Howbutker și verificând indexul împuternicirilor pentru tranzacții de teren între mătușa ta și Percy Warwick din apropierea datei scrise pe bilet. După aceea, mai stăm de vorbă.

-Și dacă descopăr că o astfel de tranzacție chiar a avut loc, o să am dovezi suficiente pentru fraudă?

Din nou, Taylor și-a întârziat răspunsul.

-Chiar dacă numele lui Mary DuMont apare pe împuternicire, fratele ei i-a spus clar că trebuia să țină terenul în custodie pentru fiul său până când acesta împlinea douăzeci și unu de ani. Dacă Mary DuMont a vândut pământul ca și când ar fi fost al ei, fără formalitățile de aprobare din partea tribunalului, atunci este vorba despre fraudă.

- Există vreo prescripție pentru fraudă? a întrebat ea, ținându-și respirația.

- Da, însă aceasta ar începe din momentul descoperirii tranzacției frauduloase. Unde se află acest teren de lângă Sabine? Există ceva acolo?

Ea a expirat încet.

-Cred că Warwick Industries a construit pe el o fabrică uriașă de procesare a hârtiei și un complex de birouri. În apropiere se află și o zonă de locuințe.

Se aștepta ca Taylor să fie surprins, însă singura lui reacție a fost să-și învârtă paharul pe șervețelul umed.

- La ce anume am dreptul dacă se dovedește că a fost fraudă? a întrebat ea.

Cu un ochi ușor întredeschis, Taylor i-a răspuns:

- Dacă terenul a fost vândut ilegal, în calitate de moștenitor al tatălui tău ai dreptul nu doar la teren, ci la toate îmbunătățirile și clădirile de pe el. Cartierul de locuințe poate constitui o excepție.

Rachel a închis ochii și și-a împreunat mâinile. „Da!“ Era mai mult decât sperase. Pentru prima dată după mult timp, simțea că avea un motiv să trăiască. Și-a ridicat capul și l-a privit în ochi pe avocat.

- Personal, cum te-ai simți dacă l-aș da în judecată pe Percy Warwick pentru a obține ce îmi aparține?

Taylor s-a încruntat.

- Nu... nu te referi la terenul propriu-zis, nu-i așa?
-Oho, ba da. Nu mă interesează o despăgubire în bani.

Avocatul a studiat-o îndelung, apoi s-a așezat din nou pe scaun și și-a unit din nou mâinile la piept.

- Nu uita că tu m-ai întrebat, a avertizat-o el, așa că iată răspunsul. În ciuda argumentelor tale, aş fi foarte dezamăgit de tine, Rachel. Acțiunea ta în instanță ar putea distruge operațiunea administrată cel mai eficient și esențială din punct de vedere economic din această parte a statului, ca să nu mai zic că astfel ai distruge ultimii ani de viață ai unui om cu adevărat minunat. A făcut o pauză ca să-i lase timp să riposteze, însă, văzând că nu spune nimic, a continuat: Știu ce bani vei moșteni, Rachel, în primul rând datorită generozității mătușii tale, apoi - a dat trist din cap - din cauza morții îngrozitoare a tatălui și a fratelui tău. Nu știu, desigur, de ce Percy Warwick a încheiat un astfel de contract cu Mary DuMont în 1935 - asta dacă chiar a făcut-o -, însă bănuiesc că avea un motiv întemeiat. Erau vremuri foarte grele, și poate că acea vânzare a prevenit dezastrul financiar al mătușii tale și al viitorilor ei moștenitori, printre care te numeri și tu. Și-a ridicat paharul, însă ochii lui nu mai erau calzi și părintești. Cred că ți-am răspuns la întrebare. Apropo, nici nu trebuie să faci cinste la prânz.

Rachel l-a privit cu îndrăzneală.

- Yom vedea, a spus ea. Îți mulțumesc pentru sinceritate. Îmi pare bine că am găsit omul potrivit care să mă reprezinte dacă procesul va avea loc.

Taylor a coborât paharul.

- Poftim?

- Nu vreau să-l rănesc pe Percy Warwick sau să-i iau nepotului său moștenirea. Ce pot să fac eu cu o fabrică de hârtie? Vreau să fac un schimb - Somerset, plantația familiei mele, în schimbul complexului industrial al lui Percy de pe malul râului Sabine.

Taylor a privit-o tăcut, apoi a zâmbit.

-Ah, a spus el, da, cu asta cred că m-aș putea împăca.

Ea s-a uitat la ceas.

-Asta îmi aduce aminte de prânz. Este trecut de douăsprezece. Sper că ești gata pentru hamburger!

El s-a ridicat în grabă.

-Nu doar pentru un hamburger, ci și cartofi prăjiți, inele de ceapă pane, o bere și o brișă dublă de ciocolată pe lângă.

Rachel și-a pus geanta pe umăr.

- Și îți faci griji pentru ce mănâncă fiica ta!

capitolul 65

Rachel a urmat săgețile către biroul arhivarului de la Tribunalul din Howbutker. Era după-amiaza zilei de luni, după întâlnirea ei cu Taylor Sutherland. Alesese cel mai bun moment în care să vină și să plece neobservată din Howbutker. Era octombrie, însă căldura plutea încă în aer și puțini locuitori ieșiseră din case. Majoritatea dormeau, moțâiau la prâm sau în spatele tejghelelor, încercând să se răcorească. Inchiriasse o cameră la un motel din afara orașului, în caz că s-ar fi simțit prea obosită pentru a parcurge înapoi drumul de trei ore până în Dallas.

Rachel nu-l văzuse niciodată pe arhivar, însă era sigură că el avea să o recunoască. Chiar dacă nu fusese prezent la înmormântare, tot ce trebuia să facă era să privească în spatele ei la portretul mătușii Mary de la inaugurarea tribunalului din 1914 ca să-și dea seama cine era. Ar fi dorit să rămână anonimă. Matt ar fi venit să o caute numaidecât dacă afla că era în oraș, motiv pentru care își schimbase BMW-ul verde, pe care îl știa Amos, cu Suburbanul negru al lui Carrie și rezervase o cameră de motel în afara orașului. Nu putea să riște să-l vadă, căci nu știa cum ar fi influențat-o.

Dacă bănuielile ei se dovedeau corecte, pentru ei nu mai exista nici o speranță. Nu va mai avea aceleași sentimente pentru Percy, iar Matt nu ar putea-o ierta niciodată dacă l-ar târî pe bunicul lui la tribunal și i-ar dezvălui complicitatea la fraudă. Era sigură că nu avea

să se ajungă acolo, însă doar simpla amenințare ar fi distrus tot ce avuseseră. Trebuia să-și termine repede treaba, înainte ca el, bunicul lui sau Amos să intre acolo din întâmplare.

Femeia de vârstă mijlocie, îmbrăcată în rochie de vară, din spatele ghișeului o fixa cu o privire curioasă, încercând să își dea seama de unde o cunoștea.

-Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea, uitându-se la mâna ei stângă când și-a așezat-o pe tăblia de pin tocită.

- Cu siguranță, a răspuns Rachel. Aș vrea să văd înregistrarea unui transfer de împuternicire către Percy Warwick de la Mary Toliver DuMont, în 1935. Data ar trebui să fie aproximativ 8 iulie.

Ochii femeii de la arhivă au strălucit, căci a recunoscut-o. A bătut-o ușor pe mână.

-Domnișoară Toliver, în numele orașului Howbut-ker, vă rog să acceptați cele mai adânci condoleanțe pentru toate pierderile dumneavoastră, a spus ea, acel „toate” rostit pe un ton apăsător incluzând și așteptarea ei de a moșteni plantația Somerset.

-Vă mulțumesc. Sunteți foarte amabilă, a răspuns Rachel pe tonul monoton pe care îl folosea ca să descurajeze alte compătimiri.

- O secundă, să verific indexul pentru acea perioadă. În scurt timp, în vreme ce Rachel stătea cu ochii pe ușa de la intrare, s-a întors cu un volum masiv, legat.

- Pagina 306, a spus ea. Dacă aveți nevoie de ajutor, să-mi spuneți.

- Mulțumesc, mă descurc. Pagina 306.

A dus volumul la o masă, departe de ochii curioși ai femeii, și a găsit imediat răspunsul la căutarea ei. Pagina 306 i-a dezvăluit că, pe 14 iulie 1935, Mary Toliver DuMont îi transferase prin împuternicire o bucată de pământ lui Percy Matthew Warwick. Descrierea legală a locului în care se afla terenul corespundea cu cea din testamentul lui Vernon Toliver. Harta anexată definea conturul secțiunii de lângă Sabine. Mărginea o proprietate pe care Rachel o recunoștea drept Somerset.

A ridicat privirea din registru, cu un gust amar în gură, stăpânită de o furie care o făcea să tremure

pe scaun. Percy... și mătușa Mary... hoți și mincinoși... Să păstreze secretul în timp ce această minciună o distrugea pe mama ei, distrugea pacea familiei, făcea imposibilă întoarcerea ei acasă. Cât de diferit ar fi fost totul dacă tatăl ei ar fi știut adevărul! Poate că părinții și frățiorul ei ar fi fost încă în viață...

A dus înapoi la ghișeu volumul deschis și a arătat către hartă.

- Există vreo înregistrare care să arate că pe această parcelă de pământ e construit ceva?

Femeia și-a ridicat ușor ochelarii o clipă și a privit harta prin lentilele bifocale.

-Dosarele cu impozitele conțin asemenea informații, însă nici nu trebuie să verific. Acela e locul pe care se află fabrica de hârtie care ține de Warwick Industries.

- Sunteți sigură?

-Sunt sigură. Casa noastră e... aici. Funcționara a arătat cu degetul către un punct de pe hartă. E într-un cartier rezidențial construit de Warwick Industries pentru muncitori. Soțul meu e șef de echipă acolo.

-Da?

Tonul lui Rachel i-a atras o privire tăioasă. Femeia și-a retras degetul, întrebându-se, probabil, de ce era interesată de locul în care lucra soțul ei, care-i oferea o slujbă sigură, diverse beneficii și un plan de pensie confortabil. Oare o frământau asemenea lucruri pentru că nu-și mai găsea locul în Howbutker?

- Pot să întreb de ce vă interesează?

-Am un interes legal pentru acest loc, a răspuns Rachel, vocea ei semănând cu gheața care se crapă. Scoateți, vă rog, dosarul cu cele mai recente impozite ale acestei proprietăți și, între timp, verificați data la care Mary Toliver DuMont a devenit tutorele lui William Toliver. Trebuie să fi depus actele în 1935.

-Se află în subsol, la arhive și s-ar putea să dureze mai mult.

-Aștept.

Funcționara s-a retras de la ghișeu cu o privire perplexă, neliniștită, apoi a dispărut în spatele unei uși. Rachel s-a alarmat. Dacă avea ghinionul ca soțul femeii

să fie asistentul lui Matt? Dacă femeia, deja bănuitoare, îi spunea soțului ce s-a întâmplat, iar el îi transmitea lui Matt? Dacă era la fabrică, far fi luat cel puțin o jumătate de oră să ajungă în oraș. Ea avea să mai stea douăzeci de minute, după care se va face nevăzută.

Era pe punctul de a ieși pe ușă, când funcționara s-a întors.

-Uitați o copie a dosarului cu taxe din 1984 a spus ea, trântindu-l pe ghișeu, și una după un ordin al tribunalului care aprobă cererea mătușii dumneavoastră de a deveni tutore. Altceva? S-a uitat la ceas. Am intrat deja în pauză.

Rachel a aruncat o privire rapidă la data la care tatăl ei devenise pupilul mătușii Mary: 7 august 1935.

- Mă tem că mai am o rugămintă, a spus ea. Aș dori o copie după pagina 306 și una după hartă.

Funcționara și-a mușcat buzele.

-Trebuie să plătiți o taxă, a spus ea.

Rachel și-a deschis geanta.

- Spuneți cât costă.

După câteva minute tensionate, cu fotocopiiile împăturite în siguranță în geantă, s-a ridicat să plece, însă, ajunsă la ieșire, a aruncat o privire în urmă. După cum se așteptase, funcționara avea telefonul la ureche și îi citea din dosarul de împuterniciri persoanei cu care vorbea.

-Matt, sunt Curt. Nu știu dacă e important sau nu, însă tocmai m-a sunat soția mea de la tribunal. Mi-a spus că Rachel Toliver a trecut pe acolo cu câteva minute în urmă.

Cu receptorul la ureche, Matt s-a întors cu scaunul de la fereastra pe care privise impasibil timp de aproape o oră.

- Poftim? Rachel Toliver e în oraș?

- Da. Marie mi-a spus că voia să vadă un act de împuternicire.

- E încă acolo?

-Tocmai a plecat, mi-a zis Marie.

-A spus unde se duce?

- Nu, șefule. Oftatul lui Curt îi dădea de înțeles că, în acel moment, se întreba de ce se deranjase să-l sune dacă pe Matt nu-l interesa decât Rachel Toliver. Lui Marie nu i s-a părut prea prietenoasă. Credeam că vreți să știți în ce și-a băgat nasul.

Matt a apăsă butonul difuzorului de la telefon și a pus receptorul jos, apoi s-a ridicat.

- Sigur, Curt, vreau să știu. Despre ce a fost vorba?

A deschis ușa unui dulap și a scos de pe umeraș o jachetă sport.

-A venit la tribunal să ceară informații despre pământul pe care mătușa ei i l-a vândut bunicului tău în iulie 1935, a spus Curt. Se pare că în acea perioadă doamna Mary i-a vândut o bucată de teren domnului Percy.

Matt a făcut o pauză, lăsând una dintre mâneci să-i atârne goală. Bunicul său nu-i pomenise niciodată despre achiziționarea unui teren de la Mary.

- Și de ce ar interesa-o asta pe Rachel? Ești sigur că Marie a înțeles bine?

-Sunt foarte sigur! Marie spunea că fata nu arăta prea bine. Era foarte slabă. Am văzut-o la înmormântarea doamnei Mary. Era o femeie foarte frumoasă. Marie zice că nu părea aceeași.

-Așa am auzit și eu, a spus Matt, terminându-și de încheiat jacheta. Marie a spus ce teren căuta?

- Da, mi-a zis. E cel pe care stau eu acum.

Matt se holba pe fereastră.

- Locul pe care se află fabrica?

- Da. Pe Marie au neliniștit-o întrebările ei. Spunea că fata părea... furioasă.

-Da... sunt sigur că era, a răspuns Matt.

„Perfect”, se gândea el. „Furia te menține la suprafață. Durerea te-ar fi scufundat. Dar furie împotriva cui?”

- Și acum punctul culminant, șefule. Când Marie a întrebat de ce era interesată de terenul pe care se află fabrica, ea a răspuns că s-ar putea să aibă un interes legal acolo. Ce naiba voia să spună cu asta?

Matt și-a adus aminte de cuvintele lui Bertie Walton: „forță interioară”, „obiectiv”. Și de cele ale lui Rachel către Amos: „O să afli cât de curând”.

- Nu știu, Curt, dar voi afla cât mai repede.

-Mai e ceva, Matt, a continuat Curt. Fata Toliver i-a spus lui Marie să verifice data în care tribunalul a numit-o pe doamna Mary tutorele tatălui ei, William Toliver. Nu ți se pare că toate aceste cercetări nu prevestesc nimic bun?

Matt a deschis ușa biroului, cu cheile de la mașină în mână.

-Mulțumesc, Curt, și... cu cât știe mai puțină lume despre asta, cu atât mai bine, înțelegi?

- Sigur că da, șefule. Am învățat să nu-i spun niciodată unei femei ceva ce nu vreau să se discute pe verandele din oraș.

- Perfect, a răspuns Matt.

A ieșit în grabă din birou și s-a dus la mașină, formând numărul lui Amos în timp ce părăsea în goană parcare.

- Susan? Sunt Matt Warwick. Fă-mi, te rog, legătura cu Amos.

Amos fusese întrerupt dintr-o pledoarie.

- Ce s-a întâmplat, Matt? a întrebat el, cu vocea alarmată. E ceva în neregulă cu Percy?

-Nu, Amos. îmi pare rău că te-am speriat. E vorba despre Rachel. Tocmai am fost informat că este în oraș. Ce mașină are?

- Ultima dată când am văzut-o, avea un BMW. Verde-închis. Vrei să spui că a venit și nu ne-a spus? Vocea lui vibra de durere. Cum ai aflat că e în Howbutker?

- Îți spun mai târziu. Acum mă îndrept către oraș să o caut.

-Matt...

-Vorbim mai târziu, Amos, a spus el, închizând ca să dea alt telefon. Dacă se stabilise la Dallas, Rachel plecase probabil înapoi.

A căutat pe o listă și a format un număr. „Aș vrea să vorbesc cu Dan”, i-a spus el dispecerei, iar după câteva

secunde șeriful din Howbutker era pe fir. Matt i-a zis ce dorea.

- Un BMW verde-închis, a repetat șeriful. O să trimit niște băieți pe autostradă să o caute și îți transmit.

- Dacă o găsesc, spune-le să se poarte frumos cu ea când o trag pe dreapta, i-a zis Matt.

- Ce motiv să folosească?

- Sunt sigur că vor găsi ei ceva, dar asigură-te că se vor purta frumos.

Matt s-a gândit la următoarea lui mișcare. Era aproape patru. Spera din tot sufletul ca Rachel să-și dea seama că nu era în stare să conducă înapoi spre Dallas atât de târziu. Asta ar fi aruncat-o în mijlocul unui blocaj în trafic, cel mai mare din Texas cu excepția orașului Houston. A dat telefon la birou.

- Nancy, sună la hotelul Fairfax, la Holiday Inn și la Best Western și întreabă dacă Rachel Toliver e cazată acolo. Dacă răspunsul e negativ, lasă-le numărul meu și spune-le să mă anunțe imediat ce se cazează. Apoi zi-mi ce ai rezolvat.

Nu a zărit nici un BMW verde în turul său de treizeci de minute în jurul orașului, iar secretara l-a sunat să-i spună că domnișoara Toliver nu se cazase la nici unul dintre cele trei hoteluri la care încercase. Rămas fără idei și îngrijorat - „De ce ar crede Rachel că are un interes legal pentru pământul pe care fusese ridicată fabrica?” -, Matt și-a întors mașina Range Rover către Houston Avenue, să-l ia la întrebări pe bunicul său.

capitolul 66

Matt a alergat pe scări până în biroul de la etaj, unde bunicul său petrecea în ultima vreme din ce în ce mai mult timp. După moartea lui Mary și evenimentele tragice care au urmat, își pierduse vigoarea. Apetitul îi scăzuse și renunțase la exercițiile sale de la club. Mersese doar de câteva ori la birou, nu mai inspectase compania de două luni și nu mai mergea în fiecare dimineață

de marți la întâlnirile „Clubului Băieților Bătrâni” de la Courthouse Cafe.

Starea sa de spirit și sănătatea deveniseră un motiv de mare îngrijorare pentru Matt și pentru Amos, care vorbeau zilnic despre comportamentul lui.

Sprâncenele lui Percy s-au ridicat. Într-un semn de surpriză ironică în momentul în care nepotul său a dat buzna în birou cu multe ore înainte de momentul obișnuit, cu acea privire pe care Percy o poreclise „nu te pune cu mine”.

- Cui îi datorez această plăcere? a întrebat el trăgănat, întins pe fotoliul său în fața șemineului, încălțat în papuci de casă.

Matt a zărit tava cu prânzul, pe care castronul cu supă de pui și tăieței - preferata bunicului său - se răcise lângă sendvișul cu șuncă mâncat doar pe jumătate.

A luat sendvișul, dându-și seama că sărise peste prânz.

- Rachel Toliver este... a fost... în oraș, a spus el.

Percy a ridicat capul.

- De unde știi?

- A sunat soția lui Curt de la tribunal, iar el mi-a zis mie. I-am căutat mașina, însă nu am găsit-o.

După ce a terminat sendvișul, Matt a băut paharul cu ceai al lui Percy, în care gheața se topise deja, s-a șters la gură și și-a tras scaunul cu fața spre el.

- Marie a spus că Rachel verifică actul de proprietate asupra terenului pe care Mary DuMont ți l-a vândut în 1935. Marie susține că era foarte interesată de el.

Dacă avusese nevoie de un motiv care să-i justifice neliniștea, Percy tocmai îl primise. Matt vedea cum pierе culoarea de pe chipul bunicului său.

- Nu am știut niciodată că fabrica de pe Sabine a fost construită pe un teren cumpărat de la Mary, a spus el. Acum mă întreb dacă Rachel știa asta și de ce e interesată de acel teren.

Percy a oftat și și-a lăsat capul pe spătarul înalt al scaunului.

- Ah, Matt...

- Ce e, bunicule? Ce se întâmplă?

- Cred că s-ar putea să dăm de necaz. Cred că Rachel a găsit documentele pe care Mary a vrut să le distrugă în ziua în care a murit.

Nodul din gâtul lui Matt devenise și mai accentuat.

- Ce documente?

- Documentele care erau în lada după care Mary l-a trimis pe Henry. Îți aduci aminte că Sassie ne-a spus că ultimele ei cuvinte au fost că trebuia să ajungă în pod? Sassie i-a zis probabil și lui Rachel, iar ea și-a dat seama că acolo era ceva important și a urcat să caute. Amos a spus că, atunci când a dus-o pe Rachel în cameră în noaptea accidentului, a văzut hârtii împrăștiate pe patul ei... hârtii care erau într-o cutie verde căptușită cu piele, despre care știu că fusese a lui Mary...

-Și ce anume conțineau de au determinat-o pe Rachel să meargă la tribunal?

Percy a ridicat o mână, făcându-i semn să nu-l grăbească.

-Amos a recunoscut um dintre ele ca fiind testamentul lui Vernon Toliver. În acel testament, Vernon i-a lăsat o bucată bună de teren de lângă Sabine fiului său, Miles...

Matt s-a încruntat nedumerit.

-Stai puțin. Ai spus că Miles nu a primit nimic... că Mary a moștenit totul.

- Nu am spus niciodată așa ceva. Eu și Mary am lăsat să se creadă asta. Nu că ar fi mare diferență.

Matt s-a apropiat și mai mult de el.

- Deci... fă-mă să înțeleg. William nu a știut niciodată că tatăl său moștenise acea bucată de pământ?

- Adevărat.

- Informația a fost ascunsă intenționat de el?

-Adevărat.

- De către Mary?

-Da.

Matt simțea cum îi venea înapoi sendvișul cu șuncă.

- Iar Rachel a aflat acum adevărul despre minciuna care i-a destrămat familia?

- Se pare că da.

-Și fabrica noastră se află pe acea bucată de teren moștenită de Miles?

-Da.

- Dar cum a obținut Mary acel teren ca să ți-l vândă ție?

Percy și-a dus la față mâna pătată, care-i trăda cei nouăzeci de ani.

- Ei bine, mă tem că restul hârtiilor din cutie explică asta. Amos a spus că a văzut două scrisori... una cu scrisul meu și alta pe care nu a recunoscut-o, înainte ca Rachel să pună totul înapoi în cutie, însă îmi dau seama de la cine era...

Matt simțea cum i se întoarce stomacul pe dos, în vreme ce bunicul său a luat, tremurând, un pahar cu apă. După ce a înghițit de două ori din el, a continuat:

- Era o scrisoare de la Miles, în care îi spunea lui Mary să țină pământul în custodie pentru William până când acesta avea să împlinească douăzeci și unu de ani.

-Dumnezeule mare... Matt s-a tras înapoi îngrozit. Vrei să spui că Mary a nesocotit dorința fratelui ei și a vândut pământul?

Percy a dat din cap aprobator.

- Exact, a spus el încet.

- Și e imposibil să-ți fi arătat scrisoarea!

- Bineînțeles că mi-a arătat-o. De asta știu ce conține.

Matt îl privea mut de uimire. Simțea cum îi ardea gâtul.

- Bunicule, tu și doamna Mary ați comis fraudă în cunoștință de cauză?

- La prima vedere, așa pare, a spus Percy, însă era singura cale pentru toți cei implicați - Ollie, William, eu, orașul și... Matthew. Familia DuMont avea probleme financiare grave, iar Ollie era pe punctul de a-și pierde magazinele. El n-ar fi împrumutat niciodată bani de la mine, iar Mary nu avea nimic. Eu căutam o proprietate cu ieșire la apă pe care să construiesc fabrica, așa că ea mi-a vândut terenul lui Miles. Părea o tranzacție perfect legală. Numele lui Mary era pe împruternicire ca nou proprietar. Fără scrisoarea lui Miles, putea să facă

întocmai ce dorea cu el. Partea rușinoasă e că băiatul nu a știut niciodată de moștenirea lăsată de tatăl său.

Matt s-a ridicat, prea scârbit ca să mai poată sta locului.^ Acum știa ce-l rosesse pe bunicul său în ultimele luni. Își dăduse seama de descoperirea lui Rachel și așteptase explozia.

-Ai idee ce a făcut acest secret relației dintre Rachel și mama ei... cum i-a afectat familia?

- Nu am avut habar până nu mi-ai spus tu, cu câteva luni în urmă, și îmi pare foarte rău. Sunt sigur că și Mary a regretat, însă nu avea nici o putere să îndrepte lucrurile înainte ca ele să devină o problemă. Când Alice a văzut-o pe Rachel ca pe o amenințare la adresa moștenirii lui William, eu construisem deja nucleul Warwick Industries pe acel teren, iar Mary trebuia să se gândească la mult mai multe lucruri decât la a-i spune nepotului său adevărul, mai ales când știa ce fel de femeie își luase de soție.

împietrit, Matt l-a întrebat:

- De ce n-a vândut Mary prețioasa ei plantație ca să salveze magazinul lui Ollie?

- Mary nu putea renunța la Somerset în acea perioadă. Pământul nu avea nici o valoare, iar eu aș fi făcut orice ca să-l ajut pe Ollie. Pe lângă faptul că e cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată, mi-a salvat viața în Franța. M-a împins din fața unei grenade. Asta l-a costat un picior.

Matt și-a trecut o mână prin păr și s-a lăsat din nou pe scaun. Dumnezeuule, câte lucruri pe care nu le știa despre familia lui!

- Și ce spunea scrisoarea ta?

- Î-am scris lui Mary că sunt de acord cu tranzacția, însă nu mai știu exact ce cuvinte am folosit. Au trecut cincizeci de ani de atunci. Totuși, singura modalitate în care Rachel ar fi putut afla data aproximativă a transferului și faptul că eu am fost cumpărătorul era prin biletul meu. În momentul când ai sosit tu în noaptea accidentului, ea citise deja hârtiile și își dăduse seama. Asta explică atitudinea ei față de tine și ne face pe mine și pe Mary doi ticăloși în ochii ei.

Matt s-a aplecat spre el.

-Vrei să spui că acum Rachel deține scrisori care pot pune în pericol fabrica de pe Sabine? Bunicule, cum ai putut construi o fabrică în valoare de o sută de milioane de dolari pe un teren asupra căruia nu aveai drept legal de posesiune?

Percy a dat din mâna slăbită.

-Ah, Matt, aparent era legal ca Mary să vândă acel teren și ca eu să-l cumpăr. Dacă nu s-ar fi aflat, totul era în regulă. De unde era să știm că legalitatea tranzacției avea să fie contestată? Dacă Mary n-ar fi păstrat acele scrisori...

- Și de ce le-a păstrat? a întrebat Matt.

- Probabil pentru că nu se îndura să se despartă de ultima scrisoare a fratelui ei, iar pe a mea, ca să... se consoleze cu faptul că nu acționase singură în acel act ilegal.

Matt simțea cum îi pierdea sângele din obraji.

- Sau poate pentru a te șantaja mai târziu.

Percy l-a privit îngrozit.

- Bineînțeles că nu! Cum poți să crezi că Mary ar fi fost în stare de așa ceva?

-De ce ți-a arătat Mary scrisoarea de la fratele ei? a continuat Matt. De ce n-a păstrat-o pentru ea și te-a băgat și pe tine în înșelătoria ei?

- Pentru că nu era genul acela de femeie! a răspuns Percy răstit, cu obraji roșii de indignare. Nu voia să fac așa ceva fără să știu în ce mă bag.

-Vai, ce drăguț din partea ei! a replicat Matt, la fel de furios. Pur și simplu, nu voia să ducă singură povara fățarniciei ei.

Percy a lovit taburetul pe care-și sprijinea piciorul.

-Ține-ți gura, băiete! Nu judeca înainte să știi despre ce e vorba. Mary mi-a arătat acea scrisoare ca șansă de-a refuza. Am acceptat pentru că nu prea aveam de ales. William urma să împlinească douăzeci și unu de ani fără să moștenească nimic, doar o bucată de pământ cu ieșire la apă. Pe atunci, avea șapte ani. După cum s-a văzut, magazinul a supraviețuit, plantația a prosperat, localnicii au beneficiat de slujbe pe care ar fi trebuit să le ofer în altă parte și, așa cum a promis Mary, William

a devenit moștenitorul ei. A făcut o pauză ca să mai bea în grabă o gură de apă. Nu spun că nu a fost greșit ce am făcut, însă dacă am fi procedat corect atunci, nu am fi rezolvat nimic.

Matt a digerat totul într-o tăcere încremenită. În cele din urmă, a răspuns:

-Deci tu și Mary ați avut o înțelegere, de aceea i-a promis lui William că va fi moștenitorul ei. Atunci de ce naiba a favorizat-o pe Rachel?

Percy a oftat adânc.

- Pentru că, în momentul promisiunii ei către William, nu se aștepta să apară Rachel.

Matt a dat neîncrezător din cap.

- La naiba, bunicule! a spus el încet. Ollie știa de scrisoarea lui Miles?

Percy l-a privit lung.

-Bineînțeles că nu. Altfel n-ar fi fost niciodată de acord cu tranzacția.

- Da, așa mă gândeam și eu, a răspuns Matt cu gura uscată. Hai să ne calmăm și să ne gândim care ar putea fi intențiile lui Rachel. Dacă acele scrisori dovedesc fraudă, crezi că ne va da în judecată pentru a lua înapoi pământul tatălui ei?

-Ah, nu, a spus Percy rapid. Aici nu e vorba despre lăcomie. Vrea înapoi ce crede că i se cuvine și e hotărâtă să obțină, așa cum ar fi făcut și mătușa ei. Rachel va vrea să facă un schimb. Locul de pe Sabine contra plantației Somerset. Asta ar fi făcut Mary.

-Atunci, a continuat Matt, râsuflând ușurat, problema este rezolvată. Pur și simplu, îi dai proprietatea înapoi.

Ochii lui i-au surprins o privire care l-a făcut pe Matt să se strâmbe de parcă ar fi simțit un miros neplăcut. S-a aplecat în față.

-În situația asta, îi vei da proprietatea înapoi, nu-i așa?

Percy și-a dres glasul.

-Nu va fi nevoie vreodată de așa ceva după ce Rachel aude ce am și eu de spus. Sunt convins de acest lucru, Matthew. De asta e important să o găsești. Trebuie să audă toată povestea.

„Matthew.*¹ Nu îl striga niciodată pe numele întreg. A simțit în plexul solar o durere ciudată.

-Și totuși, dacă se merge mai departe și refuzi cerea lui Rachel, ce faci dacă încearcă să-ți ia fabrica?

- Depinde dacă are un caz suficient de bun încât să câștige.

- Și dacă are?

Percy s-a așezat mai bine în fotoliu.

-Nu mă provoca, Matt. O să fac ce cred eu că este corect. Atât pot să-ți spun.

- Sunt sigur de asta. Simțea durerea în gât. Însă nu m-aș baza pe faptul că Rachel va uita și va ierta după ce o să-ți audă ție povestea, bunicule. Nici eu nu cred că aș putea să iert dacă moștenirea mea ar ajunge la altcineva. Și n-aș putea să iert niciodată faptul că tatăl meu a fost înșelat, indiferent de povestea din spate.

Amenințarea a rămas în aer între ei.

- înțeleg, a spus Percy, plimbându-și limba peste buzele uscate.

Matt simțea nevoia să facă loc sentimentelor care-l învăluiau în acel moment. S-a întors către ușă, însă și-a adus aminte de ceva și a revenit.

-Am auzit că Amos a dat casa lui Mary Societății pentru Conservare.

- Nu, din câte știu eu.

-Sigur a făcut-o. Un Suburban negru era parcat lângă garaj cu ceva vreme în urmă, trapa era deschisă, iar Henry scotea câteva lucruri din casă.

- Fiule, aceea era Rachel! a strigat Percy. Amos nu ar da casa înainte ca ea să ia tot ce vrea.

Însă vorbea cu pereții. Matt alergase deja pe scări.

capitolul 67

- De cât timp a plecat, Henry? a întrebat Matt.

- Cred că de vreo treizeci de minute, domnule Matt, a răspuns Henry. Nu ne-a spus că vine. Ar fi plecat

cu mult înainte dacă mătușa Sassie n-ar fi trecut pe aici. Acum stă la mama.

Matt a dat din cap.

- Și nu ți-a spus unde se duce?

-Nu, domnule. Nu a spus mai nimic despre ea. Părea că se grăbea să plece cât mai repede din Howbutker. Nu pot să o condamn pentru asta.

Matt a oftat consternat și a format numărul de la biroul șerifului. Acum avea descrierea mașinii Suburban, iar Henry reținuse chiar și numărul personalizat neobișnuit: SKY BEE¹. Fată deșteaptă, Rachel. II păcălise schimbând mașina cu prietena ei. Numărul de înmatriculare avea să-i dea detectivului un punct de plecare. După ce i-a transmis șerifului noile informații, a închis și a întrebat:

- Și spui că singurele lucruri pe care a vrut să le ia erau cele din vechea ladă de armată a domnului Ollie?

- Da, domnule. Acelea și niște registre vechi de contabilitate care sunt aici de Dumnezeu știe când. Erau ale fratelui doamnei Mary. N-a vrut să ia nimic altceva.

Material pe care să-l folosească împotriva lor într-un proces, și-a zis Matt. Apoi a rostit cu voce tare:

- Poate că i-a spus ceva mătușii Sassie?

Henry a clătinat din cap.

-Nu i-a spus nimic să nu fi auzit și eu. Doar că... domnișoara Rachel i-a zis că nu pleca în noaptea asta acolo unde stă acum. Mătușa Sassie era îngrijorată că părea obosită și se făcea târziu, și știm cu toții ce s-a întâmplat cu părinții ei când au pornit la drum obosiți, însă i-a spus mătușii Sassie să nu-și facă griji. Avea rezervare la un motel pe drumul de întoarcere.

Matt s-a gândit.

- Unde e cartea de telefon, Henry?

Presupunea că Rachel își petrecea noaptea în Marshall, un oraș aflat la o oră distanță. După ce a luat cartea de telefon, a căutat lista cu motelurile din zonă și a început să sune. A doua încercare s-a dovedit cu succes. Recepționarul de la Goodnight Inn din Marshall i-a

¹ Albina cerului

spus că da, aveau un client pe nume Rachel Toliver care făcuse rezervare pentru acea noapte. Matt i-a mulțumit lui Henry și a alergat spre mașină.

Recepționarul din tura de noapte de la Goodnight Inn din Marshall, un pensionar care lucra să câștige un ban în plus, a ascultat cererea lui Matt vizibil deranjat. Matt se așteptase să găsească pe Rachel deja acolo, pentru că plecase cu jumătate de oră înaintea lui, însă ciocănitul la ușa ei nu primise nici un răspuns, iar agenții de poliție nu o văzuseră. Matt știa că îi cerea recepționarului să facă un lucru împotriva politicii motelului. Atât motelul, cât și el personal puteau fi dați în judecată, însă era dator familiei Warwick, și el știa asta. Cu ani în urmă, Percy Warwick îl salvase pe fiul său rebel adolescent de la o viață de delincvență, oferindu-i o slujbă după ce fusese eliberat condiționat. Băiatul urmărise colegiul, obținuse o diplomă în afaceri, se căsătorise și acum ducea o viață liniștită în Atlanta, Georgia. Matt vedea în ochii lui faptul că nu uitase de datoria față de Percy Warwick.

Însă regulile erau reguli, iar el și-a dat seama că omul nu dorea să le încalce. Nu îl cunoștea prea bine pe nepotul lui Percy Warwick, iar motelul avea o serie de obligații față de clienți. Matt îl înțelegea, însă era disperat.

-Domnule Colter, a spus el, nu v-aș fi pus într-o astfel de situație dacă nu era crucial să îi fac o surpriză lui Rachel Toliver.

- Nu puteți face asta pe hol?

-Asta ar strica surpriza. Ar ști ce-i pregătesc.

- Și anume?

Matt a rânjit.

-Nu e ce credeți, vă asigur. Vă dau cuvântul meu. Pur și simplu, vreau să vorbesc cu ea într-un loc privat.

Colter părea și mai stânjenit.

-Și asta nu se poate face aici... pe hol?

-Nu, a răspuns Matt emfatic.

-Ei bine... pentru că îmi dați cuvântul de Warwick - a accentuat numele privindu-l fix pe Matt prin ochelari -, bănuiesc că de data asta mă pot abate

de la reguli. I-a întins o cheie. Camera 106. Este la parter pe dreapta.

-Vă rămân dator, a răspuns Matt.

Când a ajuns după o jumătate de oră, Rachel avea senzația că recepționarul o pândise. A salutat-o cu îngrijorare, iar ea l-a surprins privind-o cu colțul ochiului în timp ce completa formularul de cazare.

- Dacă aveți nevoie de ceva, orice, a spus el, întinzându-i cheia de la cameră, ieșiți afară și strigați cât puteți de tare, iar eu o să vin imediat.

Rachel îl asculta uimită. Ce credea că o să găsească? Scorpioni în cadă?

A condus spre locul ei de parcare, dându-și seama cât de obosită era. Drumul până la Somerset o secă- tuise, însă găsisese ce dorise. Priveliștea plantației și coșurile de fum ale fabricii, ce se înălțau cu nerușinare deasupra chiparoșilor, îi întăriseră hotărârea de a lua înapoi plantația. Mai devreme, se întrebuse de ce să se mai chinuiască să lupte. De ce să revină în Howbutker? în ciuda mândriei locuitorilor, a seninătății și a ordinii, a infuziei de sânge și de bani, Howbutker era încă un oraș insular, cu o strictă delimitare a claselor sociale. Omul alb încă domnea aici. Acum Rachel era o femeie bogată, tânără, modernă și progresistă. De ce să nu ia banii și să plece, să reînceapă tradiția Toliver în altă parte, așa cum făcuseră înaintașii ei din Carolina de Sud?

Pentru că aici îi era locul, își răspundea ea. Iar șirurile nesfârșite ale recoltei bogate de toamnă care se întindeau la orizont o convinseseră că nu și-ar fi putut abandona niciodată pământul în care se aflau sângele și sudoarea familiei ei, munca și... sacrificiile lor. N-ar fi putut să înstrăineze moștenirea copiilor ei. Ar fi fost cea mai mare trădare, făcând ca trădarea a cărei victimă fusese ea însăși să nu mai aibă nici o însemnătate - totul ar fi fost în zadar. Câmpiile păreau sănătoase și bine îngrijite. Henry spusese că administratorul mătușii Mary lucra încă acolo. Însă după anul ăsta, cine știa ce avea să se aleagă de plantație...

Privind câmpiile în soarele celui sfârșit de după-amiază, zâmbise cu un zâmbet nemilos. Știa.

Cheia s-a răsucit încet, iar ea a deschis ușa unei camere întunecate, în care se auzea zgomotul aerului condiționat. Înainte să bâjbâie după întrerupător, a auzit din colț o voce familiară.

- Salut, Rachel.

capitolul 68

Percy stătea gânditor lângă telefonul din biroul său. Durerea pe care o simțise în vocea lui Matt când îl sunase să-i spună că era într-o cameră de motel din Marshall și o aștepta pe Rachel să se cazeze încă îi răsună în ureche. Nu ar fi trebuit să-l lase pe băiat să se îndoiască de ceea ce avea să facă dacă era pus la zid. Pur și simplu, credea că nu avea să fie obligat să ia o decizie. Cu încrederea - sau aroganța - lui tipică, fusese sigur că, după ce Rachel îl asculta, el va putea onora încrederea pe care o avusese Mary în el, urmând să țină moștenirea lui Rachel departe de ea fără să o sacrifice pe a lui Matt.

Însă acum începuse să se întrebe ce l-ar putea costa acea descoperire. Amenințarea lui Matt - „N-aș putea să iert niciodată faptul că tatăl meu a fost înșelat, indiferent de povestea din spate” - îi ricoșa în minte ca un glonț. Oare merita să riște respectul și dragostea lui Matt - iertarea lui - pentru a salva sentimentele lui Rachel pentru Mary? Nu putea să spună povestea lui Mary fără să o mărturisească și pe a sa. Și ce ar avea de câștigat dacă această nouă descoperire a lui Rachel ar împiedica-o oricum să o ierte pe Mary? Dacă - în ciuda poveștii lui - nu exista nici o speranță pentru ea și pentru nepotul omului care-l nedreptățise pe tatăl ei? Consecințele pe care el și Mary le declanșaseră - oamenii pe care îi răniseră, viețile pe care le schimbaseră, toate pentru Somerset - ar putea face altceva decât să-l coboare și mai mult în ochii nepotului său? Avea curajul să riște atât? A privit tabloul de deasupra șemineului. „Vrei

să părăsesc lumea asta lăsându-i fiului tău o imagine deplorabilă despre mine?”

Și-a frecat bărbia cu mâinile. „Dumnezeule, Mary, în ce încurcătură ne-ai băgat! Dacă Matt reușește să o aducă aici pe Rachel în seara asta, ce aș putea să-i spun, la urma urmei?”

Matt s-a ridicat încet de pe scaun, expresia lui trădând pentru o clipă uimirea pe care a simțit-o când a văzut cât de schimbată era. Fără să-și dea seama, Rachel și-a aranjat un crac al pantalonilor kaki.

- Cum ai intrat aici? a întrebat ea apăsător.

Matt a ridicat obiectul vinovat.

- Cu cheia.

Ea și-a strâmbat buzele cu dezgust.

-Aii, înțeleg. Receptionerul.

-Am profitat de o favoare datorată familiei Warwick. Nu mă simt mândru de ce am făcut, dar sunt un om disperat.

Ea și-a lăsat geanta și a lipit ușa de perete, oprind-o cu piciorul, cu inima cât un purice. El arăta minunat, la fel de frumos cum și-l amintea. Trebuia să scape de acest bărbat care o putea abate de la drumul ei.

- Cum ai știut unde să mă găsești?

- Henry mi-a spus că ai făcut rezervare pentru o noapte la un motel pe drumul de întoarcere. Mi-am dat seama că mergi spre Dallas și că o oprire logică ar fi un motel din Marshall.

- Ești deștept.

-Tu ești mai deșteaptă, a răspuns Matt. Să rezervi o cameră în alt oraș și să faci schimb de mașini sunt mișcări inteligente. M-au păcălit.

-Vreau să pleci.

-Aș fi foarte încântat s-o fac dacă vii cu mine. Bunicul[^] moare - la propriu - să discute cu tine.

Îi fusese teamă de asta. În ciuda amărăciunii ei, era foarte îngrijorată.

- îmi pare rău, Matt, chiar îmi pare rău, însă nu vin nicăieri cu tine.

-Atunci hai să vorbim, Rachel... Așa cum obișnuiam cândva.

A făcut un semn către scaun, invitând-o să se așeze.

-Vorbești de parcă am avea o legătură foarte veche, a replicat ea.

-Avem, iar tu știi asta. Prea lungă și prea specială ca să renunți așa la ea. Nu crezi că toate astea merită măcar o scurtă conversație?

Rachel a ezitat, înghițind în sec, în încercarea de a-și alunga uscăciunea din gât, simțind cum îi vâjâie capul de la viteza cu care îi curgea sângele prin vene. Și-a lăsat geanta pe masa dintre ei și și-a tras un scaun. Poate că întâlnirea asta fusese o idee bună. Avea să-i spună lui Matt ce descoperise, ca să-l avertizeze pe bunicul lui de așii pe care ea îi avea în mânecă. Poate ajungeau la o înțelegere chiar în noaptea aceea.

- O discuție nu ne poate salva, Matt, a spus ea. Presupun că funcționara de la arhivă l-a sunat pe asistentul tău și ai aflat unde am fost... și ce am găsit.

Matt și-a tras din nou scaunul, și-a deschiat jacheta sport și s-a așezat picior peste picior, într-un fel care sugera că obținuse o mică victorie.

-Da, am fost informat. Vrei să închizi ușa? Aerul condiționat nu-și mai face efectul.

Rachel a privit ușa deschisă larg, amintindu-și de oferta de ajutor primită de la bărbatul cel micuț, cu păr cărunt, de la recepție. Ce glumă să creadă că s-ar fi putut pune cu Matt Warwick! Ar fi preferat scorpioni în cadă. Ignorând cererea lui, și-a deschis geanta și a scos copiile scrisorilor din cutia verde.

-Le-am găsit printre hârtiile personale ale mătușii Mary, alături de testamentul tatălui ei, a spus ea, întinzându-i-le peste masă. Se pare că el chiar i-a lăsat o parte din Somerset fiului său, Miles. Pentru că ai aflat ce am găsit la tribunal, îți dai seama de implicații. Citește întâi scrisoarea mai lungă.

Ea îl urmărea, căutând semne de disperare și de uimire pe măsură ce citea, însă chipul lui rămânea fără expresie, un truc pe care ea îl atribuia anilor în care negociase contracte pentru Warwick Industries. Însă

nu reușise s-o păcălească. Ea i-a surprins tresărirea ușoară a mușchilor feței.

-Știi, desigur, că acea porțiune de teren la care se referă bunicul tău este cea pe care și-a construit fabrica de hârtie, bucata pe care el și mătușa Mary au furat-o de la tatăl meu.

Matt a reîmpachetat gânditor scrisorile.

-Da, așa pare, desigur. De asta e^important să vii să asculți ce are bunicul meu de spus. Îți poate explica de ce la acea vreme au crezut că acțiunea lor e justificată...

-Justificată? Rachel și-a dus mâna la gât, ca și când cuvântul ar fi sugrumat-o. Știi ce dezastru a adus acea minciună în familia mea, Matt, anii pe care i-am pierdut fără ei...

- Da, însă bunicul nu a știut decât după ce i-am spus eu, cu două luni în urmă. Acest lucru, împreună cu ura pe care crede că o simți acum pentru el și pentru Mary, îl sfâșie.

-Asta e, atunci, a spus ea, insensibilă la vorbele lui. Stai puțin...

Își dăduse seama de încă un fapt uluitor.

-Vorbești ca și când bunicul tău știe de aceste dovezi.

Chipul lui Matt trădă atunci primul semn de disperare.

- Când bunicul a aflat de la Amos că văzuse testamentul lui Vernon Toliver pe patul tău alături de două scrisori, dintre care una cu scrisul lui, și-a dat seama, așa cum și tu ți-ai dat seama, că aceste documente erau motivul pentru care Mary insistă să ajungă în mansardă în ziua în care a murit. Își aducea aminte de biletul pe care l-a scris și a înțeles că scrisoarea cealaltă era de la Miles.

- Deci el știa ce conținea scrisoarea lui Miles?

Matt se juca nervos cu marginea foii de hârtie, evitând să răspundă, de teamă să nu-și compromită și mai mult bunicul.

- Iau asta drept un da, a spus ea. S-a lăsat pe spate în scaun. Atunci nu există nici o îndoială. Știa că, dacă achiziționează acel teren, comite o fraudă.

Matt și-a sprijinit coatele pe genunchi și s-a înclinat în față.

- Rachel, în 1935, era criză financiară. Bunicul spune că, dacă nu ar fi cumpărat acel teren, familia DuMont ar fi pierdut probabil totul, inclusiv plantația Somerset. Vânzarea s-a făcut cu condiția ca Mary să-l numească pe tatăl tău moștenitorul ei...

- Ca să se revanșeze pentru înșelătorie, l-a întrerupt Rachel.

Matt părea stânjenit.

- Da, poate... Însă m-a asigurat că, după ce auzi toată povestea, o să înțelegi totul.

- Și voi cădea victimă farmecului său, așa cum se pare că ai pățit tu? a întrebat ea. Poate că motivul pentru care bunicul tău a cumpărat acel teren a fost unul nobil, însă a fost și în avantajul lui. Avea nevoie de un loc în care să ridice o fabrică de celuloză. Iar terenurile erau convenabile și ieftine. Dacă știi câte ceva despre istoria fondatorilor orașului Howbutker, atunci ar trebui să știi că familiile nu împrumutau niciodată bani unii de la alții. Dacă unchiul Ollie ar fi dat de necaz, în nici un caz nu i-ar fi permis bunicului tău să-l salveze.

- Nu știa că acel teren nu era al lui Mary.

- Însă ar fi trebuit să știe că banii aceia veneau de undeva. De la cine altcineva decât de la prietenul său bogat?

A citit înfrângerea în tăcerea încurcată a lui Matt și frustrarea în ochii lui tulburi.

- Bine, a spus el. Ce vrei?

-Un schimb echitabil. El își păstrează fabrica, eu primesc plantația Somerset. Iar originalele acestor scrisori vor fi distruse. Dacă nu acceptă acești termeni, atunci voi vrea înapoi pământul tatălui meu. Deja am contactat un avocat specializat în litigii de fraudă. Taylor Sutherland. Probabil ai auzit de el.

O avalanșă de sentimente - furie, disperare, neîncredere - și-au făcut loc pe chipul lui Matt.

-Ai fi în stare să-l chemi la tribunal pe bunicul meu la vârsta lui, să-i pui în pericol sănătatea și să-i distrugi renumele?

-Asta depinde doar de el. Sper sincer că nu se va ajunge la asta.

- Și ai renunța la orice șansă pe care noi am puteao avea?

- Mătușa mea și bunicul tău ne-au distrus orice șansă, Matt. A împins scrisorile către el și s-a ridicat, semn că întâlnirea se încheiase. Sunt sigură că, după ce le va citi, va vrea să procedeze cum e mai bine pentru toți cei implicați.

-De ce? a întrebat Matt încet, fără să se ridice, cu sprâncenele apropiate într-o încruntătură care-i trăda lipsa de înțelegere.

- De ce ce?

-De ce e plantația atât de importantă pentru tine încât să distrugi ce am fi putut avea, ceva ce nu va mai apărea, probabil, niciodată pentru nici unul dintre noi, cel puțin nu pentru mine.

Vocea îi trăda durerea din inimă, un ecou al propriului ei suflet, dar s-a străduit să reziste suferinței din privirea lui.

-Pentru că e datoria mea să o păstrez în familia Toliver. Nu o să accept să o pierd doar pentru a salva conștiința unei femei moarte.

- Era a ei și avea dreptul s-o lase cui dorea, Rachel.

-Nu, era a ei ca s-o păstreze pentru următoarea generație de Toliveri. Bunicul tău nu va pierde nimic, doar păstrează ceea ce are și motivul pentru care consideră orașul Howbutker căminul său. Vreau același lucru pentru mine, pentru că... Vocea îi scăzuse, iar bărbia îi tremura. Nu am unde să mă duc și nici un alt loc pe care să-l numesc acasă.

- Rachel, draga mea...

Se ridicase din scaun înainte ca ea să facă vreo mișcare, înconjurând-o cu brațele, ținând-o strâns la pieptul lui.

- Eu pot să-ți ofer un cămin, a spus el. Pot să fiu un motiv pentru care să consideri orașul Howbutker căminul tău.

Ea a strâns din dinți forțându-se să nu plângă, iar după o clipă și-a scos capul de sub bărbia lui.

-Știi că asta nu se poate, Matt. Nu acum. Ți imaginezi cum m-aș simți să văd fabrica funcționând pe terenul pe care bunicul tău l-a furat de la tatăl meu? Ironia este că - a privit în ochii lui, ca și când ar fi văzut ultima ei șansă dispărând pentru totdeauna -, dacă mătușa Mary ar fi lăsat lucrurile așa cum erau, dacă nu s-ar fi complicat, am fi putut fi împreună.

-Rachel... dragostea mea. Și-a strâns îmbrățișarea. Nu face asta. Somerset e doar o bucată de pământ.

-E plantația familiei mele, Matt, moștenirea a generații de Toliveri. E pământul istoriei noastre. Nu aș suporta să-l pierd... să-l văd în mâinile altcuiva, care nu are sângele meu. Cum poți să-mi ceri să nu lupt pentru singura legătură pe care o am acum cu familia mea?

El și-a lăsat brațele în jos.

- Deci așa stau lucrurile.

Ea s-a întors la masă și a scris un număr pe agenda motelului.

- Uite numărul meu din Dallas! Bunicul tău mă poate găsi la acest număr, dacă nu cumva mă sună chiar în seara asta. Spune-i că, până la sfârșitul săptămânii, trebuie să accepte termenii. Dacă nu, luni dimineată îi dau lui Taylor Sutherland undă verde să înceapă demersurile pentru proces.

- Ți dai seama că îl obligi pe bunicul meu să trădeze încrederea pe care a avut-o Mary în el. Cum ar putea să se împace cu asta?

- La fel cum a învățat să trăiască după ce a trădat încrederea mea.

- Răspunde-mi la o întrebare, Rachel, a spus Matt, luând biletul. Dacă Mary ți-ar fi lăsat moștenirea promisă, tot ai regreta că ți-ai încălcat promisiunea față de mama ta și că ai sacrificat toți anii pe care i-ai fi putut petrece alături de familia ta?

Întrebarea a împietrit-o. Nu se gândise niciodată la asta și probabil nici nu s-ar fi gândit vreodată. Însă merita să-i spună adevărul. I-ar fi fost mai ușor să o uite.

- Nu, a răspuns ea.

El a băgat biletul și scrisorile în buzunarul de la piept al sacoului.

-Da, cred că asta te face o Toliver, la urma urmei. Păstrăm legătura, a spus el, apoi a ieșit pe ușa deschisă fără să mai privească înapoi.

capitolul 69

În bucătăria locuinței sale de burlac - un apartament elegant cu șase camere situat deasupra unui șir de magazine care dădeau către piața centrală a orașului -, Amos studia camera, căutând ceva simplu de preparat pentru cină. Îi era foame, dar se simțea prea deprimat ca să își pregătească o masă adevărată, iar dacă ieșea, putea rata un telefon de la Matt, de la Percy sau - să îndrăznească să spere? - de la Rachel. Toată după-amiaza așteptase un semn de la unul dintre ei, sperând să afle de ce venise Rachel în Howbutker. Cu siguranță, aici nu mai rămăsese nimic pentru ea - desigur, cu excepția celor care o iubeau, deși se părea că nu dorea să mai aibă nimic de-a face cu ei.

Cereale integrale, a hotărât el, scoțând un castron. Dumnezeuule, era deprimat! Nu se mai simțise atât de trist de la moartea Claudiei, mama lui Matt. Putea să ghicească ce ar fi crezut ea despre toată încurcătura asta. După cum prevăzuse și el, efectul acelei anexe fusese dezastruos pentru toți cei implicați; în primul rând pentru Rachel, desigur, însă grija lui principală era Percy. Nu văzuse niciodată un om prăbușindu-se atât de rapid. Mereu dichisit, încrezător, energic, acum arăta ca un pacient ținut la pat cu supă de pui. Se așteptase să îmbătrânească, însă nu să se ofilească; nu Percy Warwick - magnatul, prințul, eroul său.

Țârâitul interfonului i-a întrerupt brusc gândurile sumbre. Inima i-a sărit din piept. „Rachel!” A lăsat jos cutia de lapte și a alergat plin de speranță către aparat.

- Da?
- Amos, sunt eu. Matt.

- Matt! „Slavă Domnului, cel puțin a venit cineva.” A apăsat butonul ca să deschidă ușa blocului. Hai, urcă, te rog!

S-a dus pe hol, așteptându-se să o vadă pe Rachel în spatele umerilor lați ai lui Matt, însă acea speranță s-a pierdut imediat când Matt a pășit înăuntru singur, privirea lui prevestind doar rele.

- N-ai găsit-o, a spus el, în timp ce Matt intra.

-Ah, ba da, am găsit-o.

-Te-a scuiat în față.

- Cam așa ceva. Ai o bere?

- Stoc nelimitat. Hai, intră!

Amos și-a condus musafirul într-o sufragerie mică, a cărei ușă dădea pe o terasă cu priveliște la parcul îngrijit al orașului. Era locul său preferat.

- Dacă nu ți se pare prea cald să stăm pe terasă, aduc acolo de băut, a spus el.

A auzit ușa deschizându-se în timp ce mergea spre bucătărie. A băgat laptele în frigider și a scos două cutii de bere. Un fior de rău augur îi curența pielea. Mirosea veștile rele ca amenințarea unei furtuni.

-Unde ai găsit-o? a întrebat el, după ce s-a apropiat de Matt și i-a întins o cutie de bere.

Matt nu se așezase. Amos aproape că putea să simtă căldura emoției sale suprimate, care-l făcea să rămână în picioare, însă și un control rece, care-i amintea cumva de tatăl lui Matt, pe care îl cunoscuse doar din spusele Claudiei.

-La un motel din Marshall. Știa că aş fi găsit-o imediat dacă ar fi închiriat o cameră în Howbutker. Am aflat doar din întâmplare unde e, de la Henry. Pleacă la Dallas de dimineață. Nu lua personal făptui că nu te-a contactat, Amos. Nu a fost aici pentru a socializa.

-Atunci de ce? a întrebat el, așezându-se.

Matt a băut din bere, a lăsat jos cutia și și-a dezbrăcat sacoul. Da aruncat pe spătarul unui șezlong cu dungi și a scos din buzunar cele două scrisori. Ți este cunoscut numele de Miles Toliver?

Amos a dat din cap.

- Fratele lui Mary. Tatăl lui William. A murit în Franța când William avea vreo șase ani, iar băiatul a rămas orfan. De asta a devenit pupilul lui Mary.

- Știi foarte bine istoria Toliver. Aș fi vrut să spun că o cunosc și eu, însă permite-mi să-ți spun o poveste pe care pariez că nu o știi.

Amos l-a ascultat în tăcere, simțind cum i se încleștează fălcile, iar berea i se acrește în stomac. Când Matt a terminat, el citise deja copiile scrisorilor lui Miles și Percy, iar tot ce a putut să spună a fost:

-Câtă aroganță, câtă îngâmfare, să cred că știu totul despre familiile Toliver, Warwick și DuMont din Howbutker, Texas. Și ce vrea să facă Rachel cu aceste informații?

- Să-l dea în judecată pe bunicul meu pentru fraudă, dacă nu acceptă condițiile ei.

Amos și-a șters ochelarii.

- E o glumă. Iar condițiile ei sunt...?

-Vrea ca bunicul meu să îi dea plantația Somerset în schimbul pământului pe care el l-a „furat” de la ea - e cuvântul folosit de ea.

-Ah, Dumnezeule! Amos a închis ochii și și-a masat ușor nasul, acolo unde fuseseră ochelarii. În lumina noilor descoperiri îngrozitoare, ce altceva ar fi putut face Rachel? Iar Percy va accepta? a întrebat el.

- Nu... chiar nu știu. A spus că va face cum e corect, indiferent de consecințe. Am venit să te întreb dacă suntem în pericol, dacă Rachel are vreo șansă împotriva noastră.

Amos i-a înapoiat scrisorile.

-Dacă nu dă plantația înapoi, bunicul tău nu prea are de ales. Scrisorile reprezintă o amenințare serioasă la adresa acelei proprietăți. Așa că da, aș spune că sunteți în mare pericol.

Matt și-a luat sacoul.

-Să mergem să-l vedem pe bunicul meu, Amos! Trebuie să audă asta de la singurul om care-l poate convinge.

„Însă va asculta oare?” se întreba Amos, ridicându-se în picioare sub greutatea îndoielii.

În bibliotecă, unde îi așteptase pe Matt și pe Rachel, Percy a pus receptorul la loc, ca lovit de trăsnet.

-Rachel nu va veni, bunicule, îl informase Matt la telefon. Interpretează faptele în felul ei propriu și nimeni nu o poate convinge să audă și alt punct de vedere. Vrea înapoi plantația, și s-ar putea s-o poată obține. Eu și Amos suntem în drum spre tine să analizăm posibilitățile.

- Ea... cum e? întrebă el.

- Se simte trădată, înșelată, mințită, lovită și, cu siguranță, nu prea binevoitoare față de familia Warwick sau față de memoria mătușii ei.

-Ce mare nedreptate față de Mary! a murmurat Percy.

-Va trebui să mă convingi de asta, bunicule.

-Asta am de gând să fac.

Oftând, Percy s-a ridicat de pe scaun pe picioarele tremurânde și cu speranțele zdrobite. Nu se simțea bine. O peliculă fină de transpirație îi acoperea fruntea și își simțea papucii ca și când ar fi avut greutate în ei; nu era un semn bun. S-a dus la interfon și a apăsă butonul.

- Savannah, schimbare de planuri, a scrâșnit el în difuzor. Mă tem că oaspetele nostru special nu mai vine, însă cina ta minunată nu va fi irosită. Matt și Amos sunt pe drum și îți vor aprecia efortul. Lasă totul cald și ne servim singuri.

- Las și aperitivele?

-Trimite-le sus! Băieții vor avea nevoie de putere. Plus o frapieră cu gheață și o sticlă din cel mai bun scotch al meu, a adăugat el.

- Domnule Percy, nu păreți prea bine.

- Nu, nu sunt bine deloc. Dă-mi-1 pe Grady! Mai am o rugămintă.

Pe hol a trecut pe lângă scară și, pentru o clipă, aceasta i s-a părut că e un fel de Everest, un obstacol ce-i depășea puterile, așa că a luat liftul; îl folosea rar, însă în noaptea aceea trebuia să se păstreze pentru ce avea de făcut. La vârsta și în starea lui, a doua zi ar fi fost prea târziu. Dacă Rachel refuza să-i audă personal povestea,

atunci avea să se înregistreze, în prezența lui Amos și a nepotului său, care, indiferent de consecințe, aveau dreptul să știe adevărul.

Matt, urmat de Amos în mașina lui, a ajuns după zece minute. A simțit un miros delicios venind dinspre bucătărie, a văzut florile și masa aranjate frumos și a avut o strângere de inimă. Ospățul era pregătit, însă Rachel lipsea. Ce risipă tragică și lipsită de sens! Se gândea că, în timp, avea s-o poată uita, însă chiar și acum, când ea îi arătase clar care îi erau prioritățile, știa că avea să-i fie imposibil. Era doar o umbră din fata pe care și-o amintea el, bronzată și ascuțită ca stânca unui râu, însă i se opri respirația când o văzuse intrând în camera aceea de motel și, în acea clipă, ar fi dat tot ce avea ca să o ia în brațe, să o ducă într-un... umbrar și să o iubească până când uita de toată durerea. Bunicul său îl avertizase, iar el și-ar fi dorit să-l fi ascultat, însă nu o făcuse. Ea era femeia pe care o dorea lângă el pentru tot restul zilelor sale. Nu mai putea fi nimeni după ea. Poate o soție, însă nici o altă femeie.

A intrat în salon și l-a găsit pe bunicul său revenit la vechiul lui aspect impecabil, însă paloarea lui bolnăvicioasă l-a zguduit pe Matt până în adâncul ființei sale.

- Bunicule, cum te simți?
- Mă simt pregătit pentru ce am plănuț în seara asta. Luați loc, domnilor! Amos, faci onorurile? A făcut semn către stida de scotch așezată lângă frapiera din argint de pe bar.

- Sigur, a răspuns Amos, aruncându-i lui Matt o privire îndurerată și îngrijorată.

Matt s-a așezat în fotoliul său obișnuit. În acea seară, fantomele trecutului galopau. I s-a făcut brusc dor de mama lui, de tatăl pe care nici măcar nu-l cunoscuse. Nu se simțise niciodată atât de singur. Scaunul său era destul de uzat, amintindu-i și mai mult de mama lui blândă, cu vorba dulce. Ea decorase acea încăpere. Nuanțele de albastru, crem și verde, purpuriul aprins, toate șterse acum, fuseseră alegerea ei. Își amintea de o discuție de la micul dejun despre tapet și pe bunicul

său spunând: „O să îmi placă tot ce alegi tu, Claudia. Nu cred că mă vei dezamăgi¹¹.

Și se părea că nud dezamăgise. Nici măcar lampa nu fusese schimbată în douăzeci și cinci de ani. Singurul lucru care nu fusese alegerea ei era tabloul de pe șemi- neu. Era al tatălui său, adus de un coleg din marină din străinătate după moartea lui.

- Nu crezi că e timpul să redecorăm camera, bunicule? a întrebat el. începe să arate puțin cam învechită.

-Așa e și timpul care mi-a mai rămas mie, a spus Percy, refuzând băutura cu o mișcare a degetului. O să te las pe tine să faci asta.

-Poți începe cu ăla, a spus Amos strâmbându-se, arătând către tablou.

Percy i-a zâmbit cu subînțeleles.

- Nu-ți dai seama care e subiectul, Amos?

- Sincer, nu. Iartă-mă că spun asta, însă calitatea tabloului nu mi-a permis să îl studiez mai cu atenție.

-Atunci uită-te mai bine și spune-mi ce vezi!

Amos s-a ridicat din fotoliu și s-a dus să examineze acea încercare de pictură impresionistă. Și Matt și-a întins gâtul în aceeași direcție. Ce voia să spună bunicul lui? Tabloul era agăjat acolo de atâția ani, încât devenise invizibil pentru el. în afară de valoarea sentimentală, nu avea pentru el pic de valoare artistică.

-Văd un băiețel alergând spre poarta unei grădini..., a spus Amos.

- Și ce are în brațe?

- Par a fi... flori.

- Ce flori?

Amos s-a întors către Percy, cu fața luminată de surpriza recunoașterii.

-Ah, sunt... trandafiri albi.

- Fiul meu Wyatt mi-a trimis tabloul postum. Nu este cine știe ce, adevărat, însă mesajul lui înseamnă totul pentru mine.

Matt știa că urma ceva important. Simțea emoția din vocea bunicului său, lacrimile din ochii lui. Dintr-odată avea senzația că i se strângea stomacul.

-Ce mesaj, bunicule?

-Un mesaj de iertare. Ai auzit vreodată de legenda trandafirilor, fiule?

- Chiar dacă am auzit, am uitat.

- Spune-i tu, Amos!

Amos i-a explicat, cu mărul lui Adam plimbându-se de sus în jos, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era sugrumat de o emoție puternică. Matt îl privea cu atenție. După ce a primit mica lecție de istorie, a răspuns:

- Deci tatăl meu ți-a transmis că te-a iertat. Dar pentru ce?

- Pentru că nu l-am iubit.

Matt s-a îndreptat încet în scaun.

- Despre ce vorbești? Erai nebun după tatăl meu.

-Da, da, am fost, a răspuns Percy, însă abia după mulți ani de când se născuse și după perioada în care acest lucru ar fi fost important. Vezi tu, eu am avut doi fii. Pe unul dintre ei l-am iubit de la început. Pe celălalt - tatăl tău - nu.

Amândoi bărbații îl priveau nedumeriți, cu paharele nemișcate în mână.

-Doi fii? a îngăimat Amos. Ce s-a întâmplat cu primul?

-A murit când avea șaisprezece ani. Wyatt se odihnește lângă el acum. Pe masa de lângă patul meu este o fotografie de-a lui. Mary mi-a trimis-o în ziua morții ei.

- Dar... dar... vorbești de Matthew DuMont, a bolborosit Matt.

- Da, fiule. Tizul tău. Matthew a fost copilul meu și al lui Mary.

Dezvăluirea lui calmă a fost întâmpinată cu o liniște mormântală, întreruptă doar de ciocănitul lui Grady și de răspunsul „Intră” al lui Percy. S-a apropiat în vârful picioarelor, ca și când ar fi intrat într-un salon de spital, și a lăsat jos o tavă din care se ridica un miros apetisant. Pe tavă erau un platou cu aperitive și un caseto- fon. După ce a plecat, Percy s-a întors către publicul său încă încremenit. Matt arăta de parcă s-ar fi deschis iadul în fața lui, iar Amos ca și când s-ar fi prăbușit cerul asupra lui.

-Mâncați, dragii mei, până nu se răcesc plăcintele cu brânză ale lui Savannah, a spus el. O să fie o noapte lungă.

- Bunicule, a spus Matt după ce și-a recăpătat glasul, cred că a venit vremea să-ți auzim povestea.

-Iar eu cred că acum a venit vremea să o spun, a răspuns Percy, apoi a apăsă pe butonul de înregistrare al casetofonului.

capitolul 70

Pe aceeași stradă, mai sus de Warwick Hall, lângă vila Toliver, Hannah Barweise stătea pe verandă în balansoar, prinsă într-o mare dilemă. Percy Warwick se stingeă, iar ea se întreba dacă să o informeze pe Lucy, să fie pregătită pentru ce era mai rău. Chiar dacă prietena ei nu recunoștea, era clar ca lumina zilei că încă își iubea soțul.

Oare trebuia să-i spună lui Lucy de ultimele întâmplări care-l distruseseră pe Percy? Totul începuse în după-amiaza în care o zărise pe domnișoara Toliver intrând în casa lui Mary. Stătuse acolo destul de mult. Henry îi dusesese niște cutii la mașină, apoi plecase. Nu trecuse prea mult, și apăruse acolo și Matt, conducând ca un nebun, oprind brusc pe alea casei lui Mary. La scurt timp după aceea, plecase într-o asemenea grabă, încât ai fi zis că pierdea avionul.

Ca fostă președintă a Societății pentru Conservare, considerase de datoria ei să-l întrebe pe Henry de ce venise în vizită Rachel Toliver. Societatea nu primise de la ea nici o indicație legată de obiectele care îi aparținuseră lui Mary. Fără Sassie care să-l facă să tacă, pe Henry îl luase gura pe dinainte. Întâi de toate, Rachel alesese doar câteva dosare vechi și niște obiecte dintr-o ladă din mansardă. Nu dorea nimic altceva de la Mary. Asta îi dăduse de înțeles lui Hannah ce simțea acum fata pentru mătușa ei. Și cine ar fi putut s-o învinuiască, după ce bombă primise de la ea?

Apoi aflate că Matt fugise după Rachel, după ce descoperise că era cazată într-un motel de lângă Howbutker. I-ar fi plăcut să fie un șoricel ascuns sub pat și să asiste la acea întâlnire. Nu era deloc un secret că, înainte să o ia razna lucrurile, ea și Matt fuseseră atrași unul de altul. El o găsisese, iar ea era invitatul special așteptat la cină, după cum aflate dintr-o conversație recentă dintre menajera ei și Savannah, bucătăreasa familiei Warwick.

Savannah sunase să se plângă că, după toată munca ei, fata nu venea, iar Percy era foarte dezamăgit. Hannah putea să parieze că el își dorea să se împace cu Rachel și să le dea o șansă ei și lui Matt de-a se împăca. Matt și Amos erau acum acolo. Amos părea abătut, iar Matt nu arăta mult mai bine decât el. Din ce spunea Savannah, toți trei erau închiși în biroul lui Percy și beau scotch, în timp ce puiul ei în stil florentin se usca în cuptor.

Savannah bănuia că Percy nu mai avea mult de trăit și că era doar o chestiune de timp până când avea să se întâmple inevitabilul. Lui Lucy i s-ar frânge inima să audă asta, însă Hannah îi promisese că avea să o anunțe dacă apăreau vești despre familia ei. Dacă se întâmpla ce era mai rău, ar fi vrut să fie acolo pentru Matt. Așa că Hannah s-a ridicat din balansoar și a intrat să dea telefon.

Lucy a închis telefonul și a chemat-o pe Betty.

- Da, doamnă?

-Uită de desert și de cafea în seara asta, Betty. Adu coniacul!

- S-a întâmplat ceva?

- Da, s-a întâmplat. Soțul meu e pe moarte.

-Ah, doamnă Lucy!

-Cum a putut? Lucy bătea cu bastonul în podea. Cum a putut? Poc. Poc. Poc.

-Dar, doamnă Lucy... Betty își privea uimită stăpâna. Poate că el nu are de ales.

-Ba da, are! Nu trebuie să renunțe la dragostea sa pentru viață din cauza femeii ăleia.

- Ce femeie?

La un moment dat, Lucy s-a oprit. Și-a îndreptat umerii și a ridicat bastonul.

- Coniacul, Betty. Acum!

- Vi-l aduc imediat.

Lucy a inspirat adânc. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, însă, Dumnezeule, când nu-i bătuse așa când venea vorba despre Percy? Începea să se teamă de acele telefoane de la Hannah, însă, în același timp, era recunoscătoare pentru toate informațiile pe care i le oferea. Slavă Domnului, Hannah nu putea pune totul cap la cap! Însă Lucy înțelegea perfect. Hannah îi transmitea, iar ea asambla. Din puținul pe care îl aflase de-a lungul anilor, cu ajutorul inocentei Savannah și al informațiilor pe care putuse să le extragă de la Matt, Lucy avusese o imagine clară a întâmplărilor de la Warwick Hall.

Iar acum era clar: Percy îi permitea lui Mary să-i fure din mormânt stropul de viață care îi mai rămăsese. Nenorocita aia de plantație avea să fie ruina familiei Warwick! Cum îndrăznise femeia aia să-i lase Somersetul lui Percy și să-i transfere astfel blestemul? Pentru că asta era, un rău care distrugea pe oricine intra în posesia lui. Ce fusese în capul lui Mary când îl pusese pe Percy într-o astfel de situație? Nu bănuise ce ruptură avea să provoace? Aceea era durerea care îl măcina pe Percy. Sperase să-i vadă pe Matt și pe Rachel căsătoriți, continuând ceea ce începuseră el și Mary, bucurându-se de ceea ce lor le scăpase printre degete. Și singurul mod în care asta se mai putea întâmpla acum era să-i dea plantația Somerset înapoi lui Rachel, ceea ce era foarte puțin probabil.

Și, bineînțeles, Mary se bazase pe faptul că el nu i-ar trăda încrederea. Dumnezeu să-i trimită sufletul în iad!

Lucy era totuși ușor nedumerită. Mary fusese încăpățânată, însă niciodată irațională. De ce nu vânduse plantația alături de celelalte ferme? De ce o lăsase pe capul lui Percy? De ce își lăsase casa Societății pentru Conservare? De ce își dezmoștenise nepoata despre care știa că avea să păstreze moștenirea pentru care ea sacrificase atât de multe?

Betty a lăsat lângă ea un pahar mic de coniac.

- Doamnă Lucy, vă uitați de parcă ați fi văzut o fantomă, a spus ea.

-Aproape, Betty... aproape, a șoptit Lucy, ca lovită de trăsnet. Prin cap îi trecea o idee uluitoare, ca și când ar fi primit-o direct din gura lui Dumnezeu, chiar înainte să soarbă din coniac.

„Ah, Mary Toliver, ticăloasă bătrână și vicleană! Acum știu de ce ai făcut-o. Ai salvat-o pe Rachel, să nu devină ca tine. Ai văzut încotro se îndrepta și i-ai luat mijloacele de a ajunge acolo. O dată în viața ta ai iubit pe cineva mai mult decât ți-ai iubit acea nenorocită de plantație. Să fiu a naibii!”

Însă, ca de obicei, Mary făcuse prea puțin și prea târziu - în al doisprezecelea ceas, așa cum făcuse totul de-a lungul vieții ei. Matt spusese că murise la câteva ore după ce-i dusesese anexa lui Amos la birou, înainte de a avea ocazia să o lămurească pe Rachel, după cum se părea. Acum, intențiile ei bune explodaseră în fața tuturor, ca o bombă greșit direcționată. Rachel o ura, ea și Matt se despărțiseră, iar Percy se stingea încet, copleșit de situația dificilă în care îl lăsase Mary. Din nou, greșelile ei se răsfrângeau asupra lui, iar acum clona ei - dacă nu-i băga nimeni mințile în cap - își răsfrângea greșelile asupra lui Matt.

Lucy a luat paharul, mocnind de furie. Știuse că asta urma să se întâmple încă din vara în care îi spusese Hannah despre prima vizită a nepoatei lui Mary în Howbutker. Hannah, care o cunoștea pe Mary de-o viață, o descrisese pe copilă spunând că are „același păr negru de vrăjitoare, ochi într-o nuanță ciudată, ten de țigancă și gropiță în bărbie” ca inamica ei.

-Cu alte cuvinte, este frumoasă, nu-i așa? întrebuse Lucy.

-Mă tem că da, recunoscuse Hannah, și seamănă atât de mult cu Mary când era copil, încât a trebuit să mă ciupesc pentru a mă asigura că nu mă întorsesem în vremea școlii primare.

Acela fusese momentul în care Lucy se gândise cât de ironic ar fi ca Matt și Rachel să joace la rîndul lor aceleași roluri ca Mary Toliver și Percy Warwick. Își ținuse

respirația și își împreunase mâinile. Cum ar fi putut fi fericită dacă Matt se îndrăgostea de o moștenitoare care suferea de același devotament bolnav pentru tronul ei ca actualul său ocupant? Cum ar fi putut îmbrățișa o nepoată făcută din același aluat ca femeia pe care o detesta?

Răsuflase ușurată după prima lor întâlnire - la înmormântarea lui Ollie la care nu se întâmplase nimic, însă când văzuse că anii treceau și nici unul dintre ei nu se căsătorea, avusese presimțirea îngrozitoare că era doar o chestiune de timp înainte ca inevitabilul să se producă. Și avusese dreptate. La câteva zile după ce Rachel se întorsese în Howbutker ca să participe la înmormântarea lui Mary, Matt o sunase pe Lucy să-i spună că o întâlnise pe fata cu care spera să se căsătorească.

- Ești sigur de asta?

-Sunt foarte sigur, Gabby. Niciodată n-am fost atât de sigur de ceva cum sunt de noi doi. Nu am fost niciodată atât de fericit. La naiba, de fapt, nici nu cred că am fost vreodată fericit, nu și dacă fericirea are gustul ăsta. Știu că tu și Mary ați avut certurile voastre, însă o să-ți placă această Toliver.

Ea trăsese aer în piept și îi răspunsese:

-Atunci pune-i inelul pe deget, Matt, înainte ca eu și bunicul tău să fim prea bătrâni ca să mai alergăm după strănepoți.

După doar o săptămână, totul se terminase. La fel cum se întâmplase cu mătușa ei și cu Percy, Rachel îl părăsise pe Matt pentru acea plantație nenorocită. Îi scutise de vorbele siropoase pe care bunicile le spun de obicei nepoților care cad victime iubirii. Nu îi zisese că avea s-o uite pe Rachel, că timpul vindecă rănilor și că erau și alte femei care îl așteptau. La fel ca bunicul lui, își găsise și apoi pierduse singura dragoste.

Însă Dumnezeu să-l salveze pe băiat de greșeala de nereparat pe care o făcuse Percy în căsnicie!

Coniacul îi încălzea sângele și îi transforma furia în tristețe. Nu se simțise niciodată atât de departe de fostul ei cămin și de cei pe care-i iubea. Dacă ar putea să o întâlnească pe acea fată, ar face-o să o asculte și i-ar

spune adevărul despre mătușa ei și despre plantație... Un adevăr care ar lăsa-o să-l iubească pe Matt și să se căsătorească cu el. Inșă ce putea face ea de aici, din colivia de aur a exilului său autoimpus?

capitolul 71

„Ai intrat în viața noastră când poveștile noastre erau deja încheiate... și deja trăiam cu consecințele lor“, spusese Mary, iar Amos înțelegea, în sfârșit, ce voise să spună cu asta. Percy își terminase de spus povestea. La sfârșit, se lăsase o tăcere grea, întreruptă de ticăitul blând al ceasului de pe șemineu, care arăta ora nouă. Trecuseră două ore. Gheața din frapieră se topise, sticla de scotch de alături, din care se turnaseră doar două pahare, era încă plină, tava cu aperitivele de mult răcite abia fusese atinsă.

Percy povestise trecutul său și al lui Mary cu vocea calmă și netulburată a unui prizonier, fără să omită nimic, nici un eveniment, nici o consecință sau efect derivate din acea zi în care începuse totul, ziua în care Mary, la șaisprezece ani, moștenise plantația Somerset. În timpul povestirii, Amos vedea chipul lui Matt reflectând propriile sentimente profunde, lovitura cea mai grea pentru el venind odată cu implicația de neconceput a răniilor suferite de Ollie în urma războiului. Pentru Matt, punctul culminant a fost momentul bății din pădure. Chiar dacă nu ar mai fi urmat nimic din poveste, acum știau că Matthew era mai mult decât un nume pe o piatră de mormânt albită de vreme, Lucy mai mult decât o babă nebună care-și părăsise bărbatul într-un acces de menopauză, Wyatt mai mult decât fiul rebel care întorsese spatele speranțelor și așteptărilor tatălui său. Acum știau de ce Mary îi încredințase plantația lui Percy.

Percy a oprit casetofonul, sunetul ascuțit al butonului pârând un fel de încheiere a unui roman lung. Amos și-a întins picioarele.

- Deci asta era povestea pe care Mary dorea să i-o spună lui Rachel?

- Da, asta e povestea. Percy și-a privit nepotul, care stătea cu ochii închiși, cu degetele apăsate pe buze, cu două fire argintii curgându-i pe față.

- Ce se întâmplă în capul - mai bine zis în sufletul - • tău, Matt? a întrebat el răgușit.

- Prea multe ca să pot spune, a răspuns tânărul.

- O să fii bine?

- Da, bunicule. Doar că sunt... trist. Tatăl meu a fost un om mare, nu-i așa?

- Da, a fost. Cel mai bun.

- O să divorțezi de Gabby?

- Bineînțeles că nu.

- Știi că încă te iubește.

- Da, știu.

Matt și-a dres vocea, și-a șters ochii și și-a salutat cu glas pierdut bunicul. Atât putea în acel moment, și-a dat seama Amos. Percy s-a întors către el.

- Dar tu, vechiul meu prieten, tu ce gândești acum?

S-a ridicat. Și-a scos ochelarii, a desfăcut o batistă din buzunar și a început să-i șteargă temeinic.

- Dumnezeuule, de unde să încep?

Se gândea la Mary - la Mary cea frumoasă și senzuală - și la viața ei după Percy. Cum își îndurase celibatul? Cum reușise să-i rămână fidelă lui Ollie, acel om cu totul deosebit? Cum putuse trăi știind că Matthew murise fără să afle că tatăl lui adevărat era Percy?

-Cred, a spus el, punându-și din nou ochelarii la ochi, că în primul rând mă gândesc la blestemul de care mi-a vorbit Mary în birou la mine în ultima zi a vieții ei. Am crezut că își pierduse mințile, pentru că eu - pe chip i-a apărut un zâmbet scurt, de autoironie -, în calitate de autoritate absolută în privința familiilor fondatoare, nu auzisem niciodată despre un blestem Toliver. Răspunsul la acel mister fusese întotdeauna aici, în *Trandafiri*, dezvăluit în arborele genealogic. Nu am făcut legătura între numărul mic de moștenitori și neputința de a procrea a familiei Toliver.

Percy s-a ridicat de pe scaunul său și și-a luat ochelarii. Indiferent care avea să-i fie soarta, lui Amos i se părea că își recăpătase energia, ca un motor vechi proaspăt curățat.

-Nu doar de a procrea, ci și de a-și menține copiii în viață, a completat Percy. Mary nu a crezut în blestem decât atunci când propria ei experiență a obligat-o.

Amos și-a trecut mirat o mână peste față.

- Iar Mary era convinsă că singurul mod de a o salva pe Rachel de la soarta ei lipsită de copii era să vândă și să dea tot ce era legat de moștenirea Toliver.

- Sunt convins de asta.

Matt și-a băgat mâna în buzunarul hainei.

- Mă tem că planul lui Mary a dat greș. Cred că știi ce sunt astea, bunicule. I-a înmănat lui Percy copiile primite de la Rachel, în timp ce se întindea după pahar. Ai avut dreptate, pe Rachel nu o interesează să primească înapoi proprietatea tatălui ei. Vrea să o ofere la schimb pentru Somerset. Ai la dispoziție o săptămână să-i transmiți hotărârea ta, apoi plănuiește să te dea în judecată pentru fraudă.

- Sunt sigur că Mary nici n-a visat că propria ta scrisoare se va întoarce să te bântuie, Percy, a spus Amos, cu îngăduința pe care i-o permitea prostia pe care o făcuse Mary.

Percy a revenit pe scaun cu scrisorile și și-a aruncat ochii asupra lor.

- Mă tem că își dăduse seama. Cred că de asta a vrut să le distrugă împreună cu celelalte. Cât de periculoase MUU, Amos?

Chipul lui Amos a căpătat o expresie plină de regret,

- Trebuie să studiez mai bine situația, însă, în acest moment, put foarte periculoase.

IVn y I u pus următoarea întrebare lui Matt.

- „Șl i iezi i ă nu există nici o șansă ca Rachel să stea alt I eu mine șl să asculte povestea pe care tocmai v-am spus-o?

-Mă tem că nu. E convinsă de propria ei versiune a poveștii și își dorește prea mult să aibă plantația ca să o asculte pe a ta.

- Chiar dacă te iubește?

- Iubește mai mult Somersetul.

Oftatul lui Percy spunea totul. Și-a îndreptat atenția din nou către Amos.

- Oare simplul adevăr nu poate fi cea mai bună apărare împotriva lor? A bătut ușor cu mâna peste scrisori, înregistrările vor arăta că vânzarea aceluia teren i-a asigurat viitorul lui William. Amos a încercat să răspundă, însă Percy a ridicat un deget, în semn că mai avea ceva de adăugat. De asemenea... să nu uităm că William a ales să fugă de acasă la o vârstă fragedă, să se sustragă de la responsabilitățile afacerii familiei sale și să nu se mai întoarcă niciodată. Ca rezultat al acelei tranzacții, a moștenit o avere. La fel și Rachel. Așa că mă întreb care sunt pagubele. Nu cred că vreun tribunal va găsi vreun argument în favoarea lui Rachel, doar pentru că Mary a nesocotit dorințele fratelui său.

Amos s-a foit incomod în scaun, întrebându-se dacă nu cumva Percy uitase de problemele familiei Toliver din Kermit, apărute pentru că toți credeau că tatăl lui William fusese exclus din testamentul lui Vernon Toliver. Dacă avocații lui Rachel ridicau și această problemă - și, cu siguranță, aveau să o facă -, acel argument nu avea nici o însemnătate. Percy avea dreptate în anumite aspecte, dar nu era nimic de necontestat.

- Ce spui tu e corect pentru o apărare bună, Percy, a zis el, însă tonul lui insinua un mare „dar“. Avantajul ar fi faptul că tribunalul ar putea privi încercarea lui Rachel de a obține pământul tatălui ei drept lăcomie, după împărțirea generoasă a proprietății mătușii ei.

- Dar? a întrebat Matt.

-Dar avocații ei vor spune că, în momentul vânzării, Mary acționa doar în folosul soțului ei, nu în al lui William. Asigura prezentul, nu viitorul. Faptul că William a moștenit mai târziu roadele pe care acel gest binefăcător le-a făcut posibil va fi considerat irelevant în proces. Nu va avea valoare în fața felului în care vor

prezenta ei vânzarea. Mary a înstrăinat în cunoștință de cauză o proprietate care nu-i aparținea și pe care nu avea dreptul să o vândă, iar tu, tot în cunoștință de cauză, ai cumpărat-o... Un caz simplu de fraudă. Vor spune că moștenirea generoasă lăsată de Mary lui William prin testament e doar o compensație pentru că îi furase proprietatea. Faptul că această moștenire a venit atât de târziu pentru el, după ce el și familia lui duseseră un trai foarte modest, și că nu au apucat să se bucure de ea va îngreuna și mai mult cazul. Acestea sunt genul de fapte pe care avocații le scot în evidență ca să stoarcă lacrimi.

Matt a tușit, cu o privire îndurerată.

- Permite-mi să mai aduc un contraargument pledoariei tale, bunicule. Faptul că William a fugit de obligațiile sale poate fi compensat de venirea la moșie a fiicei sale, care și-a asumat responsabilitățile ca posibilă moștenitoare a lui Mary.

Amos a dat aprobator din cap la această observație, întristându-1 și mai mult pe Percy.

- Și se vor mai întreba de ce nu le-ai dat pur și simplu banii lui Mary și lui Ollie în loc să te bagi într-o tranzacție ilegală.

-Asta este simplu, a răspuns Percy, făcând un gest încrezător din mână. O să le explic regula pe care au respectat-o cele trei familii. Tu o știi, Amos. Ollie ar fi acceptat mai degrabă să-și piardă magazinele în fața creditorilor decât să ia vreun ban de la mine.

- Ceea ce tribunalul va considera la fel de înjositor ca acceptarea banilor proveniți din vânzarea ilegală a proprietății unui băiețel de șapte ani.

- Ollie nu a avut habar că tranzacția era ilegală.

- Însă tu și Mary ați știut.

Umerii lui Percy s-au lăsat ușor.

-Vrei să spui că am dat de belea, Amos?

-Argumentele tale nu sunt prea solide, din păcate.

Amos și-a trecut furios mâna peste capul chel. Ce sperii, Percy? Ce vrei?

Percy s-a lăsat pe spate, cu trăsăturile frumoase încălzite de intensitatea emoției sale.

-Vreau să păstrez plantația Somerset fără să cedez proprietatea de pe Sabine. Vreau ca Rachel să renunțe la această bătaie, să vină acasă și să se căsătorească cu Matt. Vreau să cultive pomi în loc de bumbac și să-i placă asta. Vreau să înțeleagă intențiile lui Mary și să o ierte. Asta vreau, și cred că există o șansă să se întâmple toate astea.

-Visezi, bunicule.

- Poate că da, a murmurat Percy, sorbind tacticos din băutură.

Amos l-a privit pe Percy pe deasupra ochelarilor.

- Rachel l-a angajat pe Taylor Sutherland s-o reprezinte. Îl cunoști?

- Mai mult după reputație. Un avocat excepțional.

- Rachel are ce e mai bun de partea ei.

- Însă eu am adevărul și pe tine de partea mea, Amos. Când a văzut pe chipul prietenului său groaza de a-și susține apărarea singur, Percy a adăugat: Și pe cine mai dorești tu să aduci. Asta dacă se ajunge la proces.

-Sper că nici măcar nu te gândești la asta, Percy, a replicat Amos. Putem avea o apărare bună, însă nu prea avem șanse să influențăm deznodământul, iar publicitatea va fi înspăimântătoare. Toată mass-media îți va sfâșia renumele, și tot ce ai construit va avea enorm de suferit. Asta ca să nu mai vorbim despre ce se va întâmpla cu memoria lui Mary. Chiar crezi că lupta asta merită? Mary n-ar vrea să-ți trăiești ultimele zile purtând o bătaie în tribunal împotriva lui Rachel, să duci tu greul pentru greșelile ei. Te-ar fi implorat să-i dai plantația înapoi, să lași viitorul lui Rachel să fie așa cum i-a fost scris. Și gândește-te și la Matt, la presiunea ce va apăsa pe umerii lui.

Percy și-a privit nepotul.

-Asta simți tu, Matt?

-Nu vreau să suferi, bunicule. Tu ești singura mea grijă. Nu te gândești la ce ar putea să mi se întâmple mie. Ai spus întotdeauna că singurul judecător al integrității unui om e el însuși. Dacă el e convins că nu a făcut nimic greșit, nu contează ce cred ceilalți. Însă îmi pasă de ceea ce crede lumea despre tine, de felul în care îți

vor aminti de tine. Și mă tem de ce ți-ar putea face un proces la tribunal.

- Să dau plantația Somerset înapoi mi-ar face un rău și mai mare.^A

-De ce? În tonul său se citea consternarea. Rachel o să ia fabrica, iar noi o să rămânem cu plantația. Nici unul dintre noi nu câștigă. Sunt de acord cu Amos. Eu zic să-i dăm înapoi nenorocitul ăla de loc și so ia mama naibii! Laso să o mănânce plantația, așa cum i-a mâncat pe toți Toliverii înaintea ei.

Percy s-a încruntat.

- Ți-ai pierdut sentimentele pentru ea?

- Mi-am pierdut speranța de-a mai fi cu ea.

- Ce păcat! A împins suportul pentru picioare. Amos, ți se aude stomacul chiorăind, iar tu, Matt, ești probabil la fel de flămând. Și mie mi-e foame, și ăsta e semn bun. E târziu, însă probabil vom sta treji toată noaptea. Să mergem jos și să încălzim puiul pregătit de Savannah, și să deschidem un Pinot Grigio. Mai am timp până luni să iau o decizie, nu-i așa, Matt?

- Așa e, a răspuns Matt, schimbând cu Amos o privire îngrijorată, care întreba: „De ce o săptămână?”

Matt s-a ridicat, însă a rămas lângă scaun în timp ce Amos și bunicul lui se îndreptau spre ușă.

-Vii, Matt? l-a întrebat Percy.

- Mai lasă-mă câteva minute.

Când ușa s-a închis, Matt și-a ridicat privirea către tablou. Acum totul îi era foarte clar. Avea răspunsurile la întrebările pe care și le pusese toată viața. De ce bunica lui rămăsese în Atlanta când era clar că ar fi preferat să trăiască aici, cu el și cu bunicul lui? De ce nici unul dintre ei nu putuse trece peste tristețea provocată de moartea tatălui său și să-și amintească de el în termeni iubitori și blânzi, așa cum o făcea familia de alături, care pierduse, la rândul ei, un fiu în război? Bunicii lui - chiar și mama sa - vorbiseră întotdeauna despre el ca și când s-ar fi temut să nu-l deranjeze în mormânt. Tot ce știa despre tatăl său aflate din dosarul cu decupaje din ziare, în care erau descrise realizările lui în război, și din mulțimea de medalii și de panglici care atârnavă

în bibliotecă. O singură dată se simțise aproape de tatăl lui. Bunicul său îi arătase un suport de piele ce conținea o fotografie cu el mic și una cu mama sa pe când era tânără și zâmbitoare. „Tatăl tău avea astea la el când a fost ucis“, îi spusese el. „Și-ar fi dorit să le păstrezi tu. Și mai e ceva. Ultimele lui cuvinte când eu și mama ta l-am văzut înainte de-a pleca la război au fost: «Spune-i fiului meu că-l iubesc». Aș vrea să nu uiți niciodată cuvintele astea și să le păstrezi aici.“ Și îi atinsese pieptul în dreptul inimii.

Nodul din gât i se mărise - îi tăia respirația și îi umezea ochii. Dumnezeu! Toți acești ani și toate aceste vieți irosite, tragediile și regretele, suferința și vina... Toate se legau de acea fâșie de pământ Toliver. Iar acum Rachel voia să continue acea moștenire a distrugerii.

A ridicat casetofonul. Fusesse o idee bună ca bunicul lui să-și înregistreze povestea. Orice s-ar întâmpla cu el de acum înainte, Doamne ferește, măcar exista o înregistrare a adevărului. Făcuse greșeli - ce bărbat nu făcea? -, însă puteau fi iertate, și Dumnezeu știe că plătise din plin pentru ele. Matt se gândea că ar fi putut să-i trimită o copie lui Rachel, însă ea ar fi refuzat să o asculte și, chiar dacă ar fi ascultat-o, se îndoia că avea să o facă să se răzgândească... Poate să îi mai taie din înverșunare, dar nu să o oprească. Poate chiar ar folosi-o împotriva bunicului său la tribunal, ca pe o recunoaștere a vinovăției lui.

A scos caseta și a băgat-o în buzunar. Exista totuși cineva care trebuia neapărat să o asculte, cineva pentru care ar fi făcut, într-adevăr, o diferență.

capitolul 72

În dimineața următoare, plictisită, furioasă și înfometată, Rachel se fâșia dintr-o parte în alta a camerei de motel, până când, la ora nouă, și-a dat seama că Percy nu avea să sune. În cazul puțin probabil în care ar fi făcut, avea totuși timp să meargă să ia micul dejun,

apoi să se oprească la recepție la întoarcere și să întrebe dacă exista vreun mesaj pentru ea. Receptionerul din tura de zi a informat-o că nu. Supărată, a revenit în camera ei, a împachetat, și-a aruncat lucrurile în mașină și a plecat spre Dallas.

Tăcerea de la Warwick Hall nu-i pica prea bine. Lăsa să se înțeleagă că, după citirea dovezilor împotriva lui, cu o noapte în urmă, Percy nu dăduse înapoi. „Inșă o va face”, își spunea ea. Fusesse prostesc din partea ei să aștepte un răspuns atât de rapid. Percy Warwick nu era ușor de învins, chiar și când soarta era împotriva lui. Avea nevoie de timp pentru ca Amos și echipa formată din cei mai buni avocați pe care-i putea angaja să-l convingă că ar fi o prostie să-i refuze cererea.

După ce a plecat din Marshall, a sunat la biroul lui Taylor de la telefonul din mașină.

- Se pare că ai un caz valabil, Rachel, i-a spus el, auzind ce găsisese la tribunal. Ai vorbit cu Percy?

- Nu, am vorbit cu nepotul lui. I-am spus propunerea mea și i-am dat copii ale scrisorilor. Când bunicul lui le va citi, n-o să vrea să treacă printr-un proces.

- Ești sigură de asta?

- Da, sunt sigură. Rachel se hotărâse să nu-i spună că se așteptase să obțină capitularea lui Percy înainte să plece din Marshall. I-am zis lui Matt că-i voi lăsa bunicului său o săptămână la dispoziție pentru a lua o decizie. Dacă până în dimineața zilei de luni nu am nici un răspuns de la el, îl dau în judecată.

- Nepotul său consideră că o să fie docil și o să facă schimbul?

Ea s-a gândit puțin înainte să răspundă.

- „Docil” nu e chiar cuvântul potrivit. Lui Matt îi e teamă de efectul pe care l-ar putea avea asupra lui restituirea plantației.

■ „Și în ce simți în legătură cu asta?”

I ayli >i știa ce butoane să apese. Rachel a răspuns cu o itspilmr mal puternică decât simțea de fapt:

Simt că, dacă alege altceva, consecințele vor fi mult mal giave. Sunt sigură că nu va prefera asta.

Tăcerea lui Taylor o făcea să creadă că nu îi împărtășea siguranța.

-Să înțeleg că tu și nepotul nu v-ați despărțit în termeni prea prietenoși?

Din nou, și-a ales cu grijă răspunsul.

-E foarte... rănit. Cândva, eram prieteni.

-Prieteni se pot transforma în cei mai aprigi dușmani, Rachel.

Și-a mușcat ușor buza.

-Ah, Taylor, aici e ca la cursele de mașini. Trebuie să închid.

-Eu nu vreau decât să îți dai seama la ce renunți pentru ceea ce vei primi, a spus el, ignorând faptul că ea schimbase subiectul. După ce l-a întâlnit pe Matt Warwick, impresia lui Carrie a fost că erați mult mai mult decât prieteni.

-Această conversație e necesară pentru cazul meu, Taylor?

-Și, de asemenea, în ce te bagi dacă faci asta, a continuat Taylor nestingherit. Familia Warwick îți poate face traiul în Howbutker foarte dificil.

Rachel a râs amar.

-Asta n-ar fi nimic nou în istoria familiilor Toliver și Warwick. Ne tragem din case rivale.

- Poftim?

-O să-ți povestesc cândva. O să ajung în Dallas la amiază.

- Putem începe deja. Nu veni la birou, te rog. Ne vedem la Carrie.

La câteva minute de la sosirea ei, Taylor suna deja la ușă. Era îmbrăcat într-un costum mototolit și cu cravata atârându-i la gât și ținea în mână două pungi de delicatese.

Obiectivul său imediat era termostatul.

- Fiica mea se crede urs polar, a mârâit el, potrivind temperatura la o valoare mai ridicată. A întins pungile. Prânzul! O să fac ceai fierbinte, să te liniștești. Ce ai în cutiile pe care le-am văzut în SUV?

- Dosarele cu scrisul de mână al bunicului meu, i-a răspuns ea, urmându-l în bucătărie. Și scrisori personale

și amintiri ale mătușii mele. M-am gândit că ar putea fi de folos și... nu voiam să-și bage alții nasul în ele. Văzând sprânceană ridicată a lui Taylor, a adăugat pe un ton defensiv: E ultimul lucru pe care l-am făcut pentru ea.

- Dacă spui tu. A fost o idee bună să aduci lucrurile astea. Poate găsim ceva folositor. Și-a scos sacoul, și-a suflecat mânecile și a pregătit ibricul de ceai. Ți-e foame?

-Nu, dar o să încerc să mănânc. Trebuie să-mi revin. Și-a frecat mâinile. Nu doar ca să-l înfrunt pe Warwick, ci și pentru a-mi păstra căldura corpului.

Taylor a privit în jur, în bucătăria curată ca un spital, al cărei decor alb se repeta în aproape toată casa.

-Acest iglu n-are cum să fie prea plăcut pentru un fermier.

- Compania compensează, însă nu voi sta prea mult - doar până luni.

- Da? A aprins ochiul aragazului. Și ce-o să faci?

-O să mă duc la Howbutker și mă mut în casa Ledbetter de pe plantație. Sunt sigură că Percy n-o să spună nimic. Acum funcționează ca birou pentru administrator, însă vreau să o renovez și să o fac reședința mea. Mereu am vrut să locuiesc cât mai aproape de Somerset.

Taylor a deschis un dulap să ia cești și farfurii.

-Ești foarte sigură că Percy va accepta schimbul, nu-i așa?

-Tu nu ești? Ce motiv ar avea familia Warwick să-mi refuze cererea?

Taylor părea să n-o audă. A scos din pungile de hârtie cutiile de plastic cu prânzul.

-Salată de creveți fierți pentru tine, creveți prăjiți pentru mine.

- De ce nu îmi răspunzi la întrebare? a insistat ea, în timp ce el turna apa fiartă în ceainic.

- Pentru că nu cred că vrei să auzi răspunsul meu, a spus el, și nici nu vreau să îți stric pofta de mâncare. O să vorbim despre asta cu burțile pline.

-Acum să trecem la treabă, a spus Taylor după ce a curățat masa, apoi a cerut să vadă fotocopiile dosarelor

din tribunal. Matt Warwick ți-a spus de ce a cumpărat Percy pământul tatălui tău, deși știa că era vorba despre fraudă?

- Da, a fost cum ai zis tu. Erau vremuri grele. I-a spus pe scurt explicația lui Matt, adăugând că Ollie DuMont nu știa că vânzarea fusese frauduloasă.

- De ce nu a acceptat, pur și simplu, un împrumut de la Percy dacă era atât de disperat? a întrebat Taylor.

Rachel i-a vorbit despre politica „fără împrumuturi” a familiilor.

-Percy i-a spus lui Matt că Ollie mai degrabă și-ar fi pierdut magazinul decât să împrumute vreun ban de la el.

Taylor a privit-o nedumerit.

- Și de ce nu îl crezi?

Ea s-a încruntat îmbufnată.

- E vreo diferență dacă îl cred sau nu? Nu mă îndoiesc că Percy a vrut să-l ajute pe unchiul Ollie, dar s-a gândit în primul rând la Compania de Cherestea Warwick. Acel teren avea amplasarea perfectă pentru fabrica lui de celuloză, iar el s-a folosit de necazul unchiului Ollie ca să pună mâna pe el.

-Asta nu prea pare stilul lui Percy Warwick pe care îl știu eu.

Rachel și-a împins furioasă scaunul în spate.

-Tu de partea cui ești, Taylor? A luat ibricul și l-a umplut cu apă. Am impresia că alergi cu câinii, dar în sinea ta ții cu vulpea.

-Sunt de partea ta, Rachel, a spus Taylor fără să clipească, însă trebuie să fac pe avocatul diavolului. Trebuie să scot în evidență slăbiciunile acestui caz, ca să fim pregătiți pentru ele - pentru că, te asigur, apărarea va fi pregătită. Vor prezenta circumstanțele dificile ca motiv pentru justificarea acțiunii lui Percy și vor arăta că nu a fost deloc surprinzător ca un om de calibrul său...

Ea a pus ibricul pe foc și s-a întors către el, cu o mână în sold.

- Iar tu vei susține că aceste circumstanțe dificile nu au nici o relevanță pentru fapta lor, nu-i așa?

Flăcările iuți încingeau fundul ibricului.

-Da, a spus el, ridicându-se să micșoreze flacăra. A bătut ușor pe umăr. Mă duc să aduc cele două cutii. Nu da foc la casă, mă întorc imediat.

Au căutat împreună prin cutii, bând ceaiul care aproape se răcise. Taylor a spus că registrele erau perfecte pentru a confrunța semnătura lui Miles, apoi a scormonit atent în cealaltă cutie, căutând ceva care l-ar putea constrânge pe Percy să dea înapoi plantația. Scrisorile și biletele sale către Mary ar fi putut face asta. Erau o dovadă a legăturii lor amoroase, a iubirii de-o viață care o influențase pe Mary să-i dea plantația lui, nu moștenitoarei ei.

-Noi avem mila de partea noastră, a spus el. Judecătorul le va spune juraților să nu fie influențați de sentimente, dar sunt și ei oameni. Faptul că ai fost trecută cu vederea în favoarea lui Percy e irelevant pentru caz, însă va explica de ce îți dorești ceva care cândva aparținea familiei tale. A desfăcut fâșiile brodate și panglicile de satin roz. Ce sunt astea?

- Nu sunt sigură, a răspuns Rachel. Se pare că cineva a vrut să facă o cuvertură, însă nu a terminat-o. Știu că nu îi aparțineau mătușii Mary. Ea a fost obligată să învețe să brodeze la școală, dar se ferea de ace și de fire de brodat ca dracul de tămâie.

Taylor a pipăit panglicile roz.

- Probabil au fost brodate de cineva la care a ținut, de aceea le-a păstrat. Poate de mama ei?

- Nu știu. Nu am auzit-o niciodată pe mătușa Mary vorbind despre mama ei, însă, în orice caz, n-ar fi ales panglici roz pentru pătura fiicei ei.

- De ce nu?

Se gândea cum să îi explice mai bine.

- Pentru că în familiile noastre - Toliver, Warwick și DuMont - roz semnifică neacordarea iertării. Nu vei găsi explicația asta în dicționar, însă asta înseamnă. Roșul cere iertare, albul oferă iertarea, roz spune că iertarea nu se acordă. De asta e lucrat, probabil, de cineva din afara familiei.

Taylor a privit-o lung, fascinat, însă fără să înțeleagă.

- Deci ce faceți voi, oameni buni? Aruncați cu culori de pe acoperiș ca să vă arătați sentimentele?

Rachel a izbucnit în râs.

- Nu. Oferim trandafiri. A băgat mâna în cutie și a scos o carte. Poți să afli totul de aici. Asta o să-ți explice mai bine decât aș putea-o face eu vreodată despre ce vorbesc și de ce numele Toliver și Somerset înseamnă atât de mult pentru mine.

Taylor a citit titlul cu voce tare:

- *Trandafiri*. Sunt foarte curios, Rachel. O voi începe în noaptea asta. A tras un scaun din bucătărie. Acum, liniștește-te! Fă două coloane, A și B, i-a spus el, apoi a luat un bloc de hârtii și un stilou din servietă. A înseamnă partea acuzatului, iar B - partea reclamantului. Dacă se ajunge la proces, juriul va audia, va determina și va interpreta faptele din acest caz. Trebuie să ne asigurăm că astea ne sunt favorabile nouă. Pentru asta, trebuie să anticipăm și să ne pregătim pentru tot ce plănuiește opoziția să folosească în apărarea ei. Spui că Percy a vrut să vă întâlnească și să-ți explice de ce mătușa ta i-a lăsat lui plantația. Ar fi trebuit să te întâlnești cu el, Rachel...

-Nu! Nu vreau să ascult nimic din ce are el de spus.

- Chiar dacă asta ar întări cazul?

- Cum ar putea? Dacă acest caz are ca subiect legalitatea tranzacției, aș vrea să văd cum poate să mă înfrângă echipa lui.

Taylor i-a întins blocul de foi și stiloul.

-Asta vor spune cele două coloane. Scrie numele lui Percy la A și pe al tău la B.

Rachel a scris.

- Cred că știu unde vrei să ajungi, a spus ea. Ce vrei să scriu sub numele lui Percy?

-Dacă vrei să știi, uite de ce facem asta. Percy Warwick este un om de afaceri apreciat și iubit, un bărbat care a respectat toată viața legile. Are o reputație fără pată.

- Până acum. Sub A, Rachel scrisese: „Reputație fără pată”. Acum ce scriu în B?

-Tu să-mi spui.

Da privit cu o căutătură de om rănit.

- Nu sunt la fel de cunoscută și de iubită ca el, dar sunt cinstită.

-Nu mă îndoiesc de asta, a spus Taylor, însă apărarea te va prezenta ca pe o femeie dintr-o familie modestă din vestul Texasului, pe care mătușa ei bogată a luat-o sub aripa protectoare de când era mică. Te-a îmbrăcat, te-a educat, ți-a dat o slujbă, te-a iubit și ți-a lăsat o moștenire cu care să-ți cumperi un oraș. Ce ar fi putut face mai mult pentru tine? Iar acum, după toată generozitatea ei, tu vrei pământul pe care ea i l-a vândut lui Percy Warwick în perioada Marii Crize, care a oferit o slujbă pentru sute de oameni din Howbutker și a salvat viața a doi oameni a căror responsabilitate era să aibă grijă de tatăl tău.

- Da, înțeleg unde vrei să ajungi, a spus ea. Eu nu am mila de partea mea, doar crunta realitate. Însă nu vreau averea lui. Vreau plantația. Pentru asta te angajez, Taylor - să-i convingi pe Percy și pe avocații lui că faptele nu îi dau nici cea mai mică șansă de câștig la tribunal.

Avocatul a așezat cu grijă ceașca pe farfurie.

- Când o să parcurgem toată lista, vei vedea că e posibil să nu-i conving. Au motive destul de bune să-și încerce norocul. Singurul lucru de care-i pot convinge este că tu chiar vrei să îi daijn judecată dacă Percy nu acceptă să facă schimbul. Însă nu uita, Rachel, că, indiferent dacă vei câștiga sau nu, ai pierdut plantația Somerset oricum. Tribunalul nu-l poate obliga pe Percy să ți-o dea înapoi.

-Și asta nu e în avantajul nostru? a întrebat ea. Eu nu am nimic de pierdut. Nu-i așa că mă aflu pe o poziție foarte puternică?

- Da, dacă ești sigură că nu ai nimic de pierdut.

Rachel îl privea exasperată. Dacă nu-și putea convinge propriul avocat că vorbea serios, atunci cum i-ar fi putut convinge pe ai lui Percy?

-Taylor, tot ce trebuie să știu, cu sau fără lista asta, e dacă am șanse să câștig la tribunal.

Taylor i-a întâmpinat privirea furioasă cu un zâmbet binevoitor.

-Nu vreau să par lipsit de modestie, însă, luând în considerare faptul că te reprezint eu, aş spune că da, ai mari şanse de câştig - dacă vrei să priveşti lucrurile aşa. Ai putea obţine despăgubiri serioase sau chiar proprietatea tatălui tău împreună cu tot ce e pe ea.

Rachel s-a relaxat şi a răsuflat uşurată.

-Atunci asta ar fi un motiv bun pentru a-l convinge pe Percy Warwick. Ştiu că pare în avantaj pe hârtie, Taylor, însă adevărul e că el şi mătuşa mea l-au fraudat pe tatăl meu.

-Şi ce dacă? a întrebat el, părând gata să se apere dacă Rachel ar fi aruncat cu ceainicul în el.

- Şi ce dacă? Părea pregătită să apuce mânerul. Înşelătoria mătuşii Mary şi a lui Percy m-au costat relaţia cu propria mea mamă, asta e!

-Ah, a spus Taylor, acum mai vii de-acasă. A tras blocul către el şi a ridicat stiloul. Vorbeşte-mi despre asta, Rachel! Spune-mi ce vor auzi juraţii de la tine!

capitolul 73

Săptămâna s-a scurs încet. Nici un cuvânt de la Percy. Rachel ajunsese să urască atmosfera rece a casei, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului în curtea interioară încălzită de soare, aşteptând să sune telefonul. La o zi după întoarcerea ei din Marshall, Taylor îi telefonase lui Amos să se prezinte şi să-i lase numărul personal. Amos băgase beţe în roate, spunând că Percy avea s-o contacteze personal pe Rachel ca să-i comunice decizia luată - o mişcare care o transforma practic într-un prizonier consemnat la domiciliu, obligând-o să stea lângă telefon. Ea i-a spus furioasă lui Taylor că era o manevră calculată pentru a-i da lui Percy o ultimă şansă să se justifice, însă, dacă ar fi încercat aşa ceva, ea i-ar fi spus să sune la biroul lui Taylor şi ar fi închis.

Şi totuşi, până acum, Percy nu-i dăduse această ocazie.

Neliniștea și singurătatea ei se adânceau pe zi ce trecea. La început, când încă era mult prea fragilă, păruse o idee bună să locuiască împreună cu o prietenă care să-i ofere sprijin emoțional și confort în perioada nesigură care o aștepta. Acum, în mai puțin de o săptămână, Rachel ajunsese să regrete invitația lui Carrie de a se muta în camera de oaspeți. Decorul complet alb îi amintea de un laborator medical, iar Carrie era foarte rar acasă pentru a-i oferi compania la care se așteptase. Era plecată mai tot timpul, ziua la slujbă, la firma de PR unde se ocupa de clienții noi, iar seara lucra până târziu ori ieșea cu diverși clienți la cină.

- Mielușel, îmi pare atât de rău! se văicărise Carrie joi noaptea, când se întorsese târziu acasă și o găsisese pe Rachel spălând tigaia în care își făcuse încă o omletă. Când ți-am zis să vii, habar n-am avut că o să fiu atât de ocupată. Însă uite cum stă treaba. Mâine-seară mergem la o petrecere, apoi sâmbătă ne ducem la cumpărături și seara ne întâlnim la cină cu niște prieteni de-ai mei. Percy poate să lase un mesaj pe robot. Nu accept refuzuri. Insist. Ai început să prinzi rădăcini!

În acea noapte, sau mai degrabă în primele ore ale dimineții de vineri, Rachel își spunea că mai trebuia să reziste următoarele trei zile, să aștepte să vină ziua de luni și să plece de aici, de pe capul lui Carrie și al tatălui ei. Percy avea să sune până atunci și să accepte condițiile ei, iar ea va încheia contractul cu Taylor și se va muta în casa Ledbetter.

Avea să îndure ea cumva petrecerea, mersul la cumpărături de sâmbătă cu Carrie și cina cu prietenii ei la Old Warsaw. Însă, în ambele nopți, când s-au întors, singurele mesaje pe care le-au găsit erau pentru Carrie.

Se făcuse duminică, iar ea s-a trezit cu senzația că o furnica pielea. A mers tremurând până în bucătărie să-și facă o cafea și a găsit un bilet de la Carrie. Gustarea de la vila de la Turtle Creek se anulasă. Fusesse chemată la birou pentru a putea termina treaba la timp, termenul-limită fiind luni. „Perfect!” și-a zis Rachel.

La cum se simțea în acel moment, ar fi fost o companie îngrozitoare.

Ziua înainta, iar ea nu își găsea locul. Intra și ieșea regulat pe ușa glisantă care dădea în curtea interioară. A băut nenumărate cești de ceai fierbinte ca să-și liniștească nervii și să-și încălzească mușchii încordați. Telefonul alb imaculat, agățat de peretele alb al bucătăriei, devenise dușmanul ei cel mai aprig și totodată prietenul ei cel mai drag. Ce-i lua lui Percy atât de mult? De ce se gândea atât? Știa prea bine că nu avea de ales. A respins imediat posibilitatea - de necrezut - că-i va refuza oferta.

Când a revenit pentru a nu știu câta oară în curtea interioară, a auzit clopotul unei biserici din vecini care vestea începutul slujbei de duminică. A bătut de unsprezece ori, declanșând în ea un fior de rău augur. Acum era convinsă că Percy avea să aștepte până în al unsprezecelea ceas ca să-i comunice decizia lui. Doar ca să o țină ca pe ace. Își propusese să stea departe de telefon până a doua zi dimineață, cu puțin timp înainte să se deschidă biroul avocatului ei, apoi avea să sune. Nu trebuia să aștepte telefonul lui înainte. Acela era momentul în care urma să sune.

A ridicat iritată volumul vechi cu istoria nepublicată a familiei Toliver, pe care îl scosese ca să mai treacă timpul. Era ciudat că mătușa Mary nu menționase niciodată acea istorie și nici nu i-o arătase... poate pentru că nu conținea nimic din ce nu știa deja din folclorul Toliver. A deschis copertele învechite și a început să citească, în sunetul clopotelor ce se stingeau în depărtare și în bâzâitul ultimelor găze ale verii târzii.

Percy asculta clopotul care chema la rugăciune în Prima Biserică Metodistă din Howbutker, unde mersese ca enoriaș în fiecare duminică a vieții sale, cu excepția anilor în care fusese plecat la război și în călătorii de afaceri. Pierduse șirul numelor și al chipurilor care se perindaseră pe la amvon. Cei mai mulți rămăseseră cât de mult le permisese episcopul, pentru că visteria bisericii era plină, nevoile enoriașilor puține, iar viața

în Howbutker era simplă și fără pretenții. Nici unul dintre ei nu spusese ceva care să-l inspire sau să-l învețe de multi ani încoace. Venea pentru liniște, muzică și un fel de alinare pe care nu o găsea în altă parte.

Îndeosebi în acea dimineață avea nevoie de alinare. Toată săptămâna auzise argumentele cu care se dezbătea cazul său. Se învârtise cinci zile în fumul lor, ascultându-i pe Amos și pe avocații pe care acesta îi adusese; și, după ce totul a fost luat în calcul - chiar și posibilitatea ca Rachel să nu se aleagă decât cu timp pierdut și cu facturi pentru avocați -, părerea generală fusese că trebuia să cedeze plantația Somerset. Avocații străini nu înțelegeau de ce întârzia cu decizia. De ce Percy ar lua în calcul altă hotărâre decât să dea înapoi plantația, ca să-și scutească firma de pierderile provocate de un proces și pe el de mirosul putred al unui scandal...

Și totuși, nu putea rosti cuvintele pe care ei, inclusiv Matt, doreau să le audă. Matt era atunci în Atlanta, să-i facă o vizită-surpriză lui Lucy. Îl informase pe bunicul său vineri, când adunarea făcea pauză pentru weekend, că avea să ia avionul să meargă să-și vadă bunica, urmând să se întoarcă abia duminică după-amiază. Percy dăduse din cap înțelegător. Matt o vedea acum pe Lucy într-o altă lumină și simțea nevoia să se revanșeze pentru toți anii în care o înțelesese greșit. Lui Percy îi părea rău că pleca fix atunci, însă era fericit pentru Lucy. Acum deveniseră mai apropiați, și asta era bine. După ce murea el, lui Lucy nu-i mai rămânea decât Matt.

A închis ochii. Momentul acela urma să vină repede, își dădea el seama. Ajunsese să se mire când se trezea dimineața. Era obosit, sătul de viață. Un om fără visuri era un om fără viață, iar ale lui trecuseră de mult. Nici măcar unul nu i se îndeplinise, sau cel puțin nu cele importante - cele ale unei căsnicii fericite, ale unei familii iubitoare, ale unei case pline de copii și de nepoți. Câtă ironie că - până și după moarte - Mary a lui îi furase ultimul său vis, în care Matt și Rachel se îndrăgosteau, se căsătoreau, își uneau imperiile și trăiau fericiți până la adânci bătrâneți sub același

acoperiș, după ce războiul trandafirilor se va fi sfârșit, însă Mary îi ucisese acel vis când îi lăsase lui plantația Somerset.

A început preludiul la orgă, iar printre enoriași s-a așternut liniștea. Acela era momentul când, în fiecare duminică dimineață, se uita cu două rânduri mai sus și și-i amintea pe Ollie, pe Matthew și pe Wyatt. Existau duminici în care îi vedea acolo, părul lui Ollie strălucind, cel al băieților încă umed, cu urme de pieptăn și de perie. Ceafa și profilul lor îi erau întipărite în minte. Uneori închidea ochii, ca și când s-ar fi rugat, așa cum făcea acum, și îi vedea aliniați în strană, Ollie cu umerii grăsuți potriviți în croiala fără cusur a costumului, Wyatt încovoiat ca întotdeauna, Matthew drept, rezemat de spătarul scaunului său. Ce dor îi era de ei!

A început slujba. S-a ridicat alături de ceilalți să cânte primul imn și a simțit îngrijorarea și furia lui Amos, care stătea cu șase rânduri în spatele lui. Percy îl înțelegea. Nimic nu era mai înnebunitor decât un bătrân care nu se putea decide ce să facă, chiar dacă soluția era cât se poate de limpede. Știa ce trebuia să facă, însă iată-l astăzi acolo, în propria lui grădină Ghetsimani, cerând ca acest pahar să fie îndepărtat din calea lui... să fie scutit de nenorocirea pe care trebuia să o întâmpine a doua zi. Poate că undeva în acea predică se afla un sâmbure de înțelepciune divină care să-l direcționeze spre altă cale.

Preotul a început să citească. Mintea lui Percy aștepta mesajul. Se gândea la Mary. Nu-și mai amintea momentul în care rugăciunile lui fuseseră, în sfârșit, ascultate și dorințele sale carnale pentru ea dispăruseră - focul, însă nu și flacăra. Fusesse o adevărată binecuvântare, ultimele zvâcniri ale cenușii. Ce ușurare să simtă, pur și simplu, dragoste, fără nimic altceva! Acum se simțea ca și când ea era în mintea lui și se plimba în sus și în jos, cu pașii ei mari, dând din mâinile ei subțiri. „Percy, Percy, ce ne facem?”

„Să mă ia naiba dacă știu!” a răspuns el și s-a uitat imediat în jur, să se asigure că nu spusese asta cu voce tare. Nimeni nu era atent la el, însă preotul își fixase

privirea asupra lui. Își ridicase degetul arătător, nu în semn de muștrare, ci ca să sublinieze ceva doar pentru Percy. Și-a ciulit urechile. „Asta e!” se gândea el.

- Ascultați-mă, voi cei care căutați mântuirea, voi cei care-L căutați pe Dumnezeu... Preotul recita din Vechiul Testament, însă Percy nu fusese atent din ce carte, capitol și verset era. Priviți piatra din care ați fost ciopliți și lutul din care ați fost frământați.

Ochii preotului s-au îndreptat în altă parte, iar Percy se chinuia să-i înțeleagă cuvintele. „Și ce naiba să pricep din asta?” Era clar că nu-l aștepta nici un răspuns acolo. Nu prea dăduse atenție pietrei din care fusese cioplit și lutului din care fusese frământat. Asta fusese preocuparea lui Mary, cântecul și dansul care le aduseseră atâta durere.

Slujba s-a sfârșit cu *Rock of Ages*, cântat ca imn de încheiere. Percy s-a ridicat încet și gânditor, cu cartea de imnuri în mână. Predica fusese despre pietre. „Voi cei care căutați mântuirea, priviți piatra din care ați fost ciopliți și lutul din care ați fost frământați...”^{1*}

Percy a prins cu mâna spătarul scaunului, fiind cât pe-acum să scape cartea din mână. Bucuria i-a luminat chipul ca o rază de soare ce trece printre nori. Asta era! Privește piatra! Asta era! Era fericit. În sfârșit, avea răspunsul.

Lucy stătea pe verandă în soarele dimineții târzii, auzind clopotul de duminică din turnul bisericii din colț. Cadența sa aurie i-a adus groaza în suflet. Sunetul acela îi amintea fără milă că nu rămânea prea mult timp pentru Percy și Matt; nici măcar pentru ticăloasa aia mică de Rachel, care aștepta telefonul în Dallas, deși Lucy nu știa asta. A doua zi la ora asta, Percy îi va fi răspuns la ultimatum, și altă generație de vieți va fi distrusă de obsesia încăpățânată a unui Toliver pentru Somerset.

Era așa cum bănuise ea. Mary o îndepărtase pe nepoata ei de acea bucată blestemată de pământ ca să o protejeze de consecințele pe care ea le suferise. Și, Dumnezeule mare, ce consecințe!

încă era năucită după ce le auzise povestite din nou de Percy pe caseta pe care i-o adusese Matt vineri seara. Sosise neanunțat și, la început, când Betty îi spusese că se afla în camera de zi, se gândise că venise să-i spună că bunicul său murise. Sărise de pe scaun cu o asemenea spaimă în suflet, încât sângele i se scursese din cap și fusese nevoită să se țină cu mâna de masă ca să nu cadă. Matt o găsisese acolo, împleticindu-se, și se grăbise să o prindă.

- Gabby! Nu e ce crezi tu. Bunicul e bine! strigase el, strângând-o la piept ca și când ar fi fost un copil pe care îl salvase de la moarte sigură.

Ea începuse să plângă - de ușurare, de regret sau de surpriză, ori doar din cauza intensității sentimentelor lui Matt... Dumnezeu știe!

-Atunci ce te aduce aici? întrebuse ea, uitându-se la el cu ochii înlăcrimați, fără a se retrage din brațele lui.

-Ți-am adus ceva ce trebuie neapărat să asculți. Ai un casetofon?

Ieșiseră în întunericul amurgului să asculte caseta, până când luna a răsărit, răsfrângându-se asupra grădinii. Nici unul nu zicea nimic. Ea asculta, împietrită ca banca pe care stăteau, luând din când în când câte un șervețel nou din cutia pe care i-o adusese Betty. Când caseta s-a terminat, iar casetofonul s-a oprit, a luat încă un șervețel și l-a dus la nas.

-Acum știm, spusese ea.

El a dat din cap aprobator.

-Acum știm.

- Multă vină de împărțit.

- Și de iertat, Gabby.

- Și de iertat.

Vocea lui Percy încă îi răsună în suflet, atingându-i zone rămase neatinse până atunci, făcând-o să-i fie rușine de răutatea ei, luând toată vina asupra lui, fără s-o învinuiască nici măcar o dată... nici măcar o dată în toată povestea. Își ștersese ochii umflați și adăugase șervețelul la teancul umed de la picioarele ei.

- Sper să mă crezi că n-aș fi spus niciodată că Matthew era fiul lui Percy și al lui Mary. Aceea era doar o simplă

amenințare, însă nu aş fi spus niciodată, chiar dacă bunicul tău ar fi intentat divorțul. Sper că mă crezi.

- Bineînțeles că te cred. Și bunicul crede același lucru. Nu amenințarea ta l-a oprit să divorțeze de tine.

-Atunci ce?

- Faptul că știe că încă îl mai iubești.

Îi auzea vocea aspră în lumina lunii și și-o amintise pe a lui Wyatt. Se înroșise, dar spera că în întuneric el nu o putea vedea.

-Totuși... l-am amenințat cu asta până în ziua morții lui Mary. A fost foarte urât din partea/nea. Pur și simplu... nu mă înduram să-l las să plece. Însă acum... spu- ne-i că poate avea divorțul. N-o să-i mai stau în cale.

El i-a luat mâna într-a lui.

- Bunicul nu va divorța de tine, Gabby.

- De unde știi?

- Pentru că mi-a spus el.

Ea a început din nou să plângă, iar când plânsul ei s-a transformat în suspin, a adăugat:

-Tatăl tău a făcut un lucru minunat trimițându-i acel tablou. Sunt fericită că l-a iertat. Desigur, nu am știut niciodată de trandafirul roșu pe care Percy îl strecurase în cartea pe care Wyatt o lua cu el în Coreea. Nu-mi vine să cred că Wyatt știa de legenda trandafirilor... Și acum ce se va întâmpla? Ce crezi că va face Rachel?

Durerea din ochii lui îi frângea inima.

-Va repeta greșeala mătușii ei.

„Vrăjitoare mică“, își zisese Lucy.

Între timp Matt plecase, iar ea stătea acolo, fără să-i poată ajuta pe bărbații pe care îi iubea. Cu douăzeci de minute în urmă, în timp ce pleca, el o întrebase:

- O să fii bine, Gabby?

Ochii lui albaștri, moșteniți de la ea, îi dădeau de înțeles că era suficient să rostească un singur cuvânt și ar fi rămas cu ea. Ar fi fost o altă premieră.

- O să fii bine, Matt. Du-te să-ți vezi bunicul.

Îi lăsase caseta, unul dintre cele câteva exemplare. Stătea pe masă, o casetă micuță ce conținea călătoriile deviate a două vieți. Ce tragedie că Rachel nu avea

să o asculte! Asta ar fi putut salva situația și toate zilele ce urmau.

- Plânsul nu vă va ajuta cu nimic, a spus Betty din ușă. Poate n-ar fi trebuit să anulați întâlnirea de bridge de azi.

- Nu m-aș fi putut concentra. Ce e asta?

Betty i-a întins o bucată de hârtie.

- Nu știu dacă domnul Matt a vrut să arunce sau nu asta. Am găsit-o pe podea lângă coșul din camera lui.

Lucy a examinat-o. Era o foaie de hârtie cu antetul unui motel din Marshall, Texas. Pe ea era mângălit un număr de telefon cu prefixul de Dallas. În capul lui Lucy se aprinsese un beculeț. Matt îi spusese că o găsisese pe Rachel la un motel din Marshall, unde avuseseră ultima lor discuție. Ea locuia la o prietenă în Dallas, la fiica avocatului. Acela trebuia să fie numărul de contact unde putea să o găsească Matt. Și, brusc, i-a venit o idee.

-Adu-mi telefonul, Betty, a spus ea.

- Hmm! Cunosco privirea asta. Ce aveți de gând să faceți?

- Îți spun mai târziu.

A sunat la centrală, iar operatorul i-a dat numele și adresa numărului de pe foaia de hârtie. Carrie Sutherland. Apoi, Lucy a format numărul unui prieten bogat, cu care păstra legătura de multă vreme.

- Sigur, a spus el când i-a auzit rugămintea. Te vor aștepta avionul și pilotul meu, și o să vorbesc să te aștepte la destinație o mașină cu șofer. Călătorie plăcută!

Lucy a sunat după Betty.

- Plec din oraș într-o misiune, a anunțat ea. Una foarte importantă. O să am nevoie de un taxi ca să ajung la aeroport.

- Cât timp veți fi plecată?

-Atât cât este nevoie. Ar trebui să mă întorc în seara asta, însă pregătește-mi oricum lucrurile necesare dacă rămân peste noapte. Grăbește-te, draga mea. Timpul este esențial.

Lucy a luat caseta în timp ce părăsea încăperea. Norocul deschisese ușa coliviei, iar ea se pregătea să zboare.

capitolul 74

Rachel a ridicat ochii de pe ultima pagină a istoriei familiei ei și și-a fixat privirea împietrită pe explozia roz de flori gata de polenizare, care acoperea gardul de fier forjat. „Fertilizarea în acțiune¹”, se gândea ea, o realizare care se părea că îi ocolise pe Toliverii de la Somerset. Bâzâitul batjocorea parcă întâmplările pe care nu le știuse și nu le bănuise niciodată. Nimeni dintre cei care deținuseră plantația nu avuseseră prea mulți copii, iar din fiecare generație trăia un singur copil care să o moștenească. Thomas și Vernon fuseseră singurii moștenitori în generația lor, iar unicul copil al mătușii Mary murise prematur, lăsând-o, odată cu moartea tatălui ei, pe Rachel drept singura supraviețuitoare Toliver. Se holba la volumul învechit. Acolo se afla explicația blestemului Toliver?

Nu era posibil. Nu existau blesteme. Însă străbunicul ei crezuse în el și la fel și mătușa Mary. Îi spusese lui Amos că o salvase pe ea. Dumnezeu... oare mătușa Mary se temea că, dacă-i lăsa plantația, o condamna să nu aibă copii? Și-a adus aminte de fotografia cu Matthew DuMont de pe măsuta lui Mary, de durerea din cuvintele scrise pe spate. Tatăl ei i-l descrisese ca pe un om minunat, blând și răbdător, care îl învăța engleza și îl lăsa să ia parte la jocurile de băieți mari pe care le jucau el și Wyatt Warwick pe verandă. Mătușa Mary și unchiul Ollie fuseseră distruși de moartea lui. Își continuaseră existența, însă viața lor se sfârșise. Nu mai avuseseră alți copii...

Mătușa Mary sperase s-o ferească de tragedia pe care o suferise ea?

Telefonul din bucătărie a zbârnâit, speriiind albinele. A sărit ca arsă. Ceva îi spunea că telefonul era pentru ea. A lăsat cartea pe masa din curte, apoi, cu o rigiditate mecanică, a glisat ușa și a intrat în bucătăria cu pereți albi. A ridicat receptorul alb din furcă.

- Bună ziua.
- Bună ziua, Rachel. Sunt Percy Warwick.

A ascultat fără să clipească, în timp ce el i-a spus ce decizie luase, i-a urat numai bine și a închis. Încet, a revenit în curte și a rămas o oră la soare, ascultând bâzâitul albinelor din flori. După aceea, când și-a luat inima în dinți, l-a sunat pe Taylor Sutherland.

Jumătate de oră mai târziu, a auzit soneria de la ușă. Rachel a presupus că era Carrie, care își uitase din nou cheile de acasă, sau că venise Taylor să discute cu ea. Însă, uitându-se prin vizor, a constatat că se înșelase. A zărit un coc de păr alb ca zăpada și umflat ca bumbacul. Și-a coborât privirea și a văzut o pereche de ochi albaștri ciudat de familiari, fixați pe fereastra de sticlă a ușii. A deschis ușa mirată. Femeia venise cu o limuzină neagră, al cărei șofer stătea rezemat de capotă, aprinzându-și țigara cu bricheta. Vizitatoarea - scundă și plinuță, trecută de optzeci de ani și îmbrăcată într-un costum de culoarea ochilor - îi amintea lui Rachel de o brioșă.

- Cu ce pot să vă ajut? a întrebat ea.

Femeia a clipit.

- Hannah avea dreptate, a spus ea. Ești imaginea în oglindă a lui Mary, doar că mai puțin... A privit-o pe Rachel mai de aproape. Intensă.

- Poftim?

- Sunt bunica lui Matt, a anunțat femeia. Lucy Warwick. Pot să intru?

Era ora șase. Termostatul fusese reglat, iar casa avea o temperatură plăcută. La naiba cu instrucțiunile de pe biletul lui Carrie! Telefonul sunase de două ori, însă nu răspunsese. Rachel nu se mișcase deloc din scaun după ce bunica lui Matt apăsase butonul casetofonului. Pe fereastra sufrageriei îl vedea pe șofer făcând pași în jurul limuzinei, în timp ce fumul de țigară i se ridica din nări. Probabil îi era cald și sete și avea nevoie la toaletă, însă nu se putea ridica de pe scaun să-i ofere apă și să-i arate unde era baia nici dacă viața ei depindea de asta.

Nu existase nici un schimb de amabilități, nu avusese timp să-i ofere cafea sau ceai. Ridicând bățul, Lucy Warwick ajunsese direct în sufragerie, se așezase și își deschisese geanta.

- O să ascuți asta, fata mea, indiferent dacă vrei sau nu, spusese ea, scoțând caseta și lăsând-o pe masă. Sunt lucruri pe care nu le știi despre familia Toliver și foarte multe pe care nu le știi despre omul pe care pari hotărâtă să-l trimiți la moarte. Așa că stai jos și ascultă, apoi eu o să plec și tu faci ce crezi că trebuie să faci!

Așa că ascultase, mila ei pentru Percy și pentru mătușa Mary începând ca o simplă senzație, transformată apoi într-un adevărat fluviu pe măsură ce caseta dezvăluia anii ascunși ai vieții lor tragice. Și-a recunoscut chiar și propria istorie scurtă, ca o reflexie suprapusă a chipului ei peste cel al tinerei Mary Toliver, în sticla portretului agățat în bibliotecă. De multe ori, când stătea în fața lui, se gândise că, dacă lângă el s-ar fi aflat un portret de-al ei, în aceeași poziție, chipurile lor ar fi fost identice, trăsătură cu trăsătură, linie cu linie... Așa cum viața ei de până atunci o repetase pe cea a mătușii Mary.

- Gata, s-a terminat, a spus Lucy, băgând caseta la loc în geantă. A închis-o și și-a sprijinit bastonul în podea ca să se ridice. Sper că mâine vei lua în considerare ce ai auzit adineauri.

-Ați ajuns prea târziu, doamnă Warwick, a răspuns Rachel. Percy a sunat mai devreme să-mi spună ce decizie a luat, iar eu mi-am anunțat avocatul în privința hotărârii mele. Deja l-a informat pe Amos Hines.

Chipul rotund al lui Lucy s-a albit.

-Ah, înțeleg.

- Nu, nu cred că înțelegeți. Vă rog să rămâneți și o să vă explic.

- Domnișoară, nu am chef de pălăvrăgeli.

- Dar de adevărul gol-goluț?

capitolul 75

Atlanta, Georgia, o săptămână mai târziu

Traversând holul către salonul unde stăpâna ei se ocupa de două mese de bridge, Betty a tras cu ochiul

prin ușa decorativă exterioară și a zărit un automobil Lincoln negru cu șofer oprind în față. Șoferul a coborât imediat, iar Betty aproape că a scăpat platoul cu sendvișurile pe care urma să le servească după ce a văzut ușa din spate deschizându-se și scoțându-l la iveală pe pasager.

- Dumnezeu, a spus ea tare, lăsând platoul pe masa din hol și aranjându-și șorțul. Dumnezeu!

Nu îl întâlnise niciodată și-l văzuse doar în fotografiile din ziare de când era mai tânăr, însă știa cine era. L-a văzut urcând scările, în vârstă, după cum se așteptase, însă potrivindu-se cu imaginea pe care și-o făcuse în minte despre el în toți acei ani. Și-l imaginase drept un bărbat înalt, distins, îmbrăcat cu haine frumoase și cu o postură care îi trăda puterea fără să și-o strige în gura mare... Un adevărat domn. Mirarea ei s-a transformat în disperare când șoferul i-a întins un vas în care se afla un trandafir roșu. Doamna Lucy ura trandafirii.

Betty a închis în grabă ușile de la salon, camuflând discuția de la masa de joc, și s-a așezat în fața lor. Șoferul, revenit la volanul limuzinei, își lăsase capul pe spate și pălăria în față, ca și când s-ar fi pregătit să aștească.

- Bună ziua, a spus ea prin ușă, când Percy a ajuns pe verandă. Domnul Percy Warwick, nu-i așa?

El i-a confirmat presupunerea cu o înclinare ușoară a capului său cărunț.

- Betty, a răspuns el cu familiaritate, ca și când ar fi cunoscut-o de ani de zile, soția mea e acasă?

- Da, este, domnule. Betty a deschis ușa și l-a așteptat să intre. Joacă bridge cu prietenele ei în salon.

-Adunarea ei de duminică, bănuiesc.

- Da, domnule. Așteptați în hol până îi spun? Nu... cred că știe că veniți.

- Nu, nu știe, a răspuns Percy, dar sunt sigur că nu o va deranja întreruperea. El a ridicat vasul. Și dă-i asta, te rog.

-Ah, domnule... Chipul lui Betty s-a schimonosit. Nu-i plac trandafirii.

El a zâmbit.

-Asta o să-i placă.

Uitând de platoul cu sendvișuri, Betty a deschis una dintre ușile glisante și a închis-o în urma ei, ținând vasul în brațe la distanță de ea, ca și când ar fi fost un scutec îmbibat.

- Doamnă Lucy, aveți un musafir.

Lucy a privit trandafirul încruntată.

- De ce șoptești? Și ce Dumnezeu e ăla?

- E un trandafir, Lucy, a luminat-o una dintre doamnele de la bridge.

Lucy a privit-o aspru.

- Pot să văd și eu asta, Sarah Jo.

- De unde provine?

- De la soțul dumneavoastră, a spus Betty. E în hol.

Toate capetele vopsite în diverse nuanțe, care scoteau în evidență vârste pornind de la șaptezeci de ani s-au întors către Lucy, care s-a ridicat brusc de la masa de bridge, vărsând cafeaua în farfurii.

- Poftim? Percy e aici?

- Da. E în hol.

-Nu se poate...

Ușile salonului s-au deschis.

-Ba se poate, a răspuns Percy, intrând. Bine te-am găsit, Lucy.

Toate gurile căscate și ochii măriți s-au întors către personajul în costum de culoare închisă care reprezentase până atunci motivul tuturor legendelor și al bănuielilor. El a dat din cap și a zâmbit.

- Doamnelor, se poate să ne scuzați? Trebuie să discut ceva important cu soția mea.

Doamnele s-au ridicat imediat de pe scaune și și-au strâns în grabă gențile și bastoanele. Cele mai îndrăznețe au dat mâna cu Percy în timp ce treceau pe lângă el, murmurând că se bucurau că, în sfârșit, îl cunoșteau pe soțul lui Lucy. Aceasta stătea în picioare ca lovită de trăsnet, iar Betty nu știa dacă să plece cu grupul sau să rămână cu trandafirul.

-Ah, doamnă Lucy, ce să fac cu ăsta?

Lucy i-a făcut semn.

- Du-1 în bucătărie și pune-1 în apă, te rog, a spus ea. Te chem dacă avem nevoie de ceva. Rămasă singură cu soțul ei, a continuat: Ce faci aici, Percy?

- Chiar nu știi, după ce ai făcut pentru noi?

-Rachel vorbise deja cu avocatul ei în momentul în care am văzut-o. Puteam să rămân acasă. Ce să fac?

Picioarele ei tremurânde găsiseră scaunul și s-a așezat ușor, cu o urmă de grație.

-I-ai confirmat că făcuse alegerea corectă. Datorită ție, ea și Matt au acum o șansă.

- Nu cred că i-am făcut vreo favoare;

Percy a chicotit și și-a tras și el un scaun, așezându-se cu un aer de stăpân al casei.

- Om trăi și om vedea, însă cred că ei doi vor trăi fericiți până ia adânci bătrâneți. El s-a dus după ea. Ea a plecat la San Angelo să-și ajute un coleg bolnav de la universitate să-și administreze plantația de bumbac până se pune pe picioare.

Cu râsuflarea tăiată, Lucy abia se stăpânea să nu-și facă vânt.

-Spune-mi, ce te-a făcut să nu joci după regulile impuse de Rachel? Nu era, totuși, un risc prea mare pentru moștenirea nepotului tău?

- Poate, însă am privit piatra și lutul.

- Piatra și lutul?

-Din Scriptură. Isaia 51, versetul 1.

Lucy îl privea înfuriată.

-Ai de gând să fii mai clar?

-Am mizat pe faptul că va lua decizia corectă, așa cum ar fi făcut și mătușa ei.

Lucy a coborât privirea ca să șteargă masa de bridge, de teamă să nu se vadă că îl sorbea din ochi. Vârsta își spusese cuvântul, însă fără cruzime. Chipul lui încă îi frângea inima.

- Pentru ce e trandafirul?

-Ah, e doar o rugămintă de iertare pentru felul în care s-a desfășurat totul, modul meu de a-ți spune că îmi pare rău că lucrurile nu au fost mai bune pentru tine.

Lucy simțea în gât o durere acută și și-a apucat falca strâns, ca să nu plângă. Era clipa de dinainte să prindă curajul de a vorbi.

-Nu au fost mai bune nici pentru tine, Percy, din cauza mea. Și am nedreptățito foarte mult pe Mary. Dacă aș fi știut de la început ce simțeai unul pentru altul, aș fi avut... alte așteptări. M-aș fi mulțumit cu prietenia ta. Ar fi fost de ajuns.

-Ai fi meritat mai mult, Lucy.

A oftat scurt și a adăugat:

- Nu meritam asta cu toții? Matt mi-a spus că nu vei divorța de mine. E adevărat?

- Da, e adevărat.

-Asta este... frumos din partea ta. Și-a dres glasul, încercând să scape de nodul din gât. Și ce o să faci cu plantația?

-O s-o las universității unde s-a format Rachel, ca să fie centru de experimente agricole. Casa Ledbetter va deveni un muzeu care să comemoreze contribuția adusă de generații de Toliveri la cultivarea bumbacului în Texas.

Ea simțea cum chipul i se aprinde de admirație.

- Ești un adevărat rege Solomon. Sunt sigură că Rachel va fi foarte încântată. Ca de fiecare dată, prezența lui încălzea încăperea, ca razele de soare într-o zi de iarnă. Crezi că vă va putea ierta, pe tine și pe Mary, că nu i-ați spus tatălui ei despre moștenire?

-Asta doar timpul o poate spune. A zis-o cu un zâmbet care sugera realitatea pe care o împărtășeau amândoi - aceea că nici unul nu mai avea prea mult timp. Și, că veni vorba despre asta, a reluat el, unul dintre motivele pentru care am venit a fost să-ți cer să te gândești să te întorci acasă, dacă lucrurile vor merge bine între Matt și Rachel. După cum îți amintești, e destul loc cât să ai spațiul tău propriu și sunt sigur că și ei vor vrea ca fiii lor să o aibă pe străbunica lângă ei.

Ochii o usturau și mai rău, iar nodul din gât o împiedica să înghită. „Ceva important¹¹, le spusese el prietenelor lui Lucy. Și-a șters firimiturile de prăjitură care-i căzuseră pe piept.

-O să... mă gândesc. Altceva?

-Nu... nu cred, a răspuns el și, spre regretul ei, s-a ridicat în picioare, ușor nesigur, însă cu același obicei de a-și trage ușor umerii în spate în timp ce se îndrepta care o excitase întotdeauna. Voiam doar să îți aduc trandafirul și să-ți spun că sunt recunoscător că ne-ai salvat.

Ea s-a chinuit să se ridice și să-și stăpânească buzele să nu-i tremure. I se părea că doar cu o zi în urmă avusese loc scena în care stătuseră la fel față în față.

- La revedere, Percy, a spus ea, repetând cuvintele pe care le rostise în gară cu patruzeci de ani în urmă.

A văzut în ochii lui aceeași amintire, însă, spre deosebire de atunci, de data asta i-a înconjurat umerii cu brațul și i-a zâmbit.

-Nu pentru mult timp, Lucy, a spus el, iar ea și-a închis ochii ca să își amintească mai bine atingerea scurtă a buzelor lui pe obrazul ei.

Betty, cu simțul ei ciudat al depistării momentului potrivit, a intrat să-l conducă. Lucy a rămas nemișcată în locul ei până când a auzit ușa din față închizându-se și pe Betty revenind.

- Măi, măi, măi! a spus Betty.

Lucy a zâmbit ușor.

- Cam așa ceva, a răspuns ea.

Matt a rămas o clipă lângă Range Rover, admirând împrejurimile. Parcase în fața unei case de țară din șindrilă de un alb strălucitor, încadrată în ambele părți și dincolo de ea de câmpuri de bumbac îmbobocit. Câteva mașini de cules erau aliniate de-a lungul unui drum de serviciu, iar în depărtare se vedea doar o siluetă solitară - un bărbat, nu Rachel - care lucra la o țeavă de irigație; însă nu se mai zărea nici o altă urmă de activitate umană care să întrerupă liniștea adâncă a aceluia început de după-amiază de duminică. Nu se auzea nici o mașină agricolă. Se așteptase să găsească BMW-ul lui Rachel parcat în curte, să-i confirme că nimerise locul. Liniștea îi amplifică teama. Pe un fundal atât de tăcut, cum ar fi putut să îndure vestea zguduitoare că Rachel nu mai dorea să aibă nimic de-a face cu el?

Fusese gata să alimenteze avionul și să meargă la ea în minutul în care se întorsese în Howbutker și auzise veștile minunate, însă bunicul lui îl sfătuisese să aștepte.

- Lasă-i spațiu, fiule, lasă-i timp să-și rezolve problemele pe care încă le are.

El acceptase, dar se îngrijora că, odată cu fiecare zi care trecea, Rachel - femeia pe care o iubea acum mai mult ca niciodată - ar fi găsit tot mai multe motive să îl trimită la naiba. Se gândise că poate era ceva între ea și acel coleg pe care se dusesse să-l ajute. Carrie îl descrisese drept un vechi prieten de la facultate - un plantator de bumbac, la fel ca ea - când o sunase să-i ceară adresa.

- E căsătorit? întrebuse el, iar ea îi răspunsese cu viclenie:

- Ei bine, eu știu, dar tu trebuie să afli, băiete.

Auzise pași când sunase, iar inima i se oprise în loc când un bărbat frumos, cu trăsături tinerești, deschisese ușa; era la fel de înalt ca el și, chiar dacă mergea în cărje, cu piciorul în ghips, era foarte bine făcut.

- Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el.

-Îmi cer scuze de deranj. O caut pe o prietenă, Rachel Toliver.

- Da? a spus el. Și cine sunteți?

-Matt Warwick.

-Aha. L-a cântărit din priviri timp de câteva secunde, apoi a strigat peste umăr: Draga mea!

Inima lui Matt s-a oprit din nou, până când o blondă drăguță a apărut la ușă cu doi copii mici care se țineau după ea și al treilea era pe drum, după cum indica umflătura care i se vedea prin șortul pe care îl purta peste rochie.

- Avem musafiri care întreabă de Rachel.

Tânăra femeie a zâmbit.

- Atunci dă-te din drum, Luke, ca să poată intra.

- Copii, mergeți să vă spălați pe mâini și pregătiți-vă de masă. Salut, i-a spus ea lui Matt, eu sunt Leslie, iar el e soțul meu, Luke Riley. Tu trebuie să fii Matt Warwick. Hai, intră! Rachel te aștepta.

- Da? a întrebat Matt cu uimire.

Sptul ei abia se stăpânise până atunci să nu zâmbească. Inșă a izbucnit în râs și i-a întins mâna.

-Draga mea, nu cred că trebuia să-i spunem asta, a zis el, făcându-i cu ochiul lui Matt. Salut, Matt.

- La cum o știu pe Rachel, era posibil să nu se facă înțeleasă. Ai venit la timp pentru cina de duminică, Matt. Sper că îți place puiul la cuptor.

Cu capul vâjâindu-i și cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Matt a răspuns că îi plăcea la nebunie puiul la cuptor și a urmat-o pe Leslie, cu Luke schiopătând în spatele lui, într-o bucătărie mare, care lucea în lumina razelor de soare și al cărei miros dădea de gol puiul din cuptor. Rachel și-a ridicat privirea de la masa pe care o aranja, cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse el vreodată.

- Salut, Rachel, a spus Matt.

Ea a dat din cap, iar obrajii i s-au înroșit.

- Matt!

În liniște, Leslie i-a privit pe amândoi și a spus:

- Mă gândesc că poate vreți să faceți o plimbare înainte să ne așezăm. Mai durează până e gata puiul.

- O idee bună, a spus Rachel. Și-a scos șorțul de deasupra cămășii elegante fără mâneci și, fără să scoată o vorbă, l-a însoțit pe Matt afară, în vreme ce Luke îi făcea semn lui Matt că totul era OK, pe la spatele lui Rachel.

Au mers pe alee fără să vorbească, până la o curte pentru cai cu gard alb, iar Matt era atent la brațul ei neted, lung și bronzat și la cele câteva șuvițe din părul prins în vârful capului care îi scăpaseră și-i alunecau pe gât. Bănuia că ea și Leslie fuseseră la biserică mai devreme și se întreba cum de putuseră cei din spatele ei să mai fie atenți la predică.

La gard, a pus piciorul pe bara de jos și brațele pe cea de sus, cu privirea îndreptată către un armăsar frumos, care păștea.

- Înțeleg că mă așteptai, a spus el.

- Știam eu că Leslie nu poate să țină un secret.

- Și voiai să-l țină?

- Mă bazam pe gura ei slobodă.

El a râsuflat ușurat.

- Bunicul mi-a zis că avocatul tău l-a sunat pe Amos și i-a spus că decizia ta era să renunți la proces, asta înainte să asculți caseta. N-ai vrut niciodată să faci cu adevărat asta, nu-i așa?

Armăsarul i-a văzut și a nechezat, salutul fiind, cel mai probabil, pentru Rachel. Ea și-a întins mâna printre barele gardului și și-a mișcat degetele, iar el a venit către ea.

- Intenția mea era să-i conving pe bunicul tău și pe Amos că aș face-o.

-Și de ce n-ai făcut-o? Ne aveai la mână, Rachel.

- Plantația a provocat deja prea multă durere. Și ce aș fi putut să fac eu cu o fabrică de hârtie?

- Să te răzbuni, de exemplu?

Ea a dat din cap.

-Nu e stilul meu.

Ochii lui s-au umezit. Oare chiar exista o astfel de femeie?

- Eu îți sunt foarte recunoscător.

- De asta ai venit? Să-mi mulțumești?

- Mai am și alte motive.

Vorbeau unul lângă celălalt, așa cum fac bărbații când discută despre vreme sau despre alte subiecte neinteresante.

- Cum ar fi?

A mângâiat semnul alb din fruntea armăsarului.

- Pentru început, Amos ți-a trimis ceva din partea lui Mary, ceva ce l-a rugat să păstreze pentru tine în ziua în care a murit. I-a spus că el va ști când e momentul cel mai potrivit să ți le dea.

- Să mi le dea?

- Perlele ei.

S-a oprit din mângâiat.

-Ah, a spus ea și, cu coada ochiului, Matt a văzut cum a înghițit adânc și a clipit rapid din ochi. Aș spune că momentul e perfect. Altceva?

- M-am gândit că poate vrei să știi ce intenționează să facă bunicul meu cu Somerset.

El a simțit cum i se tăia respirația.

- Spune-mi, a răspuns ea, cu ambele mâini pe gard.

Când a terminat de explicat, și-a dus una dintre ele la gâtul cămășii.

- Cât... de frumos și de sensibil din partea lui, a răspuns ea, cu vocea sugrumată de emoție. Sunt foarte încântată. Și mătușa Mary ar fi fost.

- Și am venit să te întreb și care sunt planurile tale, a continuat el, luând mâinile de pe gard, cu ton scăzut. Mă gândesc că... o să începi alt Somerset undeva și o să cultivi bumbac și dovleci.

Iar își vorbeau fără să se privească.

-Ah, cumva o să rămân în domeniul agricol, a răspuns ea, însă bumbacul și dovlecii și-au cam pierdut farmecul pentru mine.

-Adică vei cultiva altceva?

- Nu. Vreau să spun că nu mai am nici o dorință să cultiv nimic. Nu pe terenul altcuiva.

- Cumpără-ți propriul teren.

-N-ar mai fi același lucru.

Și-a luat brațele de pe gard și s-a întors către ea.

- Nu înțeleg, Rachel. Am crezut că agricultura era pasiunea ta, tot ce doreai să faci în viață. Vrei să renunți?

Armăsarul necheză, furios că era ignorat, iar ea i-a întins mâna.

-Ai auzit vreodată de un jucător de baseball pe nume Billy Seton? a întrebat ea.

Matt a dat mirat din cap.

-A jucat pentru New York Yankees la începutul anilor șaptezeci.

A mângâiat pentru ultima dată armăsarul și s-a îndreptat către o cișmea să se spele pe mâini.

-Era de la mine din oraș. Când l-au transferat în schimbul altcuiva, a renunțat la sport. Acum antrenează. A descoperit că pasiunea lui pentru baseball și visul său de a juca pentru New York Yankees erau unul și același lucru, iar când una dintre cele două părți lipsea, cealaltă nu avea cum să meargă. Când cei de la Yankees l-au dat, i-a dispărut dorința de a juca pentru altă echipă. Acum înțelegi?

El înțelegea perfect. Sângele i se urcase în urechi. Și-a scos batista și i-a întins-o.

- Cu alte cuvinte, să cultivi alt pământ decât cel al unui Toliver nu te mai stimulează să fii fermier.

- Nici eu nu cred că puteam să o spun mai bine.

I-a privit mâinile uscate, stăpârtindu-se cu greu să nu îi cuprindă fața cu ale sale și să-i sărute ochii, gura, gâtul, să o strângă la piept și să o țină acolo. Calul îi urmărise și își întinsese gâtul peste gard. „Ce mai aștepti, băiete?”

-Atunci, în cazul ăsta, a spus el, încercând să pară calm, poate o să te intereseze propunerea mea.

I-a întins batista înapoi.

- Să auzim.

-Caut un partener care să mă ajute să administrez o bucată de pământ de lângă Sabine. Poți să spui că e pământ Toliver. Cred că ai zis cândva că ai un interes legal în el.

- Nu știu nimic despre creșterea copacilor.

- Nu e foarte diferit de cultivarea dovlecilor și a bumbacului. Pui o sămânță în pământ și vezi cum crește.

Ochii ei se umezeau. A întins din nou mâna după batistă.

- Da, cred că nu e prea diferit de ce m-am obișnuit eu să fac. Îmi lași timp să mă gândesc?

El s-a uitat la ceas.

- Desigur. Puiul nu e gata încă.

Ea a zâmbit.

- Nu ți se pare că e cam riscant să mă iei partener?

-Deloc, a răspuns el, strângând-o în brațe, acolo unde îi era locul.

- De ce nu? a răspuns ea, ridicând ochii spre el.

- Nu-ți amintești? Eu întotdeauna pariez doar pe ce sunt sigur.

mulțumiri

Mulțumirile mele în primul rând lui Louise Scherr, care a adus romanul în atenția lui David McCormick, un agent literar extraordinar; împreună cu oamenii săi de excepție, el a făcut posibile multe lucruri minunate care mi s-au întâmplat. Printre acestea se numără și faptul că romanul meu a ajuns în mâinile lui Deb Futter, redactor-șef la Grand Central Publishing, și ale asistentei ei, Dianne Choie. Deb a coordonat procesul de redactare, iar Dianne m-a condus prin labirintul de chichițe editoriale cu mult umor și cu amabilitate, transformând acele etape de obicei înspăimântătoare într-o experiență minunată pentru mine.

De asemenea, îi mulțumesc lui Nancy Johanson, editor liber-profesionist experimentat, al cărei sprijin generos a fost neprețuit pentru mine încă de la început, dar și lui Clint Rodgers, expert în computere, care mi-a răspuns cu veselie la toate întrebările (destul de frecvente).

Și, ca întotdeauna, îi mulțumesc soțului meu iubit pentru toți anii în care a fost alături de mine.

În sfârșit, le mulțumesc și mă înclin în fața tuturor prietenilor mei care au fost lângă mine și care m-au încurajat. Datorită vouă, am ajuns la linia de sosire. Vă știți și fără să vă mai pomenesc numele!